

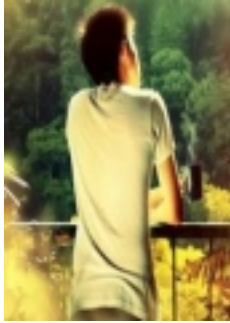
Yêu Em, Chờ Em

Contents

Yêu Em, Chờ Em	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	17
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
14. Chương 14	21
15. Chương 15	22
16. Chương 16	24
17. Chương 17	26
18. Chương 18	27
19. Chương 19	29
20. Chương 20	30
21. Chương 21	31
22. Chương 22	32
23. Chương 23	33
24. Chương 24	35
25. Chương 25	37
26. Chương 26	37
27. Chương 27	39
28. Chương 28	41
29. Chương 29	42
30. Chương 30	44
31. Chương 31	46
32. Chương 32	46
33. Chương 33	48
34. Chương 34	50
35. Chương 35	52
36. Chương 36	53
37. Chương 37: Chuong 37	55
38. Chương 38	56
39. Chương 39	58
40. Chương 40	58
41. Chương 41	60

42. Chương 42	62
43. Chương 43	64
44. Chương 44	66
45. Chương 45	68
46. Chương 46	69
47. Chương 47	71
48. Chương 48	71
49. Chương 49	74
50. Chương 50	76
51. Chương 51	77
52. Chương 52	79
53. Chương 53	82
54. Chương 54	85
55. Chương 55	86
56. Chương 56	88
57. Chương 57	90
58. Chương 58	92
59. Chương 59	95
60. Chương 60	97
61. Chương 61	100
62. Chương 62	101
63. Chương 63	103
64. Chương 64	104
65. Chương 65	105
66. Chương 66	106
67. Chương 67	108
68. Chương 68	109
69. Chương 69	110
70. Chương 70	112
71. Chương 71	113
72. Chương 72	115
73. Chương 73	115
74. Chương 74	116
75. Chương 75	117
76. Chương 76	119
77. Chương 77	121
78. Chương 78	121
79. Chương 79	123
80. Chương 80: Ngoại Truyện 1: Không Phải Oan Gia Không Cùng Một Nhà	123
81. Chương 81: Ngoại Truyện 2: Ngủ Sô Pha	125
82. Chương 82: Ngoại Truyện 3: Mẹ Hẹn Hò!?	126
83. Chương 83: Ngoại Truyện 4	128
84. Chương 84: Ngoại Truyện 5	128
85. Chương 85: Ngoại Truyện 6	129

Yêu Em, Chờ Em

Giới thiệu

Đây là truyện tình yêu có chút đượm buồn nhưng lại luôn làm ta nhớ đến vị ngọt lẫn vị đắng của tình yêu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-cho-em>

1. Chương 1

“Sao cơ? Li hôn?”

...

“Mà thôi, như vậy cũng tốt. Nhưng Jen đã đồng ý chưa? Với lại, sau này em tính thế nào?”

...

“Thế à? Về nước!?...Ừ, nhà chị không rộng lắm nhưng thêm một người nữa cũng không thành vấn đề!”

...

“Vậy còn...người đó, em có định gặp lại không?...Àch, được rồi, không nhắc anh ta nữa...Ừ, tạm biệt, hẹn gặp lại em.”

Gác điện thoại, Hải Lam mệt mỏi buông người xuống giường. Vô thức ngược nhìn ánh trăng nhàn nhạt treo ngoài cửa sổ, khẽ thở dài...

“Yêu...Đau khổ như thế...vậy yêu làm gì? Cứ vui vẻ như mình chẳng phải là tốt hơn sao?”

Mà...Có chắc là cô thực sự vui vẻ không? Được rồi, cô thừa nhận, đôi khi nhìn căn phòng trống trải, cô sẽ thấy cô đơn một chút, nhìn thấy những đôi tình nhân tay trong tay dạo phố, cô sẽ buồn một chút, chạnh lòng một chút...Cũng không phải cô chưa từng mơ mộng, chỉ là, khoảng cách giữa mộng tưởng và thực tế...quá xa...Bố mẹ cô chẳng phải là ví dụ tốt nhất đó sao?

“Thôi đi, không yêu thì không yêu. Cả đời này cũng không yêu ai hết.”

Nhưng, có ai mà biết trước được điều gì?

Bạn đã bao giờ nghe câu “Never say never” chưa? Thế giới này rất rộng lớn, mà những chuyện xảy ra ngoài dự đoán của chúng ta cũng rất nhiều, vậy cho nên, đừng bao giờ nói “không bao giờ”!

~~~~~

_Có ai nghe tin gì chưa?

_Sắp có giám đốc mới chứ gì?

_Ừ, biết không, nghe nói anh ta rất đẹp trai, hơn nữa còn là thạc sĩ du học từ nước ngoài về.

_Cái gì cái gì? Bao nhiêu tuổi? Có vợ hay độc thân?

Tần Lan mỉm cười thần bí, lướt qua một lượt khuôn mặt mọi người trong phòng, đến khi họ không chịu nổi mới dè dặt thanh âm nói.

__Thông tin độc quyền từ phòng nhân sự nhá, Phạm Đình Phong, 28 tuổi, độc thân.

Phút chốc cả phòng òa lên như ong vỡ tổ. Chỉ có một góc, từ này tới giờ vẫn yên tĩnh, tựa hồ tất cả những âm thanh kia đều không liên quan đến mình.

__Quản lý Lam, tổng giám đốc cho gọi cô.

Yên tĩnh, đến cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Ngay lập tức, hàng loạt ánh mắt bắn thẳng về phía bên này, hàng loạt đôi tai dựng lên nghe ngóng.

Hải Lam bấy giờ mới ngẩng đầu, vẻ mặt lạnh nhạt mang theo nghi hoặc.

__Trưởng phòng, có chuyện gì à?

__Tôi cũng không biết, nhưng tổng tài điểm danh cho gọi cô. Chắc là vì bản kế hoạch lần trước.

Tuy là một bụng đầy nghi vấn, nhưng cô vẫn không dám chậm trễ, vội bước ra thang máy, ấn nút lên tầng 15.

Đây là tầng dành riêng cho lãnh đạo cao cấp nhất trong công ty, được thiết kế theo phong cách hiện đại, đơn giản, nhưng sang trọng mà thanh lịch. Sàn nhà được lát đá hoa cương bóng loáng, sạch sẽ tới mức có thể soi gương được. Tường sơn màu vàng dịu nhẹ, cứ cách một quãng lại có một ngọn đèn treo tường tinh xảo hình hoa tulip. Bao quanh tòa nhà là cửa kính chống nắng xanh nhạt, dù đứng bất kì nơi nào cũng có thể nhìn ra bên ngoài.

Tầng lầu tuy rộng lớn, thậm chí còn lớn gấp mấy lần căn hộ chung cư của cô, nhưng lại chỉ có hai phòng. Đi qua phòng phó tổng là đến phòng tổng tài. Nghe nói, tổng giám đốc tiền nhiệm từ ba năm trước đã lui xuống làm phó tổng, giao lại cho con trai là tổng giám đốc hiện giờ lên tiếp quản công ty. Chỉ trong ba năm, dưới sự dẫn dắt của Trịnh tổng, công ty không những làm ăn phát đạt, mà còn vươn lên thành tập đoàn công nghệ thông tin lớn nhất cả nước. Trịnh Duy cũng nghiễm nhiên trở thành người đàn ông độc thân “hoàng kim”, đứng đầu bảng người tình trong mộng của vô số phụ nữ, kể cả kết hôn lẫn chưa kết hôn. Nhưng tính cách anh ta lại quá lạnh lùng, không thích tiếp cận với nữ giới, nên đến bây giờ vẫn chưa có bạn gái. Thậm chí, có một thời còn âm thầm nổi lên tin đồn anh ta là người thuộc thể giới thứ ba. (Có bạn nào k biết thể giới t3 là gì k? =)))

Dĩ nhiên, tất cả những chuyện này cũng chẳng liên quan đến cô, dù gì cô cũng không phải loại người tọc mạch thích xen vào việc không thuộc bốn phận của mình.

Đơn giản thu thập tâm tình một chút, Hải Lam đi thẳng đến trước bàn thư kí.

__Quản lý Lam!? Trịnh tổng đang đợi cô ở bên trong.

Cô nhẹ gạt đầu, sau đó gõ cửa, đợi khi có tiếng đáp lại mới đẩy cửa bước vào.

Trong phòng, ánh sáng hơi mạnh làm cô khẽ nheo mắt lại. Bên bàn làm việc, một người đàn ông đang ngồi quay lưng về phía cô. Ánh nắng bao phủ quanh người anh ta, tạo nên một lớp màn mỏng đẹp đẽ, nhưng lại tạo ra cảm giác lạnh đậm mà xa cách. Nghe thấy tiếng bước chân vào phòng, Trịnh Duy chậm rãi xoay người lại.

__Cô là Hoàng Hải Lam?

Khuôn mặt anh tuấn, sống mũi cao thẳng, đôi mắt thâm trầm, sâu không thấy đáy, nay lại lóe ra một tia nghiến ngấm rất khó phát hiện. Cả người tản mát ra phong thái lãnh ngạo cùng tự tin. Hải Lam chợt thất thần trong giây lát, lại rất nhanh khôi phục bình thường. Trong lòng không khỏi thầm than, lời đồn thì ra cũng chẳng phải là giả.

2. Chương 2

__Vâng, tổng giám đốc có gì phân phó?

Trịnh Duy thoáng nâng mày, không dấu vết đánh giá người con gái trước mắt. Tóc búi cao, nét mặt thanh tú không son phấn, bình thản mà đậm mạc. Mắt đeo kính, mặc quần áo công sở theo tiêu chuẩn, cổ áo cài tận nút trên cùng, điển hình thuộc tuýp người cổ điển. Khóe môi anh bất giác khẽ nhếch lên. A, thú vị!

__Bản kế hoạch “quản lý trang web tự động” là của cô?

Thật đúng vì bản kế hoạch? Dù vẫn thấy chút kì quái, nhưng cô vẫn theo thực tế mà trả lời.

__Ý tưởng thì đúng là do tôi nghĩ ra, nhưng các thành viên trong tổ cũng có đóng góp vào. Xin hỏi, có gì không ổn sao ạ? – Bản năng khẽ nhú mày, rõ ràng đã kiểm tra rất kĩ trước khi trình lên, hẳn là sẽ không có sai sót nào mới phải.

__Không, rất tốt. Tính thực dụng cao, phản ứng thăm dò của khách hàng cũng rất khả quan. Kế hoạch lần này quyết định sẽ từ cô phụ trách.

__Trịnh tổng yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức.

Lại chờ thêm một lúc, vẫn không thấy Trịnh Duy nói gì, cuối cùng cô vẫn không nhịn được mở miệng.

__Tổng giám đốc, nếu không còn gì thì tôi xin phép. – Nói xong đang định lui ra ngoài, đột nhiên giọng nói thình lình cất lên làm cô giật mình.

__Quản lý Lam, cô đã có người yêu chưa?

Hoàn toàn không ngờ đến anh ta sẽ hỏi câu này, Hải Lam sững sờ đứng cứng tại chỗ, phải mất một lúc lâu mới phục hồi tinh thần.

__Tôi nghĩ...chuyện này vốn không liên quan gì đến công việc.

Thanh âm bằng phẳng như nước, lại ỉn ỉn kèm theo sự không hài lòng. Đừng trách cô không phải người mơ mộng, chỉ vì một câu nói của một người mới gặp lần đầu mà ảo tưởng anh ta có tình ý gì với mình. Hơn nữa người kia còn là tổng giám đốc xa xa chẳng thể với tới, anh ta muốn dạng phụ nữ nào chẳng được, làm sao lại để mắt đến một nhân viên quản lý quèn, nhan sắc thì tầm thường như cô? Chỉ là, trên đời này, cô ghét nhất là bị người đùa bỡn, đặc biệt là đùa bỡn tình cảm.

__Đừng để tâm, tôi chỉ thuận miệng hỏi hỏi vậy thôi, không có ý gì khác.

Dường như nhận thấy sự không hờn giận của cô, Trịnh Duy rất sáng suốt mà dời đi đề tài khác.

__Chiều nay giám đốc phòng kế hoạch mới sẽ đến, quản lý Lam hãy giúp anh ta tìm hiểu một ít tình hình công ty, thuận tiện làm quen với môi trường làm việc mới. Nên nhớ, nhất định phải tiếp đón anh ta chu đáo. – Trong câu nói dường như có ám chỉ, đáng tiếc, cô lại không quá để ý.

__Vâng.

__Được rồi, cô đi xuống đi.

Đến khi cánh cửa đóng lại, anh mới dời đi tầm mắt, nét cười hứng thú chợt hiện bên môi.

__Không ngờ ánh mắt tên kia cũng không tệ thôi.

Trịnh Duy thoáng vươn vai, hai tay đặt sau đầu. Ánh mắt lơ đãng lướt qua tập tài liệu mới nhận được trên bàn, sắc mặt nháy mắt trầm xuống. Quanh thân dần bao bọc tầng tầng băng lãnh cùng hận ý, giống như muốn cắn nuốt tất cả mọi vật xung quanh, ý cười biến mất không thấy bóng dáng.

3. Chương 3

Buổi chiều, phòng kế hoạch đang chuyên tâm làm việc, bỗng một bóng người hốt hải chạy vào. Đúng là Uyển Vy, cấp dưới trực tiếp của Hải Lam.

__Mọi người...Giám đốc mới...đến rồi! – Vừa nói vừa thở dốc, nhưng trong giọng nói che giấu không được sự hưng phấn.

Hải Lam buông tập tài liệu, hơi nhả lại mi. Không phải ba giờ mới tới sao? Bây giờ bắt quá mới qua giờ cơm trưa, nhưng cô cũng không kịp nghĩ nhiều, nhanh nhẹn với áo vest rồi tập hợp nhân viên ra đại sảnh. Không có biện pháp, cấp trên đã phân phó phải tiếp đón anh ta chu đáo, không được để anh ta mất hứng. Cũng không biết là ai mà có năng lực to lớn đến thế.

Song đến khi tới đại sảnh, mọi người lại vì một màn trước mắt mà kinh ngạc há hốc mồm. Tổng giám đốc cao ngạo, lãnh khốc của bọn họ đang ôm một người đàn ông (đừng hiểu lầm, chỉ là cái ôm hữu nghị của bạn bè thôi nhá >

__Thì ra giám đốc và tổng tài là bạn bè à?

__Thảo nào...

__Suyt, im lặng đi!

...

Từ khi đám người Hải Lam bước vào đại sảnh, có một người vẫn luôn chú ý đến cô. Bỏ qua đám đông, Đinh Phong tiến về phía trước đứng trước mặt cô.

__Quản lý Lam!? Tôi là Phạm Đình Phong. Từ giờ chúng ta là đồng nghiệp, mong cô chỉ giáo nhiều. – Trong mắt một tia kì lạ chợt lóe mà qua.

Đinh Phong nhân cơ hội nắm chặt tay cô, đến khi thấy cô nhú mày mới chịu buông ra. Trịnh Duy hứng thú nhìn phản ứng của hai người, sau đó lại bày ra bộ mặt trang nghiêm như mọi ngày.

__Được rồi, tất cả giải tán. Quản lý Lam, cô dẫn giám đốc Phong đi tham quan công ty.

Hải Lam tuy không muốn, nhưng vì là mệnh lệnh tổng giám đốc nên cũng chỉ có thể đáp ứng. Ngược lại, nữ nhân viên khác lại nhìn chằm chằm cô đầy vẻ hâm mộ, chỉ hận mình không thể lập tức thay thế cho cô.

__Làm phiền cô rồi. – Anh nở nụ cười, giống như cầu vồng rạng rỡ, giống như nắng sớm ấm áp. Nhất thời xung quanh một mảnh hút không khí, có thể thấy rõ những đôi mắt đang hiện lên hình trái tim. Hải Lam hơi ngẩn ra, không hiểu sao lại có cảm giác quen thuộc, lại không nhớ rõ đã gặp lúc nào, đơn giản liền bỏ qua không nghĩ nữa.

Dọc theo đường đi, tới đâu hai người cũng đưa đến không ít người ghé mắt, chủ yếu đều là nhân viên nữ. Đinh Phong thì không thấy gì bất thường, ngược lại Hải Lam lại thực không thói quen, đành phải tận lực làm cho chính mình chú tâm đi về phía trước.

__Công ty có tầng hầm để đỗ xe, tầng một là đại sảnh, cùng với nhà ăn tập thể dành cho nhân viên. Từ tầng hai trở lên là dành cho các phòng ban trong công ty; tầng hai là phòng tập vụ, tầng ba là phòng thanh tra bảo vệ, tầng bốn là phòng nhân sự, tầng năm là phòng kế toán, tầng sáu là phòng chăm sóc khách hàng, tầng bảy là phòng marketing, tầng tám là phòng kế hoạch, tầng chín là phòng công nghệ thông tin, tầng mười là phòng công nghệ và phát triển mạng, tầng mười một là phòng hành chính, tầng mười hai là phòng quản lý...

__Hải Lam! Xin lỗi, nhưng mà...Cô có cảm thấy, một lúc nói nhiều như vậy có phải rất khó nhớ hết không?

__A!? – Vẫn còn đang tập trung thì bị ngắt lời, trong chốc lát sững sốt cô thậm chí đã quên để ý anh vừa gọi thẳng tên mình, lại hơi cúi đầu, nhỏ giọng mang theo áy náy.

__Đúng...Xin lỗi, tôi nhất thời quên...Nhưng thật ra anh chỉ cần nhớ tầng tám là phòng kế hoạch là được rồi, cái khác có thể từ từ tìm hiểu. – Ngay cả lúc mới vào công ty cô cũng phải mất hơn nửa tháng mới nhớ được hết các phòng ban để khỏi đi lầm.

_Không sao. – Anh lại bày ra chiêu bài tươi cười, tiếc là cô lại chẳng liếc mắt đến một cái, chỉ chủ động dẫn đầu bước ra khỏi thang máy.

Phòng kế hoạch được chia làm hai tổ, mỗi tổ được phân một khu vực riêng do một quản lý tiếp quản. Ngoài ra còn có trưởng phòng, phó phòng cùng một giám đốc. Tập đoàn Trịnh An đặc biệt coi trọng năng lực của nhân viên, ngay cả giám đốc phòng kế hoạch tiền nhiệm cũng là do không đủ năng lực mà bị cách chức.

...

_Đây là hồ sơ của nhân viên, đây là toàn bộ tài liệu phòng kế hoạch cùng các dự án đã được triển khai, còn đây là...

Bất chợt ngẩng đầu, cô lại đối diện với ánh mắt sâu thẳm mang vẻ tìm tòi của anh, trong tâm bỗng nhiên có chút bối rối, vội dời đi tầm mắt.

_Nếu anh còn gì không rõ có thể hỏi tôi hoặc quản lý Trương...

_Quản lý Lam...- Anh bỗng lên tiếng ngắt lời cô – Có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu không?

_Hả!?

Đình Phong chăm chú quan sát biểu hiện của cô, chỉ thấy cô hơi nhíu mày suy tư, vẻ mặt mờ mịt, sau đó không quá xác định nói.

_Hả là không.

Anh ta cũng chỉ mới từ nước ngoài về, xác suất họ gặp nhau hẳn là cũng không cao.

Song cô không chú ý thấy, khi cô vừa nói ra câu đó, sắc mặt anh nháy mắt tối đen. Anh nắm chặt quả đấm, cổ họng chế biểu tình vụn vụn trên gương mặt, nhưng gân xanh trên trán vẫn giật giật nổi lên.

4. Chương 4

_Vậy sao? – Anh gần như nghiến răng.

Quả nhiên, cô lại đem anh quên không còn một mảnh. Vẫn biết đã qua mười năm, cũng không thể hi vọng quá nhiều, nhưng chẳng phải ngay đầu anh đã nhận ra cô sao, cứ gì cô lại không có chút ấn tượng nào về anh?

Hải Lam vẫn đứng một bên, không hiểu tâm tình vị giám đốc mới này vì sao đột nhiên hạ xuống, lại nghĩ là anh ta là người hay thay đổi thất thường. Về sau tốt nhất nên cẩn thận khi tiếp xúc với anh ta hơn.

_Không còn việc gì nữa, cô có thể ra ngoài được rồi.

Ngay khi cánh cửa văn phòng đóng lại, đáy mắt anh bỗng cháy lên hai ngọn lửa. Hừ! Cô quên phải không? Vậy anh sẽ khiến cho cô phải nhớ!

*****

_Hải Lam, giám đốc cho gọi cô...

...

_Hải Lam, giám đốc hỏi chị bản kế hoạch...

...

_Quản lý Lam, giám đốc nói có việc bảo cô vào văn phòng...

...

_Quản lý Lam, giám đốc nói...

Hải Lam đau đầu vỗ vỗ cái trán, nhận mệnh đi vào phòng giám đốc. Những đồng nghiệp xung quanh thì đều tỏ vẻ đồng tình nhìn cô. Aizz...Được giám đốc mới đặc biệt “chiếu cố” không phải lúc nào cũng là chuyện tốt.

__Bản báo cáo này là sao?

Đối diện với thái độ không mấy dễ chịu của anh, cô vẫn bình tĩnh nhìn lướt qua tờ báo cáo trên bàn.

__Bảng biểu thì lộn xộn, tính toán thì không chính xác, cô dạy dỗ cấp dưới của mình thế nào vậy?

__Xin lỗi, nhưng...báo cáo này là của tổ hai.

...

__À, khụ...Thế à? – Anh khê ho khan để che giấu sự xấu hổ. – Vậy cô gọi quản lý Hân vào đây hộ tôi.

__Vâng.

Nhìn bóng dáng cô khuất sau cánh cửa, Đình Phong bắt lực thở dài. A...Nên làm thế nào bây giờ? Cảm xúc của anh càng ngày càng mất kiểm soát rồi.

Anh biết mình không nên tức giận, nhưng chỉ cần thấy bộ dạng lãnh đạm bất biến của cô là anh lại muốn xé nát nó ra. Cứ việc anh khắp nơi tìm cơ bắt lỗi, mà mục tiêu chỉ để cho cô chú ý nhiều hơn, cô lại vẫn có thể giữ bình thản mà chống đỡ. Hơn nữa, điều anh không chịu nổi là cô triệt để coi anh như người xa lạ, dường như lúc nào cũng tránh né anh, hễ có cơ hội là cô lẩn mất rất nhanh. Liệu anh có đáng sợ đến mức đó không? Dù gì anh cũng được coi như người đàn ông thành đạt, ngoại hình cũng thuộc dạng “sáng giá”, phụ nữ muốn theo đuổi anh nhiều vô số kể, vì lẽ gì cô thấy anh cứ như thấy quái vật đâu!?

Nhưng thật ra cũng không thể hoàn toàn trách cô, ai gặp một người chỉ riêng với mình luôn trầm hạ mặt, thường xuyên gây khó dễ mà vẫn cho anh ta sắc mặt tốt được đây? Mà đó lại là người mà mình không thể đắc tội, vậy nên nếu không phải là bắt buộc thì cô cũng chẳng muốn xuất hiện trước mặt anh làm gì, miễn cho ai đó lại thấy gai mắt.

Lâu thật lâu về sau, sau khi nghe cô kể về lí do này, anh suyết chút nữa thì học máu, chỉ thiếu nước tự đâm đầu vô tường. Biết vậy thì chẳng làm a a a...Hại anh bỏ lỡ biết bao thời gian, lại còn vướng vào bao nhiêu hiểu lầm. Đúng là cảm nhận sâu sắc, “tự làm bậy thì không thể sống” mà.

5. Chương 5

“Lớp phó, cho tớ mượn vở bài tập!”

“Bài về nhà sao không tự làm? Cứ thế đến lúc thi thì thế nào?” – Tuy nói vậy nhưng cô vẫn mở cặp lấy vở.
– “Không có lần sau đâu đấy.”

“Ừ, biết rồi biết rồi...”

Ở một góc lớp, mấy học sinh đang xì xào nói nhỏ.

“Khiếp! Mượn mỗi quyển vở cũng bày đặt lên mặt, làm như thanh cao lắm ý!”

“Ừ, toàn giả vờ giả vịt lấy lòng cô giáo.”

...

Bên chiếc bàn gần đó, bóng lưng ngồi thẳng tắp, giống như đang ghi chép gì đó. Nhưng phải đến gần mới biết, trên cuốn vở trình bày ngay ngắn sạch đẹp, đã lâu vẫn không viết thêm được chữ nào...

Giờ tan học, trước cổng trường, đám đông học sinh đang nhích dần từng bước. Tiếng la ó, tiếng gọi nhau...phải mất một lúc mới dần tan hết. Con đường cũng trở lại yên tĩnh.

Xa xa, ở nơi cuối đường, một thân ảnh nhỏ gầy đang chậm rãi dắt xe về phía trước. Ánh nắng hắt lên người đó, làm chiếc bóng đơn độc kéo dài thật dài.

“Lớp phó, xe cậu hỏng à? Lên đây tớ chở cho.”

Cô ngẩng đầu, nhìn lướt qua khuôn mặt tươi cười của anh rồi dời tầm mắt, giọng nói lạnh nhạt.

“Không cần đâu, cậu cứ về trước đi.”

Nhất thời không khí có chút xấu hổ, cuối cùng anh đành phóng xe vượt qua.

“Vây thôi tớ về trước đây, bai!”

Lúc ấy, rõ ràng là đã đi rồi, vậy mà ma xui quỷ khiến thế nào, anh lại quay lại. Để rồi thấy cô lúng túng bên hàng sửa xe vì quên mang tiền.

Đó là buổi chiều mùa hè, nắng chiều màu cam nhạt bao phủ khuôn mặt cô, tựa như một tấm màn mỏng huyền ảo. Cơn gió nhẹ nhàng lung lay vài sợi tóc bên trán cô. Đứng đối diện anh, cô khẽ mỉm cười nói “cảm ơn”.

Ngày hôm sau, một tờ mười nghìn phẳng phiu được đặt lên bàn anh, còn anh thì không tự chủ bắt đầu để ý đến cô. Thỉnh thoảng thường trộm ngắm cô, khi không có việc gì thường loay quanh bên bàn cô, tìm có bắt chuyện với cô...

Cô rất ít cười, cũng ít nói, luôn giữ khoảng cách với những người xung quanh. Cô luôn làm việc một mình, không thích nhờ vả ai, ghét việc phải mắc nợ người khác. Nếu gặp chuyện gì khó khăn, cô thường tự mình giải quyết. Nếu bút hết mực, cô sẽ chạy đi mua, nếu lau bảng không tới chỗ cao, cô sẽ bắc ghế, nếu cô gặp mưa, cô sẽ tự đội mưa về...

Anh còn nhớ có một lần, anh vừa đi đến nhà để xe thì trời đổ mưa. Khi trông thấy cô ở đó, dù anh mang ô nhưng cố tình muốn đi nhờ chung với cô. Không ngờ cô không nói gì, chỉ quăng ô cho anh rồi chạy vào lớp. Hôm đó, cả anh với cô đều bị ướt...

Lần đầu tiên anh thấy cô khóc là vào ngày liên hoan lớp. Cả lớp đều vui vẻ chơi đùa, chỉ có cô lẳng lặng ngồi một mình một góc, không hiểu suy nghĩ gì. Đến mức anh bôi bánh ga tô lên mặt cô cũng không biết. Một lúc sau, đột nhiên cô đưa tay lau đi vệt bánh, kể tiếp bắt đầu khóc, dọa cho anh sợ hãi dừng. Vốn, anh chỉ muốn trêu cô để cô vui hơn một ít, chứ tuyệt đối không có ác ý gì. Hoàn toàn không nghĩ tới cô sẽ phản ứng mạnh như thế, dù anh có rớt rít xin lỗi, dù mọi người có khuyên thế nào cũng không chịu ngừng, thậm chí càng lúc càng lớn. Phải thật lâu sau anh mới biết, bà ngoại cô vừa mất vài ngày trước đó...

Ai cũng nghĩ cô trầm mặc lãnh đạm, trưởng thành trước tuổi, chỉ có anh biết là không phải. Cô cũng thích đọc truyện tranh, cũng thích xem phim hoạt hình. Có lần anh thấy cô ở quầy bán đĩa, đang cầm trên tay đĩa phim “Búp bê barbie”. Đứng hỏi tại sao anh biết cô mua cho chính mình mà không phải cho người khác, vì cô không có em nhỏ, hơn nữa ánh mắt cô khi nhìn cái đĩa đó, phải nói là “sáng lấp lánh”, hệt như em gái anh khi thấy bánh chocopie, bờ môi thì khẽ xon lên thành nụ cười.

Ngoài ra anh còn phát hiện, cô thích sưu tập cả những đồ dễ thương. Ví như bút bi có nắp hình con thỏ, hộp bút hình gấu, thước kẻ hình nàng tiên cá, nhãn vở toàn hình truyện tranh...Ban đầu anh cũng thấy sững sốt, không hiểu làm sao cả hai loại tính cách đó đều có thể dung hợp ở trên người cô. Nhưng càng ngày anh càng cảm thấy cô...đáng yêu.

Có lẽ chỉ riêng mình anh là có suy nghĩ này. ==

Dĩ nhiên, anh cũng rất vui mừng được giữ phát hiện nho nhỏ đó...giống như một bí mật theo anh suốt từ thời cấp ba.

6. Chương 6

_Trưởng phòng Trương, quản lý Lam đâu?

_Cô ấy xin nghỉ, nói là có việc riêng. – Trương Dịch vừa nói vừa cẩn thận quan sát thần sắc Đình Phong, chỉ khi không thấy anh có dấu hiệu tức giận nào thì mới an tâm.

_Có biết là chuyện gì không? – Anh giống như lơ đãng hỏi.

Trương Dịch còn đang suy xét xem nên trả lời thế nào thì đột nhiên một giọng nói chọt xen vào.

_Giám đốc, em thấy chị ấy bảo phải ra sân bay đón bạn!

_Bạn!?

_Đúng rồi, hôm qua trông chị ấy rất vui vẻ, không biết chừng lại là bạn trai...- Âm thanh càng lúc càng nhỏ, bởi vì hiện giờ sắc mặt ai đó đã hắc như đáy nồi. Tần Lan thức thời ngậm miệng lại.

_Tất cả — trở về làm việc đi.

Sau mười phút không khí kết băng, cuối cùng nhờ câu nói của Đình Phong mà cũng được giải thoát.

Một lúc lâu sau, Tần Lan mới vỗ vỗ ngực, nhẹ nhàng thở ra.

_Đáng sợ quá! Không ngờ giám đốc cũng có lúc mặt lạnh không thua gì tổng tài.

_Này...Không phải là...giám đốc thích chị Lam đấy chứ? – Uyển Vy nhỏ giọng hỏi.

Cả hai không tự chủ được nghĩ đến bộ dáng nghiêm túc quy củ của Hải Lam, sau đó cùng thở dài lắc đầu.

_Không thể nào ~

...

Tại sân bay.

Ở cửa khẩu xuất nhập cảnh, đoàn người đang từ từ tiến vào. Bỗng một tiếng gọi vang lên át cả những ồn ào xung quanh.

_Tĩnh Yên! Tĩnh Yên!

Một cô gái tóc ngắn, đeo kính râm, dáng người cao ráo, xách va li đen đang bước về phía cô. Tĩnh Yên đưa tay gạt gọng kính lên đỉnh đầu, để lộ ra đôi mắt đẹp nâu sẫm với hàng mi cong dài, nước da trắng mịn cùng đôi môi hồng nhuận khẽ nhếch lên.

_Hello, miss Lam!

Cùng với câu chào đó, cô tiến lên ôm chầm lấy Hải Lam.

_Lâu rồi không gặp, hình như em lại cao hơn à?

_Còn chị vẫn lùn như trước. – Thói quen lại mỉm cười xoa xoa đầu cô.

_Này này! Chị không phải con cún con!

Hải Lam theo bản năng tránh thoát bàn tay kia, lên giọng kháng nghị. Sau đó cả hai vừa nói vừa cười bước ra khỏi sân bay.

_Dạo này chị thế nào? – Trên xe taxi, Tĩnh Yên thuận miệng hỏi.

_Còn có thể thế nào, vẫn như vậy thôi.

_Chị vẫn chưa có bạn trai à?

_Không.

_Đừng nói với em là chị định làm một bà cô già đấy nhé!

_Có gì mà không thể?

_À, mà bà già như chị thì ai dám lấy!

_Hừ, nếu có thời gian rảnh để tâm đến người khác thì tốt hơn là em lo ình trước đi.

_...Em kết hôn rồi.

_Em cũng li hôn rồi!

Tịnh Yên phút chốc thu hồi vẻ mặt đùa cợt, nhìn dòng người ngược xuôi ngoài cửa xe, ảm đạm cười.

_Cũng chẳng sao...cứ như hiện giờ cũng rất tốt.

Giọng nói thản nhiên, nhưng cô biết, trong lòng Tịnh Yên tuyệt không bình thản như biểu hiện của cô ở vẻ bề ngoài. Hải Lam không tiếng động khẽ thở dài.

_Em...còn yêu người đó không?

7. Chương 7

_Em...còn yêu người đó không?

...

_...Đã không còn quan trọng nữa.

Nhìn ra được tối tăm trong mắt cô, Hải Lam cũng không nói lại nữa mà chuyển sang chuyện khác.

_Còn Jen thì sao?

Nghĩ đến Jen, Tịnh Yên bất giác lại bật cười.

_Quay lại với người tình cũ của anh ấy rồi. Giờ thì họ cũng không cần phải che che giấu giấu nữa.

_Anh ta không sợ gia đình phản đối nữa à? – Cô bỗng có chút tò mò.

_Vì Mich ael cũng bị dồn ép kết hôn, mà anh ấy thì lại không muốn mất người yêu, cho nên...- Tịnh Yên nhún vai.

_Hiểu rồi.

Cô tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, hiển nhiên là không muốn nói thêm gì nữa. Mỗi người một suy nghĩ riêng, quãng đường còn lại cũng trở nên trầm mặc.

*****

Về đến nhà, Hải Lam thấy Tịnh Yên định sắp xếp hành lí vội ngăn cô lại.

_Được rồi, để chị dọn cho. Em mệt mỏi cả đêm rồi, cứ đi tắm cho thoải mái rồi đi nghỉ đi.

_Nhưng mà...- Tịnh Yên còn muốn nói thêm nhưng Hải Lam đã mất kiên nhẫn kéo cô đứng dậy.

_Biết em có lòng rồi, phòng tắm ở đằng kia.

Cô bất đắc dĩ lắc đầu, nhận mệnh đi vào phòng tắm.

Chỉ còn lại Hải Lam ngoài phòng khách dờ dề trong va li. Đột nhiên có tiếng điện thoại vang lên, là số máy lạ.

_A lô!?

_Cô đang ở đâu? – Tiếng nói thình lình gắt lên, thể hiện tâm tình ai đó đang kém đến cực điểm. Cô thậm chí phải bịt bớt loa điện thoại lại. Giọng điệu này...chỉ có một người.

_Ở nhà. Giám đốc, có chuyện gì sao?

_Hôm nay tại sao cô xin nghỉ?

_Tôi có chút chuyện riêng.

_Là chuyện gì? Có quan trọng đến mức làm ảnh hưởng đến công việc không?

Hải Lam bắt giắc nhíu mày. Anh ta đang chất vấn cô sao?

_Đây là việc cá nhân của tôi. Hơn nữa, năm phép từ đầu năm đến giờ, tôi vẫn chưa dùng ngày nào.

Nhất thời anh á khẩu không trả lời được. Còn ở bên này, Tịnh Yên bỗng gọi vọng ra từ phòng tắm.

_Hải Lam, sửa tắm nhà chị để đâu?

_À, vừa hết rồi, có một lọ mới trong phòng ngủ. Đợi chút, để chị đi lấy cho.

Sau đó cô vội nói vào điện thoại: “Giám đốc, nếu không còn việc gì thì tôi cúp máy đây”, rồi không để anh kịp phản ứng gì thì cô đã tắt máy.

Đình Phong thất thần nhìn điện thoại. Vì cô đã bưng kín loa, nên anh chỉ có thể loáng thoáng nghe thấy cái gì như sửa tắm...phòng ngủ...

Đợi chút! Có người đang ở nhà cô!? Bất chợt câu nói ban nãy như văng vẳng bên tai.

“Trông chị ấy rất vui vẻ nha, không biết chừng lại là bạn trai...”

.....

Rầm!!

_TRỊNH DUY!!!

Cốp!

Trịnh Duy đang nhắm mắt nghỉ tạm bỗng giật mình, suýt nữa té xuống đất. Nhưng cái gáy cũng không tránh khỏi số phận “tiếp xúc thân mật” với thành ghế.

_Tôi muốn địa chỉ nhà Hải Lam, ngay lập tức!

Xoa xoa cái gáy bị đau, dù ít khi chứng kiến Đình Phong thất thố thế này, nhưng với bộ mặt hầm hầm dọa người của anh, Trịnh Duy vẫn cảm thấy mình không nên chọc vào có vẻ an toàn.

_Bình tĩnh bình tĩnh, tôi gọi cho phòng nhân sự là được...

Lấy được địa chỉ của cô, anh cũng bất chấp mà lao thẳng ra khỏi văn phòng. Lại một tiếng đóng sầm cửa vang lên.

Còn lại một mình, Trịnh Duy hạ xuống mí mắt, che giấu những cảm xúc phức tạp trong đó, thì thào lầm bầm.

“Mong là cậu sẽ may mắn hơn tôi...”

*****

_Tính chị vẫn không đổi chút nào nhỉ. – Giọng nói có tia giễu cợt.

Hải Lam đang ngồi trên ghế sofa quay sang muốn phản bác, lại vội quay đi.

8. Chương 8

_Em không lạnh à? Mau mặc đồ chỉnh tề vào đi!

Tĩnh Yên, lúc này vừa mới tắm xong, làn da trắng hồng, trên người chỉ quấn độc một chiếc khăn tắm. Mái tóc vẫn còn ướt, vài giọt nước chậm rãi chảy xuống vai, trước ngực cô. Khăn tắm bó sát người, càng tôn lên dáng người lung linh của cô.

_Em để quên quần áo trên ghế...- Đường như nhận ra điều gì, cô bỗng tiến lên ôm cổ Hải Lam.

_Làm sao? Không phải chúng ta còn tắm chung với nhau sao? Có gì mà chị phải ngại?

Mặt Hải Lam không tự chủ được nóng lên.

_Lúc đó khác, dù sao ở đây cũng không phải là nước ngoài, đừng có tùy tiện thế chứ.

_A a a, đáng yêu quá! Nếu em mà là đàn ông thì em đã thích chị rồi! – Nói xong nhéo nhéo khuôn mặt cô.

_Đừng nghịch nữa!

Chỉ một lúc, cả hai đã lâm vào “khổ chiến”, gồng ôm cùng bông bay tứ tung. Trong lúc “vật lộn”, Hải Lam vô tình đề lên nút gọi của điện thoại ở trên ghế.

Khi Đình Phong nhắc máy, tất cả những gì anh nghe thấy chỉ là –

“Á! Dừng tay!!”

“Không cần! Nhột quá...ha ha!”

“Ngừng lại, không được chạm vào chỗ đó!”

“...”

_Hải Lam! Cô đang ở cùng ai đó? Có nghe tôi nói gì không? Hải Lam!?

==!

Đáp lại cũng chỉ có tiếng tút tút đơn điệu.

_Chết tiệt!

Anh vội nhún ga phóng như bay về phía trước, trong lòng càng thêm nóng như lửa đốt.

...

Mười phút sau, trong phòng khách.

_Không xong, mới đùa một lúc mà người đã đầy mồ hôi rồi.

Hải Lam há miệng thở dốc, tiện tay ném cái áo về phía cô.

_Mặc áo vào!

_Ha ha...Chị có cần phải thẹn thùng thế không?

_Thôi đi đi đi đi! Lỡ hết cả phim hoạt hình của tôi rồi!

Một lát sau, tiếng chuông cửa dồn dập vang lên. Hải Lam không tình nguyện ra mở cửa, lại kinh ngạc khi thấy người tới.

_Giám...giám đốc!?

Đình Phong đứng trước cửa, mồ hôi rịn ra trên trán, hẳn là vừa chạy vội tới. Hung hăng nhìn chăm chăm cô, bàn tay anh vô thức siết chặt, đầy mắt như muốn phun lửa. Được lắm, quên anh còn chưa nói, bây giờ lại còn mang cả người khác phái về nhà? Còn nữa, cô đây là tình trạng gì? Hai má ửng hồng, tóc rối xòa tung sau lưng, quần áo hỗn độn. Cúc áo trên cùng bị bung ra, ẩn ẩn có thể thấy được dây áo trong...

_Giám đốc...- Cô ướt ướt nước bọt, bất giác sợ hãi lui về phía sau mấy bước. – Anh tới...có việc gì sao?

Hải Lam bỗng sợ run...Cô chưa bao giờ thấy anh phần nộ như thế.

_Nếu tôi không đến, không biết đã có chuyện gì rồi?

Anh từng bước áp sát, sau đó lướt qua cô đi thẳng vào trong, ánh mắt lùng sục khắp nơi, điển hình giống như người chồng đi bắt quả tang vợ ngoại tình. Dĩ nhiên anh đã quên hiện giờ, anh đối với cô, cái gì cũng không là.

_Khoan đã! Anh...Anh làm gì vậy? – Cô cuống quýt ngăn anh lại.

_Hắn đâu?

_Hả?...Ai!? – Về mặt cô mờ mịt.

_Tôi hỏi, gã đàn ông đó...đâu rồi?

Đàn ông? Đàn ông nào? Cô càng không thể hiểu nổi.

_Chị Lam, ai vậy?

Đúng lúc này, Tịnh Yên mới thay xong quần áo bước ra.

Ách...Hiểu lầm!? Không khí nhất thời có chút căng, cuối cùng anh đành vội ho khan che đậy sự xấu hổ.

Nhưng khi nhìn rõ mặt cô, anh bỗng ngẩn ra. Cả Tịnh Yên cũng giật mình sửng sốt.

_Ừm, đây là giám đốc phòng chị, Đình Phong. Còn đây là Tịnh Yên, bạn tôi...- Dường như không phát hiện sự khác thường giữa bọn họ, Hải Lam vẫn theo phép lịch sự giới thiệu hai người với nhau.

Cuối cùng, vẫn là Tịnh Yên phục hồi tinh thần trước. Cô cố dùng ngữ điệu thoải mái để giấu đi những gợn sóng trong lòng.

9. Chương 9

_Giờ em mới biết có giám đốc mà nhân viên nghỉ còn tự mình đến thăm nha!

_Khụ! – Đình Phong tiếp tục ho khan còn Hải Lam thì trừng mắt cô.

_Giám đốc, tôi nghĩ anh hẳn là còn rất nhiều việc...

Ý tứ đuổi khách rất rõ ràng.

_Được rồi, tạm biệt.

Như vậy là đủ rồi, ít nhất anh cũng biết được cô chưa có ai. Hơn nữa còn có cả thu hoạch ngoài ý muốn.

Đợi cho anh đi rồi, cô vẫn thấy Tịnh Yên đứng nguyên tại chỗ bèn nghi hoặc.

_Tịnh Yên, em quen anh ta à?

_Không, không quen!...- Cô có chút bối rối dời đi tầm mắt. – Ngược lại là chị, anh ta hình như có ý với chị nha!

_Nói nhảm! Đã thế không cho em ăn chè hoa cau nữa!

_A a a đừng! Chị Lam thân yêu, em biết lỗi rồi!

...

Đến khi cô quay đi, khóe môi Tịnh Yên cũng hạ xuống. Ánh mắt chợt đổi, cuối cùng ảm đạm không ánh sáng.

10. Chương 10

__Ha ha ha ha ha...

Trịnh Duy ôm bụng, ghé vào trên quầy bar cười nghiêng ngả. Ngồi bên cạnh Đình Phong đã bắt đầu mất kiên nhẫn.

__Cười đủ chưa? Nếu đủ rồi thì cầm miệng!

__Chưa a đủ! Ha ha...Đình Phong, đến cả phụ nữ mà cậu cũng ghen sao?

Anh hắc nghiêm mặt nhìn tên bạn thân cười đến không còn hình tượng, thẹn quá thành giận rống lớn.

__Im ngay! Có tin là tôi chỉ cần một câu là cậu không cười nổi nữa không?

__Phụt...Không tin, ha ha...

Đình Phong gân xanh trên trán thoáng giật giật, sau đó, mặt không chút thay đổi, chậm chậm phun ra từng chữ.

__Tôi đã gặp Tịnh Yên. – Để xem cậu còn cười nổi không?

Quả nhiên, Trịnh Duy lập tức mặt biến sắc, tiếng cười đến bên miệng do bị sặc mà đột ngột biến thành tiếng ho.

__Khụ! Khụ!...Cậu nói cái gì? – Ánh mắt trừng lớn, biểu tình khó có thể tin.

__Tôi nói — sáng nay tôi đã gặp Tịnh Yên.

__Ở đâu? – Trịnh Duy cố giữ bình tĩnh, nhưng bàn tay siết chặt đã tiết lộ tâm tình của anh.

__Tại nhà Hải Lam. Có vẻ hiện giờ cô ta sống ở đó, hình như là họ quen biết nhau.

Trịnh Duy mím chặt môi không nói, đáy mắt dần toát lên hai ngọn lửa. Đình Phong thở dài, vỗ vỗ bờ vai anh.

__Tôi biết cô ta về nước, cũng biết cô ta đã li hôn.

__Cậu vẫn chưa quên được sao? – Lại còn sai người điều tra!? Đình Phong bỗng thấy hơi hối hận. Thật ra anh vốn cũng không định nói ra, nếu không phải “ai đó” đã đùa cợt quá trớn...

__Quên!? Sau tất cả những gì cô ta “dành tặng” cho tôi? – Nói dễ hơn làm!

Nhìn vẻ chấp nhất của anh, Đình Phong bắt đầu dẽo dặt.

__Thôi bỏ đi. Không phải bây giờ cậu cũng rất tốt sao, cần gì phải so đo những việc trong quá khứ?

Trịnh Duy khẽ nhếch mép cười lạnh.

__Sao có thể nói bỏ là bỏ? Như thế chẳng phải là quá dễ dàng cho cô ta sao? – Ngừng một lát, anh giống như lại nghĩ đến cái gì. – Cậu nói...Cô ta và quản lý Lam là bạn!?

__Có lẽ.

__Vậy sao? – Ánh mắt anh bỗng lóe lên những tia kì dị. – Theo cậu, cách tốt nhất để trừng phạt một kẻ bạc tình là gì?

Biết nhau đã lâu, làm sao anh lại không hiểu cậu ta đang đánh chủ ý gì!? Phút chốc, giọng anh trầm xuống, ngữ điệu cũng lạnh như băng.

__Trịnh Duy, tôi không quan tâm cậu muốn đối với Tịnh Yên thế nào, nhưng — cấm cậu đụng tới Hải Lam.

Không khí trầm trọng, áp lực một lúc lâu, đột nhiên Trịnh Duy bật cười, giọng điệu cũng trở nên vui đùa thoải mái.

__Ha ha, đừng nghiêm trọng thế chứ! Yên tâm đi, tôi cũng biết cái gì gọi là “vợ bạn tuyệt không thể đụng.”

Hai hàng lông mày Đình Phong lúc này mới hơi giãn ra, khóe môi khẽ nhếch.

_Cậu biết vậy thì tốt. – Cho dù bất cứ ai, anh cũng tuyệt đối không để kẻ đó làm tổn thương đến cô mấy may, kể cả có là bạn thân nhất.

Trịnh Duy không nói gì, nhẹ lắc lư thứ chất lỏng trong ly rồi bồng ngửa đầu uống cạn. Bề ngoài tuy vẫn giữ bộ dạng bất cần, nhưng không ai biết thật ra trong lòng anh đang nghĩ gì.

*****

Trong phòng kế hoạch, tất cả nhân viên đều đang tập trung công tác.

Dù chỉ tiếp xúc với Đình Phong hơn nửa tháng, nhưng họ cũng phần nào hiểu được phong cách làm việc của anh. Anh có thể hay cười, anh có thể dễ tính, song trong công việc lại hoàn toàn nghiêm túc. Không những các phần việc tồn đọng trước kia được phân loại xử lý, mà năng suất làm việc của cả phòng cũng tăng lên đáng kể. Vậy nên ngoài sự ngưỡng mộ của nhân viên nữ, anh còn giành được cả sự kính nể của cấp dưới. Đến cả những tin đồn nhảm kiểu anh dựa vào quan hệ mà lên chức, cũng chưa kịp nhen nhóm đã tắt ngóm.

Tuy nhiên, điều mà mọi người vẫn không hiểu là thái độ của anh với Hải Lam. Nói là ghét cô, anh lại chỉ riêng với cô “đặc biệt”, nói là thích cô, nhiều lúc anh lại làm khó dễ, giống như cố tình gây sự với cô. Điển hình như lúc này.

_Tôi muốn bản báo cáo thống kê tổng hợp trong ngày hôm nay, đây là tài liệu cô cần.

Nhìn đồng tài liệu chất thành một tòa núi nhỏ trước mặt, suýt nữa cô đã mất khống chế mà hét to. Dù cố hết sức giữ bình tĩnh, nhưng trong giọng nói cô vẫn không khó để nghe ra sự bất mãn.

_Nếu tôi nhớ không nhầm thì tổ viên tổ tôi đã làm rồi.

Hơn nữa bất một quản lý đi làm một bản báo cáo thống kê, chẳng khác nào dùng dao mổ trâu mà đi giết gà.

_Nó vẫn thiếu khá nhiều dữ liệu, ngoài ra còn mắc một vài lỗi, tuy không lớn nhưng lại phạm vào những lỗi cơ bản. Đã là cấp dưới làm sai, cấp trên cũng phải có trách nhiệm, không phải sao?

Rõ ràng là anh cố ý bắt bẻ, vậy mà còn tỏ vẻ như là điều hiển nhiên. Báo cáo đó, cô cũng xem qua, nào có vấn đề gì? Càng nghĩ, Hải Lam càng tức giận, rốt cuộc cô đã đắc tội với anh ta ở chỗ nào?

Mà bên cạnh, trông thấy biểu hiện của cô, mọi người xung quanh bắt đầu hào hứng ghé mắt lại đây. A, cuối cùng thì quản lý Lam của bọn họ cũng sắp “tức nước vỡ bờ”!

Tuy nhiên làm cho họ thất vọng là, bàn tay cô nắm chặt chỉ khê run lên một chút, tiếp đó cô hít sâu, cắn răng nhằn từng chữ.

_Được, tối nay tôi sẽ đưa cho anh.

Từ “tối nay” được cô đặc biệt nhấn mạnh. Dù bản báo cáo này tuy đơn giản, nhưng việc tập hợp số liệu cũng mất rất nhiều thời gian. Ngay cả lúc trước giao việc cho Uyển Vy, Hải Lam cũng gia hạn thời gian cho cô là hai ngày, mà giờ lại chỉ có một buổi chiều... Những ánh mắt đồng tình lại hướng về phía cô, trong lòng thì âm thầm bội phục khả năng nhẫn nại của Hải Lam. Nhưng họ không hề biết, cô chẳng qua chỉ là ghét phiền toái mà thôi. Đối phó với những kẻ mắc dịch, tức giận chỉ uống phí khí lực chính mình, tốt nhất cứ coi anh ta như không khí là xong.

Thấy cô chốc lát đã lại khôi phục vẻ mặt lãnh đạm, thậm chí bỏ qua không thèm để ý đến anh, Đình Phong bỗng có cảm giác hẫng hụt tựa như đánh vào bóng, bực bội không có chỗ phát quay bước đi.

Đợi khi bóng anh khuất sau cánh cửa văn phòng, Uyển Vy mới nhẹ giật ống tay áo Hải Lam.

_Chị Lam, để em làm lại cho...

11. Chương 11

Cô quay mặt sang, biểu tình tuy vẫn lạnh nhạt, nhưng cũng dịu đi không ít.

_Không sao, nếu để giám đốc anh ta biết thì không hay. Em cứ làm việc của mình đi.

Uyển Vy thấy cô nói thế cũng không kiên trì thêm. Cô cứ có cảm giác, giám đốc thực ra vô cùng quan tâm đến Hải Lam...

Hải Lam hít thở sâu, bình phục tâm tình của mình. Cô lấy điện thoại nhắn tin cho Tịnh Yên là sẽ về muộn, sau đó lại vui đùa vào đồng hồ sơ, trong lòng có bao nhiêu từ không hay ho đều đem ra mắng Đình Phong một lần.

YÊU EM, CHỜ EM

Bầu trời càng lúc càng tối. Công ty hầu như cũng tan hết, chỉ còn một số ít vẫn ở lại tăng ca.

8 giờ 25, cô có chút sốt ruột xem đồng hồ, đã sắp đến giờ tuyến xe buýt cuối cùng. Ánh mắt thoáng đảo qua phòng giám đốc, vẫn sáng đèn. Xem ra có muốn bỏ về trước cũng không được.

Rút ra tập tài liệu cuối cùng, nhưng vì gấp quá nhanh, ngón tay cô chợt xẹt qua cạnh của trang giấy. Một vết cắt nhỏ, một giọt máu dần chảy ra. Hải Lam bỗng sửng sốt, không nghĩ tới một trang giấy mỏng manh cũng có thể làm mình bị thương...Nhưng cô cũng không lo lắng nhiều lắm, chỉ bịt chặt tay một lúc để cầm máu rồi nhanh chóng hoàn tất bản báo cáo.

10 phút sau.

Rầm!

_Báo cáo anh cần.

Đình Phong ngẩng đầu, thấy vẻ mặt khó chịu của cô lại khẽ mỉm cười. Cuối cùng thì cô cũng có một biểu hiện khác. Nói thật, anh không thích lớp mặt nạ của cô một chút nào, tất cả những việc anh chọc giận cô chỉ để bóc trần cái mặt nạ đó. Anh không thể hiểu tại sao một người như Tịnh Yên, không những bội bạc giả dối mà còn ham hư vinh, lại có thể nhận được sự đối xử khác biệt của cô. Được ở nhà cô, được trông thấy nét mặt tươi cười của cô, được cô quan tâm để ý...Thực quá đáng nữa là, hồi nãy cô còn vui vẻ nói chuyện điện thoại, nói cái gì mà “chờ chị về ăn cơm”, với cả “cho em thử tay nghề của chị”...Nha, anh không ghen, tuyệt đối không phải anh ghen vì chưa bao giờ được ăn đồ ăn cô nấu...Anh chỉ là tức giận, đúng, tức giận vì cô không biết phân biệt người xấu, bị lợi dụng cũng không biết mà thôi. (đúng là k ghen thật =)))

_Giám đốc, anh có thể xem nhanh cho tôi được không?

Đáng giận! Chắc chắn anh ta cố ý! Một bản báo cáo mà lật xem nửa ngày không xong.

Trước sự nôn nóng của cô, Đình Phong âm thầm buồn cười, nhưng bề ngoài vẫn không để lộ cảm xúc gì, thậm chí còn lật đi lật lại đến mấy lần. Chỉ khi khóe mắt liếc thấy bàn tay cô mới thay đổi sắc mặt.

_Cô bị thương!?

_Hả?

Theo hướng mắt anh nhìn lại ngón tay cô, thì ra vừa rồi vốn đã cầm máu, lại vì cô đập mạnh xuống bàn mà hơi nứt ra.

_Không có gì, chỉ là...

Còn chưa đợi cô nói hết, anh đã vòng qua bàn làm việc rồi cầm lấy tay cô. Cảm giác ấm áp đột ngột truyền đến làm Hải Lam như bị điện giật, phản xạ muốn rút tay về nhưng lại bị anh giữ chặt.

_Anh làm gì? Buông!

_Im nào!

Một tay anh vẫn nắm cổ tay cô, tay kia thì với vào trong cặp, tựa như ảo thuật lấy ra một miếng urgo. Biết anh định làm gì, cô không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

_Không cần, chỉ là vết xước nhỏ...

_Nếu không cẩn thận, sẽ nhiễm trùng.

Giọng anh thực nhẹ, vẻ mặt nghiêm túc, cũng thực chuyên chú làm người ta rất tin không thể nghi ngờ, nhất thời khiến cô cũng quên cả phản ứng. Đến khi cô phục hồi tinh thần thì anh đã dán xong miếng urgo. Ngay lập tức, cô thu tay về, vội dời tầm mắt che giấu sự bối rối.

_Cảm ơn.

Vẫn biết tính cô, nhưng sự né tránh đó vẫn khiến anh không tránh được có điểm mất mát.

_Không có gì. Cô có thể về được rồi.

Anh không yêu cầu được đưa cô về, không, phải nói là anh không dám. Anh sợ lại phải nghe một lời từ chối từ miệng cô.

_Vậy tôi về trước.

...

Trông xuống từ tầng tám của tòa nhà, bóng cô chỉ còn là một điểm nhỏ. Anh nhìn cô vội vã đuổi theo xe buýt, vội vã lên xe. Cho đến khi chiếc xe mất hút anh mới quay lại bàn làm việc, cầm bút sửa lại vài chỗ trên tờ giấy.

*****

_Chị Lam!?

_Chị Lam!!!

_Hả?

Thấy vẻ ngơ ngác của cô, Tịnh Yên bật cười.

_Chị không đi ngủ à? Đang nghĩ gì nhập thần thế? Nghĩ đến người yêu à?

_Người yêu cái đầu em! Cứ đi ngủ trước đi.

Tịnh Yên ngáp dài.

_Được rồi, chị cũng đừng thức khuya quá.

_Ừ.

Còn lại một mình, Hải Lam lại nhìn ngón tay mình mà ngẩn người. Kí ức, cất giấu một nơi rất sâu, tựa hồ bị chạm đến.

Hình như thật lâu trước kia, cũng có một cậu nhóc đặt miếng urgo trước mặt cô, sau đó mất tự nhiên quay đầu đi...

Hồi đó, cô sống một mình với bà ngoại. Dù bố mẹ hàng tháng đều gửi tiền trợ cấp, cô vẫn nhận cầu lông về làm kiếm thêm tiền. Bởi vì bà ngoại cô từng nói, người ta chỉ có thể sống dựa vào chính mình. Thời gian đầu, do làm chưa quen, cô thường xuyên bị kéo nhọn cứa vào tay. Với cô mấy vết thương đó cũng chẳng có gì, nhưng có người lại để ý.

12. Chương 12

“Nếu không cẩn thận, sẽ bị nhiễm trùng.”

Có lẽ vì cậu ta rất chân thành, có lẽ vì không muốn làm cậu ta khó xử, có lẽ...Tóm lại, cô không nhẫn tâm cự tuyệt ý tốt của cậu ta. Dù năm ngón dán đầy urgo, song cô vẫn cảm thấy chút gì đó...ấm áp.

Cậu nhóc để tóc ngôi bên, đeo kính cận, thường chạy lăng xăng bên bàn cô. Thường hỏi những câu hỏi ngốc nghếch, làm cô buộc phải nghi ngờ cậu ta cố tình vờ không hiểu. Mọi người trong lớp bắt đầu gán ghép hai người với nhau. Sau đó, cô tránh né cậu ta, tìm mọi cách gây bất hòa, thậm chí cố tỏ ra vẻ chán ghét...

Bọn họ nói là cô kiêu, nhưng cô không kiêu, cô chỉ muốn bảo vệ chính mình, không muốn bị tổn thương...

Tuy nhiên, điều cô không ngờ là, cậu ta vẫn tiếp cận cô, vẫn luôn cười với cô, không những thế...còn dám tỏ tình với cô. Mà câu trả lời của cô, lại gần tương đương với từ chối.

10 năm, mấy ai chờ ai được 10 năm? Hơn nữa...đó cũng chỉ là tình cảm trẻ con, cái thời áo trắng mong manh dễ vỡ. Còn cô thì không chịu nổi sự chia ly. Nếu biết sẽ không có kết quả, vậy tốt nhất đừng nên bắt đầu. Mà không biết chừng hiện giờ người ấy đã quên cô rồi, có khi đã lấy vợ, có con rồi...

Trong lòng không khỏi có điểm phiền muộn. Đôi lúc nhớ lại những ngày đó, có chút luyến tiếc, nhưng chỉ thoáng qua mà thôi. Thời gian, khiến mọi thứ dần phai nhạt. Ngay cả khuôn mặt kia cũng dần mờ hồ, chỉ có nụ cười rạng rỡ đó vẫn in đậm trong tâm trí cô. Nó trở thành một phần kí ức tốt đẹp nhất...

Tên...Cô không nhớ được tên đệm, hay họ của người đó, chỉ nhớ cậu ta tên là...Phong.

“Phong”...Khẽ thì thầm, đột nhiên cả người cô run lên. Giám đốc, hình như anh ta cũng tên là “Đình Phong”.

Không, cô lắc đầu, phủ nhận ngay ý tưởng ngờ ngẩn đó. Không thể có sự trùng hợp đến thế. Hơn nữa, anh ta có vẻ cũng chẳng ưa gì cô...

Mà cô cũng không biết là, việc anh đến công ty cô thật sự cũng không phải là trùng hợp.

*****

Sáng hôm sau, khi thấy miếng urgo vẫn còn trên tay cô, tâm trạng anh phá lệ vô cùng tốt, nụ cười lúc nào cũng bắt trên môi. Thậm chí cũng không hề tìm cô gây khó dễ. Tình trạng đó vẫn kéo dài cho đến hết ngày.

Các nhân viên thì thầm to nhỏ giám đốc có vấn đề, chắc hẳn là đang yêu. Còn suy nghĩ duy nhất trong đầu cô là, anh ta có bệnh. == (há há!)

13. Chương 13

_Sao rồi? Lại là ai nữa thế?

_Tuyết Băng phòng kế toán.

_Cái gì? Hoa khôi phòng kế toán?

_Chắc, lực hấp dẫn của giám đốc đúng là không nhỏ nha!

_Mọi người đoán thử xem lần này kết quả thế nào...

Ngọc Hân còn chưa nói hết, cửa phòng giám đốc đã bật mở. Một cô gái xinh đẹp bước ra, nhưng sắc mặt thì cực kì khó coi. Cô ta cũng không thèm chào hỏi ai mà đi thẳng xuống lầu.

Một lát sau, Đình Phong cũng đi ra, tuy rằng anh vẫn treo lên nụ cười, lại khiến người ta lạnh cả sống lưng. Đám người đang tụ tập buôn chuyện dáo dác quay về nguyên chỗ, vội vàng ai làm việc người nấy.

_Quản Lý Trương...

_Dạ? Có! – Trương Dịch lập tức đứng lên, bộ dáng hấp tấp làm những người xung quanh muốn cười nhưng không dám cười.

_Lần sau nếu còn người không phận sự bước vào phòng tôi, tiền lương tháng này anh cũng đừng nhận nữa.

Cái gì? Trương Dịch hoảng sợ, một tháng tiền lương!?

_Vâng! Giám đốc yên tâm! – Võ vổ ngực, một bộ “thấy chết không sờn”.

Ánh mắt anh thoáng đảo qua chỗ Hải Lam, thấy cô vẫn quy củ làm việc, thậm chí đầu cũng không nâng lên một chút. Tự dưng cảm thấy phiền muộn, lại quay về phòng đóng cửa lại.

Đợi anh đi rồi, mấy nhân viên lại thì thầm to nhỏ.

_Không phải chứ? Đến cả Tuyết Băng cũng không được sao? Không hiểu tiêu chuẩn giám đốc còn cao đến đâu?

_Có lẽ giám đốc không thích mẫu người chủ động.

_Ừm, chắc vậy...

Ngồi ở một bên, cô thoáng đỡ cái trán, day day huyệt thái dương có chút đau nhức.

Hai ngày sau, còn đang trong giờ hành chính, bỗng nhiên Tần Lan hốt hải chạy vào phòng kế hoạch.

_Mọi người, có tin lớn rồi!!

_Hả? Tin gì?

Tần Lan đưa tay lên miệng làm thủ thế im lặng, khóe mắt liếc qua phòng giám đốc rồi nhỏ giọng hỏi.

_Giám đốc đâu rồi?

_Không có đây, hình như có chuyện bàn bạc với tổng giám đốc rồi.

Nghe vậy, nét mặt cô càng thêm cổ quái.

_Lại gì nữa? Mau nói đi. – Ai đó không chịu nổi bắt đầu thúc giục.

_Vừa nãy tôi gặp Hoài An trong toilet, cô ấy bảo có anh bạn ở phòng hành chính, anh ta nghe bạn mình ở phòng marketing kể là trưa hôm qua...- Nói đến đây cố ý dừng một lát.

_Lằng nhằng quá, có gì nói thẳng đi, cứ úp úp mở mở...

_Anh ta nói, trưa hôm qua anh ta thấy giám đốc cùng tổng tài...hôn nhau trong thang máy!

_Cái gì? Không thể nào!

Hải Lam tay cầm bút chợt run lên, bút bi rơi xuống đất tạo nên một âm thanh không nhỏ, nhưng giờ phút này cũng chẳng còn ai chú ý tới.

_Là thật! Anh ta bảo chính mắt trông thấy!

_Mắt hấn không bị quáng gà đấy chứ?

_Không hề, mắt anh ta 10/10!

Cả phòng lại nhao nhao lên.

_Chả trách, toàn mỹ nữ bày tỏ với giám đốc đều bị từ chối.

_Chả trách tổng tài cũng ghét phụ nữ đến thế...

...

Đến lúc Đình Phong trở lại chợt thấy bầu không khí trở nên kì lạ, mọi người đều nhìn anh với ánh mắt quái dị.

_Quản lý Lam, cô vào phòng tôi một lúc.

Cô không nói gì, chỉ lẳng lặng đi theo anh.

_Bản kế hoạch lần trước cô đã sửa xong chưa?

_Sắp xong rồi, thưa giám đốc. Ngày mai tôi sẽ đưa cho anh.

Đình Phong khẽ nhú mày, không hiểu sao lại có cảm giác cô lãnh đạm hơn trước.

_Hồi nãy tôi không ở đây, có chuyện gì sao?

Cơ thể cô hơi cương, song rất nhanh lại trấn tĩnh lại.

_Không có gì.

_Được, tôi biết rồi.

Anh như có điều suy nghĩ nhìn theo bóng lưng cô.

*****

Theo bạn, điều gì khiến người ta khó ngăn chặn nhất?

Đó là tin đồn.

Điều gì khiến người ta khó bào chữa nhất?

Đó là tin đồn.

Điều gì có khả năng truyền bá rộng rãi nhất?

Đó là tin đồn.

Điều gì có nhiều phiên bản nhất? Nhiều dạng “cải biến” nhất?

Chỉ có thể là tin đồn.

Mà hiện giờ, cái tin đồn về tổng tài và giám đốc phòng kế hoạch cũng đang lây lan với tốc độ chóng mặt. Lần cuối cùng mà người cuối cùng trong công ty được nghe kể thì nó đã trở thành một “chuyện xưa” đầy kịch tính cùng ** le. Hai người yêu nhau nhưng không thể đến được với nhau. Để được trông thấy Trịnh tổng mỗi ngày, Đình Phong mới đến công ty làm việc. Mối quan hệ được giữ bí mật cho đến khi có người phát hiện họ thân mật trong thang máy...

Dĩ nhiên, thật giả thế nào, cũng chỉ có người trong cuộc mới biết.

Tầng 15, phòng tổng giám đốc.

14. Chương 14

_Là tên chết tiệt nào tung tin?

Trái hẳn với vẻ tức giận đến sôi gan của Đình Phong, Trịnh Duy lại thản nhiên như không có gì.

_Nghe nói là một nhân viên phòng marketing.

Anh chợt hung hăng trừng mắt với Trịnh Duy.

_Cậu phải có trách nhiệm ngăn chặn tin đồn đó.

_Sợ Hải Lam của cậu hiểu lầm sao? Nhưng miệng là ở trên người kẻ khác, tôi biết làm thế nào?

_Tóm lại cậu phải giải quyết!

_Tại sao? Cậu bị cát bay vào mắt cũng đâu phải tại tôi? Hơn nữa cũng chính cậu nhờ tôi lấy ra hộ, bị người bắt gặp giờ còn trách ai? Tôi còn chưa trách cậu tha tôi xuống nước thì thôi...

_Trịnh — Duy!! — Âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi.

_Được rồi, dù gì cũng chỉ là tin đồn, một thời gian nữa thế nào mà chẳng lắng xuống? Bây giờ mà cố thanh minh không biết chừng lại bị cho là có tật gậy mình, ngộ nhỡ càng tô càng đen thì sao?

Thấy sắc mặt anh có phần hòa hoãn, Trịnh Duy trái lại bắt đầu đùa cợt.

_Hay là chúng ta thật làm, để khỏi thất vọng quần chúng?

Cùng với câu nói đó, anh vươn người về phía trước, ngón tay khê nâng cằm Đình Phong, giả bộ vẻ không đứng đắn. Đình Phong cũng không nhúc nhích, không né tránh, khóe môi nhếch lên cười châm chọc.

_Sao lại không, nếu cậu dám!

Khoảng cách khuôn mặt hai người thật gần, ánh mắt tràn ngập khiêu khích, không ai chịu nhượng bộ ai. Đúng lúc này, cửa phòng không hề báo trước bật mở.

Mọi người đoán xem là ai?

15. Chương 15

Khoảng cách khuôn mặt hai người thật gần, ánh mắt khiêu khích lẫn nhau, không ai chịu nhượng bộ ai. Đúng lúc này, cửa phòng không hề báo trước bật mở.

Hải Lam sững sờ chôn chân tại chỗ. Bên trong phòng, hai người vẫn cũng ngắc duy trì tư thế cũ. Đặc biệt là Đình Phong, trực tiếp hóa đá...

Khoảng 10 phút trước.

_Chị Lam!

_Ừ?

Cô khê trả lời, song vẫn không dời mắt khỏi bản kế hoạch. Thấy thế, Uyển Vy hơi ngạp ngừng, nhưng vẫn cố lấy dũng khí nói.

_Tài liệu này mới được đưa đến...cần chữ kí của giám đốc gấp, nhưng mà...giám đốc bây giờ...- Đang ở phòng tổng tài.

Hải Lam ngẩng đầu, nhìn đến vẻ e ngại của Uyển Vy thì lấy quyển sách chặn lại tờ kế hoạch, rồi chống tay đứng dậy.

_Được rồi, để tôi.

_Cám ơn chị!

Uyển Vy cảm kích nhìn cô. Không có cách nào, cả phòng không ai chịu đi. Chỉ nghĩ đến việc đối diện với bộ mặt lạnh lùng của tổng tài thôi là đã đủ để người ta chùn bước rồi. Nếu nói tới người duy nhất có thể phản ứng bình thường, cũng chỉ có Hải Lam đi.

Thế cho nên, cô mới có mặt ở đây, cũng thật không may “đúng dịp” chứng kiến cảnh này...Ngây người mất một lúc lâu, ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu cô là, tin đồn là thật. Ý nghĩ thứ hai, liệu cô có bị “giết người diệt khẩu” hay không? Ý nghĩ thứ ba, để bảo vệ “tính mệnh” cùng công việc chính mình, tốt nhất vẫn nên nhanh nhanh rời đi thì hơn.

Nghĩ vậy, Hải Lam thẳng tắp cúi người.

_Xin lỗi, đã làm phiền.

Sau đó lưu loát xoay người lui ra, cẩn thận đóng cửa lại.

5 phút sau, một tiếng bạo rống phát ra từ phòng tổng tài, cả kinh đến thư kí Hà cũng nhảy dựng lên.

_TRÌNH DUY!!! Cậu chết với tôi!!

*****

Đình Phong một bên lật bản kế hoạch, một bên không yên lòng liếc xem biểu tình của cô, đột nhiên thành linh toát ra một câu.

_Mọi chuyện không như cô tưởng đâu.

_Hả?

Giống như hiểu ra điều gì, cô bỗng nhìn thẳng vào mắt anh, giọng nói chắc chắn cam đoan.

_Giám đốc yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không nói với ai. (Há há =)))

Về mặt anh bắt đầu biến đổi.

_Thật ra lúc đó chúng tôi chỉ đùa thôi!

_Tôi biết.

_Giữa chúng tôi không có gì cả...Hoàn toàn không như cô nghĩ đâu!

_Tôi hiểu mà.

Cô hiểu cái gì? Cô cái gì cũng không hiểu được không?

_Ý tôi là, tôi với cậu ta không phải cái kia...Không phải quan hệ đó!

Anh gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nói năng cũng lộn xộn cả lên. Chết tiệt, đúng là càng tỏ càng hắc, cái tên miệng quạ đen kia!

Hải Lam đồng tình nhìn Đình Phong, đột nhiên cảm thấy anh ta rất đáng thương. (=)))

_Anh không cần phải cuống lên thế đâu, tình cảm vốn dĩ cũng không có sai...Kì thật, cho dù thực sự là...cũng không phải là tội lỗi. Tôi cũng có quen mấy người bạn giống anh, tôi không thấy họ có gì khác thường cả.

Lần đầu tiên sau mười năm gặp lại, cô nói với anh nhiều đến thế, nhưng từng câu từng chữ đều làm anh tức muốn học máu! Anh mất kiên nhẫn đập bàn đứng lên.

_Tôi đã bảo không phải!!

_Anh đừng lo, tôi nói thì sẽ giữ lời, nhất định giữ kín chuyện này...

Cô còn chưa nói hết, anh đã kéo mạnh tay cô về phía mình. Dù giữa họ vẫn cách một cái bàn, song chớp mũi anh cơ hồ dán lên chớp mũi cô.

Chưa bao giờ tiếp xúc với người khác phái ở khoảng cách gần đến thế, Hải Lam cực độ mất tự nhiên. Nhất là khi hơi thở anh phả lên khuôn mặt cô, ầm ập mang theo nhẹ nhàng mùi hương bạc hà, khiến tim cô không tự chủ đập tăng tốc.

_Anh...

Cô muốn lùi lại, nhưng anh nắm tay cô rất chặt. Đình Phong lần đầu tiên đối mặt với cô, cảm nhận hơi thở cô gần trong gang tấc, trông thấy hai má cô dần dần nhuộm hồng. Hơn nữa, đôi môi cô hồng nhuận hơi hé mở, lông mi khẽ run rẩy vì bối rối...Bất giác lửa giận trong mắt anh dần tắt đi, thay vào đó là vực sâu thâm trầm không thấy đáy.

Hiện giờ cô rất gần, chỉ cần chút nữa thôi là có thể chạm tới...

Bỗng nhiên, cô dồn hết sức lực đẩy anh ra, sau đó đẩy cửa chạy vội ra khỏi phòng.

Anh nhìn bóng cô giống như đang chạy trốn, khóe miệng khẽ nhếch lên.

...

Hải Lam hoảng hốt ra khỏi phòng giám đốc, cũng không để ý đến sự kinh ngạc của mọi người mà chạy thẳng đến phòng toilet, vội mở vòi nước vốc nước lên mặt. Cô đang làm sao thế này? Vì sao cô không thể khống chế nhịp tim của mình? Vì sao cô không ngăn được mặt mình nóng lên?

Không, không ồ! Cô không thể để mình có tình cảm, tuyệt đối không! Cô sẽ không cho ai cơ hội làm tổn thương chính mình...

*****

Chung cư cao cấp Khánh Long.

Đình Phong mệt mỏi ngã xuống sofa, tiện tay tháo cà vạt vứt lên thành ghế. Được một lúc, anh bỗng ngồi dậy với lấy điện thoại.

Nhẹ bấm vài nút ở bàn phím, đèn nhấp nháy sáng lên. Trên màn hình là một cô gái trẻ, chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi, đang đứng dưới gốc cây bàng lằng. Cô mặc chiếc áo dài trắng, buộc tóc đuôi gà, đôi mắt dưới cặp kính cận lằng yên nhìn về phương xa. Một cơn gió chợt thổi qua, từng cánh hoa bay múa xung quanh cô, tựa như một cơn mưa hoa màu tím...

Cô không thích chụp ảnh, vậy nên ngoài ảnh kỉ niệm lớp, đây là bức ảnh duy nhất mà anh lén chụp được cô. So với trước kia, cô hầu như không thay đổi, vẫn xa cách như thế, khuyết thiếu cảm giác an toàn đến thế. Cô tạo ra một vòng tròn ngăn cách tất cả những người muốn tiếp cận mình. Mấy ngày này cô cố ý tránh anh, anh biết. Bởi vì lí trí của cô quá lớn, phòng ngự cũng quá nặng nề. Bất kì khi nào cô cảm thấy có người thích mình, cô sẽ đẩy những người đó ra xa. Vì cô sợ mình cũng có tình cảm với người đó, cô sợ sẽ bị tổn thương.

Ngày xưa cũng vậy, cứ mỗi lần anh tiến gần cô một bước, cô lại tránh xa anh một thước. Mới đầu anh còn nghĩ vì cô ngại ngùng, nhưng lâu dần anh mới hiểu, cô thực sự muốn giữ khoảng cách với anh. Anh càng cố kiên trì bao nhiêu, cô càng đẩy anh ra xa bấy nhiêu. Thậm chí anh đã phải ngỡ rằng cô rất chán ghét anh, chán ghét đến mức chỉ cần thấy mặt anh là sẽ khó chịu.

Nhưng anh không muốn bỏ cuộc như thế. Ngày tốt nghiệp, anh đã cố lấy dũng khí để thổ lộ với cô, cho dù có thể bị từ chối, anh cũng không còn gì để hối tiếc. Nhưng chết tiệt, câu đầu tiên cô nói với anh lại là: “Hôm nay không phải ngày cá tháng tư”. Lúc đó anh thực sự xúc động đến mức muốn bóp nát đầu cô, để xem trong đó cất chứa những gì. Anh chỉ thiếu nước moi tim của mình ra cho cô xem, vậy mà cô còn cho là anh đang đùa giỡn cô? Anh không có rãnh đến thế! Mà nếu anh có thừa hơi đến mức muốn tìm người để chơi đùa thì cũng không ngu ngốc mà tìm đến cô! Con người gì mà vừa nghiêm túc, vừa không thú vị, đã thù dai lại còn hay dối! Có đôi khi chấp nhất như trẻ con, có đôi khi lại nhiều lời như bà lão. Ngoại trừ việc học được, đầu óc cũng nhanh nhạy một chút...thì cô dường như chẳng còn ưu điểm nào. Ngoại hình bình thường, cũng chẳng có gì nổi bật...

16. Chương 16

Ách, được rồi, nhưng cái chính là anh lại thích cô. Không có lí do, cũng không thể tự kiểm chế. Thích đến mức chỉ vì một câu nói của cô mà nhớ mãi không quên...Không quên, không phải là không muốn quên, chẳng qua chỉ là không thể quên được mà thôi.

Anh cũng từng thử cố quen người khác, nhưng hình bóng cô vẫn không phai nhạt, thậm chí càng ngày càng rõ ràng thêm...Từ ánh mắt, từ nụ cười của cô, đều khắc sâu trong tâm trí anh. Không cần biết là bao lâu, tình cảm đó vẫn luôn tồn tại, mỗi lúc một mãnh liệt hơn...

Có lẽ, anh yêu cô, nhiều hơn tất cả những gì anh nghĩ.

YÊU EM, CHỜ EM

_Giám đốc, tài liệu anh cần. – Bảo An nơm nớp lo sợ nói.

_Quản lý Lam đâu?

Giọng anh nghe không ra tâm tình gì, nhưng lại làm cậu ta mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng.

_Chị ấy...chị ấy nói có việc đi đến phòng công nghệ và phát triển thông tin...

Ồ ô...Giám đốc cùng quản lý đây là tình trạng gì? Cho dù là gây hấn thì cũng đừng lôi cậu ta ra làm bia đỡ đạn chứ! Đầu năm việc làm khó kiếm, một nhân viên mới cón con như cậu ta có dễ dàng không?

_Vậy sao? Cậu lui ra đi.

Bảo An như được giải phóng vội vàng chạy ra. Còn lại Đình Phong, vô thức vò nát tờ giấy trong tay, quanh thân dần tản mát ra hơi thở nguy hiểm.

Được lắm, Hải Lam! Cô — lại dám tránh anh!!!

Cả tuần nay, anh nhằn nại đã sắp đến cực hạn rồi. Rõ ràng anh không còn làm khó dễ cô nữa, cũng đã cố gắng tỏ vẻ thân thiện hơn, nhưng cô thì sao? Lúc nào cũng né tránh anh! Cho dù cùng làm một phòng, bắt buộc có lúc phải chạm mặt nhau, song cô chỉ nói hai câu khách sáo rồi tìm cớ lặn mất tăm! Những văn kiện phải đưa cho anh thì đều đi nhờ người khác. Chẳng lẽ anh là quái vật sao? Hay là một loại bệnh dịch cần phải cách li?

Nhưng mà...Khỏe môi anh khê nhếch lên. Cô càng làm thế chỉ càng chứng tỏ một điều — cô có để ý đến anh! Bằng không cũng sẽ không mất bình tĩnh trước mặt anh, cũng không đến độ không dám đối diện với anh.

Chỉ là, lần này, anh sẽ không để cô trốn tránh nữa.

*****

Hải Lam không biết mình đang làm sao. Cô đang sợ hãi, mà sợ hãi điều gì, chính cô cũng không biết. Giám đốc gần đây rất lạ, những biểu hiện của anh ta khiến cô cảm thấy bất an. Chẳng lẽ vì cô phát giác ra bí mật giữa anh ta và Trịnh tổng, nên anh ta mới đối xử đặc biệt với cô vì sợ cô sẽ tiết lộ bí mật đó ra? Nhưng cô đã cam đoan giữ kín rồi mà, có gì anh ta vẫn còn theo đuổi không bỏ? Không hiểu sao cô luôn có cảm giác lo sợ, vậy nên bản năng muốn chạy trốn. Điều kì lạ là, cảm giác đó giống hệt như...hồi cấp 3.

Đó là dấu vết đã khắc quá sâu, xóa đi cũng không nổi. Người đó...Thực sự là, cô không hề ghét cậu ta, thậm chí còn như...có chút thích. Song chính vì thế mà cô e ngại. Cô giống như một con nhím tự xù lông để bảo vệ mình, nhưng những chiếc gai của cô lại làm người khác bị đau. Để rồi trong lúc vô tình, cô đã làm tổn thương ai đó.

Cô vĩnh viễn không thể quên được đáy mắt cất giấu thật sâu bi thương của người ấy, khi bạn cùng lớp ví cậu ta như “bệnh hủi” bị cô xa lánh. Cũng vĩnh viễn không thể quên khuôn mặt tươi cười cứng đờ, khi cô vung tay quát nói không muốn chụp ảnh riêng với cậu ta...Và cả sau vườn trường ngày tốt nghiệp, cậu ta ngại ngần nói “thích cô”.

Cô quá tự ti để tin sẽ có ai đó thực sự thích mình, thậm chí thà rằng không tin ai cả. Mong ước của cô, rất nhỏ rất nhỏ, mà lại rất xa rất xa...Cô chỉ mong tìm được một người mãi mãi yêu cô, mãi mãi không rời xa cô, không bao giờ lừa dối cô...Nhưng là, tình yêu vĩnh cửu, có sao? Hay cũng chỉ là giấc mộng cổ tích ngọt ngào trong một hiện thực tàn khốc mà thôi. Thế nên điều duy nhất cô có thể làm, đó là đóng băng trái tim mình, không để cho bất kì ai chạm vào. Nó quá yếu đuối, cũng quá mỏng manh, cô không thể tưởng tượng nổi một ngày nào đó nó phải chịu nỗi đau bị phản bội...

Cho nên, Phong, thực xin lỗi...

_Nước của cô tràn ra ngoài rồi.

Hải Lam giật mình, cắt đứt khỏi dòng suy nghĩ. Khi phát hiện Đình Phong đang đứng trước mặt mình, cô chỉ kịp “A” một tiếng, chiếc cốc đầy nước trên tay rơi xuống sàn nhà vỡ tan tành. Sững sờ một lúc, cô vội ngồi xuống thu dọn mảnh vỡ. Anh cũng cúi xuống định giúp cô, nhưng tay còn chưa kịp chạm vào thì đã bị cô quát lớn.

17. Chương 17

_Không cần!!!

Đối diện với ánh mắt như muốn xuyên thấu tất cả của anh, cô bối rối chỉ dám nhìn mặt đất.

_Để tôi dọn được rồi.

Anh không nói gì, cũng không có thêm động tác nào, chỉ lẳng lặng xem cô nhặt mảnh vỡ, quét tước, lau chùi...Chỉ đến khi cô cầm giẻ lau định đi ra ngoài, anh mới vươn tay chặn cửa lại.

Đó là phòng uống nước, bây giờ là giờ nghỉ trưa, mọi người hầu hết đều đã xuống nhà ăn, căn bản rất ít người sẽ tiến vào. Thời cơ tốt nói chuyện riêng với cô thế này, anh lẽ nào lại bỏ qua?

_Giám đốc, phiền anh tránh ra.

Cho dù trông vẻ ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng cô đã bắt đầu rối loạn. Hải Lam nhíu mày lùi lại, muốn giữ khoảng cách với anh. Tuy nhiên, Đình Phong không những không buông tha, trái lại từng bước ép cô về phía chân tường. Tay anh chậm rãi đặt lên bức tường sau lưng cô, tầm mắt vẫn chưa từng rời khỏi cô một giây.

_Giám đốc, anh...làm ơn tránh ra!

Nét mặt cô thoáng qua sự lo lắng, trong giọng nói đã có một tia run rẩy không dễ phát hiện.

_Tại sao?

_Tôi...có việc...Ăn cơm, à phải, tôi còn chưa ăn trưa!

_Thật không? Hay là cô đang muốn tránh tôi?

_Không, không phải...

Hải Lam chợt dạ nhìn sang hướng khác. Không phải nói anh ta...thích Trịnh tổng sao? Vì sao lại ép sát cô như thế? Khó chịu quá...Tim cô sắp đập ra khỏi lồng ngực rồi!

_Mặt cô đỏ vậy? Sốt sao?

Anh biết rõ còn cố hỏi. Trông bộ dạng cô quần bách không biết nói gì, đột nhiên anh thấy thoải mái rất nhiều. Tức giận tích tụ mấy ngày cũng vơi đi một nửa.

Dưới ánh nhìn chăm chú nóng rực của anh, cô cảm giác mặt mình sắp bị nướng chín. Chợt thân thể cô cứng đờ; tay anh đang vuốt ve mặt cô, nhẹ nhàng tựa như vuốt ve một tác phẩm nghệ thuật.

_Anh...

Cô thở dốc, vội quay mặt đi những mong tránh thoát, nhưng khuôn mặt Đình Phong lại càng gần sát cô hơn. Ngón cái làm càn vuốt lên bờ môi cô, giọng nói phảng phất bên tai cô trầm thấp đầy từ tính.

_Làm sao?

Siết chặt tay, cô bỗng quay lại nhìn thẳng vào mắt anh.

_Cái kia...Tôi biết tại tôi phát hiện ra bí mật của anh...Nhưng tôi thực sự không cố ý! Hay là thế này, tôi viết cho anh tờ giấy cam đoan, nếu tôi dám tiết lộ nửa lời thì sẽ tự giác nộp đơn xin thôi việc được không?... (Chết vì câu này =)))

Gân xanh trên trán anh giật giật, lửa giận nháy mắt bùng lên. Cô thật đúng là có bản sự tức chết người không đền mạng mà! Còn không cho cô nói hết, anh đã cúi xuống chặn lại môi cô, nụ hôn bá đạo mang theo hương vị trừng phạt.

Hải Lam kinh hãi trợn tròn mắt. Anh ta...Làm sao anh ta có thể!?

_Um...

Cô ra sức giãy dụa muốn vùng ra, nhưng bờ vai anh quá cứng rắn, dù cô cố đẩy thế nào cũng đẩy bất động. Ngược lại, khi cô há miệng thở dốc, lưỡi anh lại nhân cơ hội nhanh chóng xâm nhập, càn quét mọi ngóc ngách trong miệng cô. Trong chốc lát, đầu cô bỗng nổ âm vang, tất cả đại não dường như đều ngừng làm việc, suy nghĩ cũng chỉ còn lại một mảnh trống rỗng.

Nụ hôn từ kịch liệt ban đầu bỗng chuyển dần sang dịu dàng ôn nhu. Anh lưu luyến vờn quanh bờ môi cô, nhẹ nhàng liếm cắn, từng chút mút vào. Thân thể hai người cơ hồ áp sát nhau, không còn khe hở. Bàn tay cô đặt trước ngực anh, cũng trở nên như thế nhỏ bé, như thế vô lực...

Không biết qua bao lâu, một tiếng kinh hô chợt đánh thức hai người đang dây dưa. Tần Lan tay cầm nắm cửa, miệng há hốc đến mức có thể nhét vừa cả quả trứng gà. Đây là chuyện gì? Giám đốc...cùng quản lý Lam!?

18. Chương 18

Không biết qua bao lâu, một tiếng kinh hô chợt đánh thức hai người đang dây dưa. Tần Lan tay cầm nắm cửa, miệng há hốc đến mức có thể nhét vừa cả quả trứng gà. Đây là chuyện gì? Giám đốc...cùng quản lý Lam!?

Cô chưa bao giờ gặp qua trường hợp xấu hổ đến thế, quả thực chỉ muốn đào một cái hố để nhảy xuống. Vậy mà kẻ gây họa bên cạnh còn tỏ vẻ cực kì nhân nhã, đặc ý với “kiệt tác” của mình. Đinh Phong quay đầu đối diện Tần Lan, thanh âm không hề giận kềm theo một tia bất mãn vì bị cắt ngang.

_Có việc gì sao?

_A, không có! Xin lỗi, hai người...cứ tiếp tục...- Tần Lan sực tỉnh, vội vàng lắc đầu xua tay, thức thời rời đi. Trước khi đi còn không quên “chu đáo” khép cửa lại.

Hải Lam thất thần trong chốc lát, vội đẩy mạnh anh ra, dùng ống tay áo xát miệng. Trong mắt đã có vệt nước, nhưng cô quyết cường không cho chúng chảy xuống.

_Anh hải lòng chưa!? Đùa giỡn tôi vui lắm sao?

Mặt anh bỗng giận tái đi.

_Em cho là tôi đang đùa?

_Không cần biết đùa hay thật, coi như là tôi xin anh, làm ơn tránh xa tôi ra!

Câu cuối cô gần như hét lên. Hét xong cũng không quản anh phản ứng thế nào, cô xô cửa chạy ra ngoài.

Thật lâu sau, Đinh Phong dựa lưng vào tường, bàn tay nhẹ ấn vào vị trí trái tim. Anh ngược mắt nhìn trần nhà, cười khổ.

_Phải như thế nào thì em mới tin!?...

...

_Rất đơn giản, chỉ cần thuê một chiếc ô tô giả vờ đâm cô ấy, sau đó bày ra một màn anh hùng cứu mỹ nhân!

_Cứu cái đầu cậu! – Trông vẻ thông dong cùng vui sướng khi người gây họa kia, thực sự anh chỉ muốn đánh cho cậu ta một trận nên thân.

_À phải, cũng không được, lỡ như tên tài xế chệch tay lái...Chắc chắc...Xong đời! Còn nữa, cho dù có thành công, ngộ nhỡ Hải Lam mà phát hiện ra...

Đinh Phong bực bội liếc xéo anh, ức chế bị dồn nén tất cả bộc phát ra.

_Hải Lam cái gì mà Hải Lam? Tên đó là để cho cậu gọi à?

_Không gọi thì không gọi...Không cần phải tròng mắt lên như thế! – Trong lòng lại bất mãn nói thầm, tên không để gọi thì để làm gì? Tên này dấm chua cũng lớn quá đi!?

_Tốt nhất cứ lo việc cậu đi, đừng quản việc của tôi. – Nghe lời hấn ta, có khi lợn lành cũng biến thành lợn chết rồi.

Nhắc đến chuyện này, Trịnh Duy lại cau khóe môi cười lạnh.

_Gần được rồi, cá cũng sắp cắn câu.

Ánh mắt Đinh Phong chợt phức tạp lên, lo lắng một lúc, vẫn là mở lời khuyên ngăn.

_Dù gì Tịnh Yên cũng là bạn Hải Lam, cậu đừng làm quá...

_Yên tâm, tôi tự biết chừng mực. – Trịnh Duy không cho là đúng nói.

Đinh Phong nghi ngờ nhìn anh, không tiếng động khẽ thở dài. Thôi thôi, chỉ mong cậu ta đừng phạm sai lầm là tốt rồi.

Bởi vì, có đôi khi, một sai lầm nhỏ, cũng phải trả một cái giá rất lớn...

*****

Đêm đã khuya, Hải Lam trần trọc trên giường, lăn qua lộn lại không sao ngủ được. Hễ cứ nhắm mắt là hình ảnh kia lại lùa về trong óc, khiến tâm thần cô không yên. Tại sao có thể như vậy? Anh ta sao có thể...hôn cô!? Mà cô lại không chán ghét, ngược lại suýt nữa còn trầm mê trong đó?

Bất chợt, Hải Lam phiền chán ngồi bật dậy. Không muốn! Cô không thích mình thế này một chút nào! Càng lúc càng không giống cô lúc trước...Từ khi nào cô bắt đầu để ý đến những việc không đâu này? Từ khi nào cô không còn khống chế được cảm xúc chính mình? Không, nhất định cô phải cách xa anh ta, không để anh ta ảnh hưởng đến suy nghĩ của mình thêm nữa!

Ở bên cạnh, dường như cảm nhận được sự bất an của cô, Tịnh Yên đột nhiên lên tiếng.

_Chị sao vậy?

_Xin lỗi, đã đánh thức em à?

_Không, vì em cũng không ngủ được.

Khẽ thở dài, Hải Lam lặng lẽ nằm xuống, trầm mặc không lên tiếng. Tịnh Yên thuận thế dựa đầu vào vai cô.

_Chị Lam!

_Ừ?

_Em mệt mỏi.

_...

_Thật sự mệt chết đi...

Cô hiểu tại sao Tịnh Yên lại nói thế. Tình cảm, nhiều lúc khiến người ta mệt mỏi.

_Vậy ngủ sớm đi, đừng nghĩ nhiều nữa.

_Ừm.

19. Chương 19

Nói là nói vậy, cô vẫn không chớp mắt nổi, lại không dám trở mình sợ đánh thức Tịnh Yên. Cứ nghĩ đến ngày mai phải đối diện với ánh mắt soi mói của đồng nghiệp trong công ty là đầu cô lại đau. Năm năm, cô gắng sống điệu thấp, cố giống những người khác vì sợ mình trở thành tâm điểm chú ý. Nhưng mà lần này, chỉ e...chạy trời không khỏi nắng.

Mãi lo nghĩ vẩn vơ, mãi đến hơn nửa đêm, cô mới không chế không được khốn ý mà nặng nề thiếp đi...

*****

Ngày tiếp theo, đúng như Hải Lam dự đoán, vừa bước chân vào công ty, cô đã nhận thấy những ánh mắt hoặc tò mò, nghi ngờ, hoặc khinh thường cùng không mấy thiện cảm chĩa về phía mình. Lúc cô tới tầng tám, mọi người trong phòng đang ồn ào cũng lặng ngắt như tờ.

Cô giống như mọi ngày, không nói câu nào mà đi thẳng đến bàn làm việc. Không biết có phải trùng hợp không, cô vừa ngồi vào chỗ, Đình Phong cũng đến. Tất cả tập trung quan sát biểu hiện của họ, nhưng lần nữa thất vọng rồi. Bởi vì anh cũng không nói gì đi lướt qua cô. Phải người tinh ý lắm mới thấy, trong một khoảnh khắc, khóe mắt anh trong khoảnh khắc chợt liếc nhìn cô.

__Sao vậy? Không phải nói hai người họ đang quen nhau sao? – Ai đó không nhận được nhỏ giọng đưa ra nghi vấn.

__Không biết, nhưng hôm qua tôi thấy họ...trong phòng uống nước mà!

__...

Với những lời thì thầm nhỏ như muỗi kêu đó, cô đều làm như không nghe không thấy.

Một ngày này, Hải Lam ở trên phòng làm việc ăn mì hộp. Nguyên nhân vì dưới nhà ăn quá ồn ào, không ngừng có những câu bàn tán, mĩa mai vô tình hay cố ý rơi vào tai cô. Tuy rằng không muốn quan tâm, song cô vẫn thấy không quá thoải mái. Cho dù là món ngon thế nào, ăn vào cũng mất hết vị, còn không bằng tìm nơi yên tĩnh ăn mì gói.

Cốc mì bốc khói nghi ngút, nhất thời hương thơm tràn ngập bay khắp phòng. Hải Lam hài lòng mỉm cười, mới ăn được vài miếng thì bỗng một giọng nói quen thuộc vang lên.

__Tại sao không xuống nhà ăn?

Ra là cô ở trong này, thảo nào anh xuống dưới đó mà không thấy cô.

__Khụ! Khụ...Anh...- Tại sao anh ta lại quay lên?

Thấy khuôn mặt cô ghen đỏ vì ho, anh rất tự nhiên đi vòng ra phía sau, vỗ lưng giúp cô thuận khí. Khoảnh khắc tay anh vừa chạm vào lưng cô, cơ thể cô phút chốc cứng đờ, phản xạ rất nhanh né sang một bên.

__Khụ!...Tôi không sao!

Đình Phong không để ý sự né tránh đó, chỉ đứng dậy đi lấy nước cho cô.

__Cảm ơn...

Hải Lam lúng túng đáp, rõ ràng không được tự nhiên uống vài ngụm rồi đặt cốc xuống, cầm đũa định tiếp tục bới mì. Nhưng thấy anh vẫn ngồi đối diện không chớp mắt nhìn mình lại có chút ngại, cô đành khách sáo nói.

__Anh có ăn không?

Cô cứ đinh ninh anh sẽ từ chối, không ngờ anh lại không hề do dự nói “có” làm cô ngốc lảng. Chẳng lẽ anh ta không biết đây chỉ là phép lịch sự thôi sao!? Nghi hoặc về nghi hoặc, song cô vẫn lấy cốc mì duy nhất còn lại đặt trước mặt anh.

__Mì đây, còn nước sôi...

__Không cần phiền phức thế đâu, tôi chỉ muốn ném thử chút thôi.

_Hả!?

Sự việc xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi cô đã quên cả phản ứng. Chỉ thấy anh nghiêng người về phía trước tiến sát khuôn mặt cô, chợt vươn đầu lưỡi liếm nhẹ khóe môi cô rồi nhanh chóng ngồi thẳng trở về.

_Ừm, không sai, rất ngon!

_Anh...anh...anh...anh...anh...- Cứ “anh” nửa ngày, cuối cùng cô vẫn không nặn ra được một chữ nào. Ngón tay cô run run chỉ thẳng vào anh, sắc mặt nháy mắt đỏ bừng.

Anh nhếch miệng cười quyến rũ, ánh mắt vẫn lưu luyến nhìn môi cô. Tiếc thật, còn muốn nếm thêm chút nữa.

Cô vừa giận vừa quẫn trừng mắt nhìn anh. Anh ta không biết thẹn sao? Lần trước cô đã bỏ qua không nói, nhưng lần này thì –

_Anh nghe thật kĩ cho tôi, đừng ức hiếp người quá đáng...

Hải Lam còn chưa nói hết, nhóm người Tần Lan đã lục tục tiến vào. Thấy cả hai người ở cùng một chỗ, rõ ràng sưng sốt, sau đó ám muội nhìn bọn họ.

Chịu không nổi bầu không khí này, cô rút cuộc nuốt không trôi nữa, nhanh chóng thu dọn mọi thứ rồi tức giận rời đi.

20. Chương 20

Thật vất vả đợi đến giờ tan tầm, nhưng vừa bước ra khỏi cửa công ty, cô lại có xúc động muốn quay lộn trở lại. Không biết từ bao giờ, Đình Phong đã đứng phía đối diện, lưng tựa vào chiếc Ford màu xanh biển, vóc dáng cao ngất cùng khuôn mặt điển trai thu hút vô số tầm mắt. Hải Lam nheo mắt hừ lạnh, anh ta đang khoe của sao?

Một vài phút sau, cô gắng tự nhủ với bản thân, không liên quan, không liên quan đến mình, chắc chắn không phải anh ta đợi mình...Nghĩ vậy, cô tận lực duy trì bình tĩnh, tìm cách vòng qua xe anh xa hết mức có thể. Đáng tiếc là mọi sự không như ý cô.

_Hải Lam!

Anh đưa tay vẫy vẫy cô, nét mặt tươi cười rạng rỡ, lại khiến cô hận đến ngứa răng. Đã biết cô không thích phô trương, lại cố ý ngay giờ cao điểm ra vẻ thân thiết gọi cô. Anh ta ngại cô chưa đủ phiền toái sao?

Quả nhiên không ngoài dự đoán, tiếng gọi kia đã hấp dẫn hàng loạt sự chú ý lại đây. Dù cô rất muốn mặc kệ không quan tâm, nhưng anh còn tiếp tục gọi lớn hơn, mà người cũng chạy lại đây đứng trước mặt cô.

Hải Lam cảnh giác nhìn anh.

_Giám đốc, có chuyện gì không? – Ngỡ khí cô rất đậm, hiển nhiên là không vui trước sự ngăn đón của anh.

_Hết giờ làm việc rồi, em không cần gọi tôi là giám đốc nữa.

Thấy sự xa cách của cô, trong lòng anh không tránh khỏi một trận mất mát. Chẳng lẽ cô cứ phải phân rõ giới hạn với anh như vậy sao?

_Nếu không có gì thì tôi đi trước.

Đột nhiên Đình Phong nắm chặt tay, ánh mắt bỗng trở nên kiên định. Dù sao đến nước này rồi thì anh cũng bất cứ giá nào...Anh đã nghĩ kĩ rồi, nếu anh còn không nói rõ ràng thì tình trạng cả hai vĩnh viễn sẽ chỉ như hiện giờ.

_Tôi có chuyện muốn nói với em, chỉ có điều...- Anh thoáng lướt qua những vẻ mặt hiếu kì vây quanh họ. – Em định nói luôn ở đây sao?

Hải Lam nhú mảy, cô biết nơi này không thích hợp để nói chuyện, nhưng nói thật, cô cũng không mong cùng anh ở chung một chỗ. Bởi vì, trực giác mãnh liệt mách bảo cô, nếu cứ tiếp xúc thân cận với anh, có lẽ...cô sẽ lạc lối...

__Để tôi đưa em về, trên đường đi tiện thể nói chuyện luôn.

Tình huống hiện giờ xem ra cũng chỉ còn cách này. Anh sẽ không dễ dàng để cô đi, mà nếu còn dây dưa chỗ này, sẽ càng đưa đến nhiều sự chú ý hơn. Cô đành cắn răng ngồi vào xe anh, trong ánh nhìn ghen tị của những nhân viên nữ...

Suốt cả quãng đường, nhiều lúc anh định mở miệng, nhưng sự lạnh lùng toát ra từ cô khiến anh e ngại. Mãi đến khi tới đầu ngõ gần nhà cô, Hải Lam mới chịu không nổi mà phá vỡ sự trầm mặc.

__Rốt cuộc thì anh muốn gì?

Đình Phong hơi sững sốt, sau đó thật sâu ngó nhìn cô, giọng nói ầm ầm mang theo chờ mong.

__Muốn em làm bạn gái tôi.

Cô bỗng kinh ngạc mở to mắt. Anh ta...không nói đùa à!? Cô ngốc lảng nhìn anh trong chốc lát, gần như không tự chủ được thốt ra.

__Không phải anh đồng tính sao?

Lời vừa ra là cô đã hối hận rồi. Quay đầu vừa vặn thấy mắt anh long lên như muốn giết người, khuôn mặt banh ra vì tức giận, bàn tay nắm vô lăng siết chặt làm những đường gân hằn rõ lên. Đình Phong nghiêng rằng gần từng chữ.

__Tôi không-phải-gay!!

Chứng kiến anh sắp sửa bạo phát, cô rất thông minh vội dời đi đề tài.

__Vậy...Tại sao?

Lần này anh không giận mà cười.

__Vì em nợ tôi mười năm.

...

Không biết qua bao lâu, Hải Lam vẫn còn đứng nguyên tại chỗ. Câu cuối anh ta nói...là có ý gì? Đường như sương mù trước mắt đang chuyển động, dần dần tan đi, dường như chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới...

Bất giác, cô đưa tay sờ sờ trán, không sốt, vì sao lại nóng? Lại sờ sờ trái tim, vì sao nó sẽ nhảy dựng lên!?

21. Chương 21

Sau hôm Đình Phong đích thân đưa cô về nhà, tin đồn tựa như bão táp quét qua công ty. Chuyện xưa được cải biên thành vô số phiên bản, bi có, hài có, vừa bi vừa hài cũng có. Người thì nói Đình Phong thay lòng đổi dạ, người thì nói Hải Lam là bên thứ ba gỡ thủ đoạn xen vào giữa hai người, kể lại bảo đó chỉ là thủ thuật che mắt, thật ra người anh yêu vẫn là Trịnh tổng...Về sau thậm chí còn thêm cả đoạn Trịnh Duy vì quá đau khổ mà đi kết hôn (=))), nhưng đó là nói sau.

Còn hiện giờ, nhân vật chính của tin đồn, Hải Lam, đang cực kì phiền muộn. Cô cũng muốn giả bộ mất diết tại nơi như “ai đó”, nhưng làm không nổi. Cảm giác chỉ trong mấy ngày mà cô đã trở thành đích ngắm của tập thể nhân viên nữ trong công ty, đặc biệt là những người từng bị Đình Phong cự tuyệt. Nào là chê bai, gièm pha, nói xấu...Ngay cả mấy trò trẻ con cũng bị mang ra, tựa như vờ va vào cô, đụng đổ tài liệu của cô...Với những hành vi ấu trĩ như vậy, cô thực sự không biết nên giận hay cười. Chỉ vì một người không yêu mình, đáng không?

Chỉ riêng phòng kế hoạch là không tỏ thái độ gì nhiều. Nguyên nhân là hầu hết trong số họ đều đã kết hôn hoặc có người yêu, hơn nữa, họ cũng đã phát hiện ra một sự thực thú vị. Người theo đuổi không bỏ ở đây hóa ra là vị giám đốc siêu cấp đẹp trai tài giỏi hào hoa của họ, còn người mọi cách né tránh, “chạy mà không kịp” lại là quản lý Lam khô khan mà nghiêm túc. Hỏi tại sao họ biết không phải cô đang làm bộ? Bởi phản ứng của cô thực sự quá “ác liệt” rồi.

Ngày đầu tiên, anh tặng cô bó hồng đỏ thắm 99 bông. Khụ, biết là 99, vì có vài người nhầm chán trong số họ đã tần mẫn ngồi đếm sau khi lôi nó ra từ...thùng rác. Ngày thứ hai, anh tặng cô 99 bông hoa ly, vào thùng rác. Ngày thứ ba, 99 bông lay-ơn, vào thùng rác. Ngày thứ tư, 99 bông huệ tây, vào thùng rác...Đến ngày thứ mười, 99 bông hoa các loại khác hẳn chín loại kia, trực tiếp bay ra ngoài theo đường cửa sổ, tuyên cáo chấm dứt cuộc đời ngắn ngủi từ tầng tám. Cuối cùng anh và nhân viên phòng mới rút ra kết luận, cô không thích hoa.

Đến trưa ngày mười một, anh quyết định tặng thứ gì thực tế hơn, gọi chuyển phát nhanh mang đến một suất KFC lớn, kết quả cô đem cho cả phòng ăn. Ngày mười hai, một hộp sushi của nhà hàng Nhật Bản nổi tiếng, cả phòng lại được ăn. Ngày mười ba, một chiếc bánh pizza, cả phòng ăn. Đến ngày thứ mười sáu, cả phòng vẫn được ăn, còn cô ăn mì gói. Lại một kết luận mới, đồ ăn không dụ được cô.

Ngày thứ mười bảy, mọi người đều há hức không biết anh sẽ tiếp tục tặng cô món quà nào, không ngờ đáp án lại khiến cho tất cả ngoài ý muốn — một con búp bê Nhật Bản làm bằng lụa. Khuôn mặt xinh xắn, nhỏ nhắn bằng lòng bàn tay, tóc đen mắt đen, mặc bộ kimono màu đỏ. Ai nấy đều hồi hộp chờ xem phản ứng của cô, chỉ thấy cô không nói gì, thật lâu đứng bất động trước con búp bê đặt trên bàn.

Năm phút, mười phút, mười lăm phút...Ngay khi tất cả đều tiếc thương khi nghĩ đến số phận bi thảm sắp tới của nó – thùng rác đặt góc phòng, Hải Lam lại đột ngột cầm lấy nó đi thẳng vào phòng giám đốc.

22. Chương 22

Ngay khi tất cả đều tiếc thương khi nghĩ đến số phận bi thảm sắp tới của nó – thùng rác đặt góc phòng, Hải Lam lại đột ngột cầm lấy nó đi thẳng vào phòng giám đốc.

_Đừng có tùy ý đưa đồ linh tinh cho tôi nữa!

Đình Phong đang xem tập tài liệu, nghe thấy giọng cô mới ngẩng đầu lên.

_Vậy theo em, thứ gì thì không phải là “đồ linh tinh”?!

Hải Lam há hốc mồm, nhất thời không biết trả lời thế nào.

_Tóm lại không cần đưa tôi bất kì thứ gì, cái này trả anh! – Cô đặt búp bê lên bàn, không biết là vô tình hay cố ý, động tác của cô rất nhẹ.

Mặt anh hơi híp lại, mặc dù cô che giấu tương đối khá, nhưng anh vẫn có thể nhận ra được — cô không ghét món quà này.

_Nếu em không thích, vậy ném đi.

_Cái...

Cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã cầm lấy con búp bê giả bộ muốn ném vào thùng rác. Lập tức không cần suy nghĩ cô vội đưa tay ngăn lại.

_Đợi chút! Anh làm gì?

Mặt anh tỉnh bơ, tựa hồ chẳng hề để ý.

_Vứt đi.

_Không được vứt!

__Tại sao không?

Phải rồi, tại sao không? Hải Lam bỗng cắn môi, không tưởng ra được lí do nào. Thấy anh không hề có vẻ đùa cợt, cô gấp đến độ xoay quanh, chưa kịp nghĩ gì đã thốt ra.

__Anh...Nó rất đắt! Anh làm như vậy là lãng phí!

Phụt! Lãng phí!? Anh phải vất vả lắm thì mới nhìn được cười. Tuy quả là con búp bê này không hề rẻ, vì là hàng anh đặt bên nước ngoài. Nhưng điều khiến anh buồn cười là lúc ném hoa anh tặng, cô có thấy gì là lãng phí đâu!?

__Nếu em không thích, giữ lại cũng vô dụng.

__Sao lại vô dụng? Anh có thể tặng em gái hay cháu gái anh!

__Tôi không có cháu, mà em gái tôi đã qua tuổi chơi búp bê rồi.

Nhìn cô hết cúi đầu, cắn môi lại vắn về góc áo, đáy mắt anh không che hết được ý cười. Không ngờ trêu chọc cô lại thú vị đến vậy, biểu hiện phong phú của cô lúc này thật đáng yêu nha.

__Hoặc anh có thể tặng trẻ con nhà hàng xóm!

Anh làm bộ mắt kiên nhẫn, bàn tay nắm con búp bê siết chặt rồi giơ lên –

__Được rồi, tôi lấy, đừng vứt!

Cô vội tiến lên giật nó khỏi tay anh, phẩy phẩy vạt áo của nó bị anh làm nhăn, thuận tiện trùm mắt Đinh Phong. Sau đó chẳng nói chẳng rằng quay lưng đi, đóng sầm cửa lại.

Đáng tiếc cô không kịp chứng kiến vẻ mặt khi mục đích đã đạt được của anh.

Sau khi ra khỏi phòng giám đốc, không để tâm tới sự kinh ngạc từ những người xung quanh, Hải Lam mặt không chút thay đổi đi thẳng về bàn làm việc, cẩn thận cất con búp bê vào túi xách. Ngồi trong phòng, ai nấy đều hai mặt nhìn nhau, tất cả cùng có chung biểu tình ghen ghét nhìn trần trối. Như vậy là...nhận rồi!? Quản lý Lam nhận con búp bê!? Trời ạ, vì sao bọn họ không biết hôm nay mặt trời mọc ra từ hướng tây?

23. Chương 23

Những ngày sau đó, khỏi nói cũng biết, mỗi hôm trên bàn cô lại xuất hiện một con thú bông hay búp bê. Có khi là con khủng long một sừng dễ thương, có khi là cá heo xanh, khi thì là chim cánh cụt...Và dù tâm tình không mấy dễ chịu, nhưng cô lần nào cũng mang chúng về. Mới đầu mọi người còn choáng váng, không thể tin nổi một chuyện với xác suất còn nhỏ hơn cả việc voi biết leo cây lại xảy ra, về sau họ cũng cho rằng có lẽ cô đã bắt đầu bị đả động rồi.

Còn riêng Hải Lam thì vô cùng buồn bực. Cô không muốn nhận bất kì món đồ gì từ anh, song mỗi lần trông thấy những con thú bông đáng yêu kia, thấy những ánh mắt tội nghiệp của chúng giống như đang cầu xin “đừng vứt bỏ tôi” làm cô không nỡ. Đáng giận nhất là anh ta luôn lợi dụng nhược điểm ấy, còn đe dọa là nếu cô không lấy sẽ vứt chúng đi. Được cái may mà kích thước chúng cũng không lớn nên vẫn có thể giấu trong túi xách, bằng không cô chẳng còn mặt mũi đi gặp người nữa.

Một, hai, ba, bốn, năm...

Hai chín, ba mươi, ba một...

Bốn sáu, bốn bảy, bốn tám...

Năm mười tư.

“Aizz...”

_Chị mua gì mà lắ búp bê thế?

_Không phải mua.

_A...- Mắt Tịnh Yên chợt lóe ra. – Vậy ai tặng sao?

_Đừng nhắc đến nữa! – Cứ nhắc tới là cô lại đau đầu.

_Là cái anh giám đốc đó à?

Hải Lam phiền chán nhú mảy, bực bội hừ một tiếng.

_Không biết rốt cuộc anh ta ăn nhầm phải thuốc gì!

Thái độ cô làm Tịnh Yên không nhin được bật cười.

_Chị mới ăn nhầm thuốc ỷ! Người ta đang theo đuổi mà còn không biết à? Sao bình thường chị thông minh mà giờ chậm hiểu thế hả?

Thịch! Tim cô bắt giác đập trật nhịp.

_Đừng nói lung tung! Không như em nghĩ đâu.

_Vậy chị nói xem là thế nào?

...

_Anh ta có người yêu rồi.

_Cái gì? Là ai?

_Tổng giám đốc công ty chị. – Trong giọng nói cô phảng phất chút rầu rĩ không vui mà chính cô cũng chẳng phát hiện.

Trịnh Duy và Đình Phong!? Khóe môi Tịnh Yên co rúm lại, tiếng cười không thể ức chế cứ thế bật ra.

_Phụt! Ha ha ha ha...Chị Lam, chị...Ha ha ha...- Ôi trời, đau bụng quá, cô còn tưởng thế nào! Ôi ôi ôi, bà chị ngốc nghếch của cô...

Nhưng, khi nghĩ đến “người đó”, ánh mắt cô xẹt qua nét ưu thương. Nụ cười cũng vì vậy mà phai nhạt dần.

_Em cười gì? Chị không đùa đâu! – Hải Lam chợt then quá thành giận gắt lên.

_Làm sao chị có cái ý tưởng ngớ ngẩn đấy?

_...Chị thấy họ thân mật trong phòng tổng tài. – Thật lạ, cảm giác ề ảm này là sao?

Cổ nhin cười, Tịnh Yên gắg điều chỉnh lại cảm xúc của mình, đột nhiên ôm chầm lấy cô.

_Em với chị bây giờ có tính là thân mật không?

_Hả!?

_Vậy chúng ta đồng tính sao?

Hải Lam bỗng ngẩn ra. Đúng nha, hình như...hơi có lí.

_Đừng nghĩ linh tinh nữa, thử quen với anh ấy đi.

Lúc trước, qua Trịnh Duy cô cũng biết Đình Phong. Ban đầu cô không hiểu tại sao anh đã hai mươi ba tuổi rồi mà chưa từng quen bạn gái, về sau mới loáng thoáng nghe Trịnh Duy kể hình như anh đang chờ ai đó. Có khi nào...là chị Lam không?

_Em không bị sốt đấy chứ? Chu yện đó là không thể nào!

_Nếu chị không chịu mở lòng, làm sao biết là không được?

Cô thoáng trầm mặc trong chốc lát, ảm đạm nhếch môi.

_Liệu em có chấp nhận vụ đầu tư nếu biết 50% là thất bại không?

Đầu tư càng lớn, đến lúc thua lỗ mất mát càng nhiều. Mà cô thì lại không thích mạo hiểm.

_Nhưng vẫn còn một nửa...

_Thôi – Hải Lam phẩy tay. – Tốt nhất em dành thời gian tìm cách giúp chị xử lý đồng đồ này đi.

Thấy cô có ý lảng tránh vấn đề này, Tịnh Yên cũng đành lắc đầu thờ dài. Quên đi, dù sao đây là chuyện hai người, người khác xen vào không được.

_Em biết một trại trẻ mồ côi, chị có thể gửi đám thú bông đến đó.

_Ừ, cho chị địa chỉ, mai chị gửi đi... – Cuối cùng cũng giải quyết xong một chuyện.

Tịnh Yên rũ mắt xuống, đột nhiên đứng bất động, thật lâu không nói gì.

_Tịnh Yên!? – Hải Lam nghi hoặc nhìn cô.

_Chị Lam.

_Ừm?

_Sắp tới...có lẽ em sẽ chuyển đi.

24. Chương 24

_Đây là báo cáo điều tra thị trường, còn đây là bản kế hoạch mới của tổ một...

Anh như có điều suy nghĩ nhìn cô, đột nhiên hỏi một câu chẳng hề liên quan.

_Hình như em có chuyện không vui?

Hải Lam sững sốt một chút nhưng rất nhanh khôi phục lại vẻ đăm đăm.

_Cho dù có thì cũng là chuyện của tôi. – Ý là không quan hệ tới anh.

Đúng là tâm trạng cô không được tốt, hôm qua tự dưng Tịnh Yên nói sẽ chuyển đi làm cô bất ngờ không kịp trở tay. Chẳng cần nghĩ cũng biết cô ấy sắp chuyển đi đâu, chỉ có thể là chỗ của “người đó”. Nếu như cô ấy cảm thấy vui vẻ thì cũng không sao, đằng này...Tịnh Yên chắc chắn có việc đang giấu cô!

_Tôi thắc mắc...- Anh bỗng đứng lên, hai tay chống xuống bàn, mặt đối mặt với cô. – Khi nào thì em có thể gỡ bỏ vỏ bọc lạnh lùng này?

Hải Lam không vui nhú mày.

_Bây giờ đang giờ làm việc, phiền anh cẩn thận ngôn ngữ hành vi.

Bắt đầu mất bình tĩnh rồi sao? Khóe môi anh bất giác gợi lên.

_Vậy ngoài giờ làm việc thì được?

_Anh! – Cô tức giận trừng mắt anh, bàn tay hết nắm chặt lại buông ra. Cố hít thở sâu, trong giọng nói cô đã có tia thỏa hiệp. – Rốt cuộc anh còn muốn tiếp tục đến bao giờ?

_Đến khi em đồng ý làm bạn gái tôi.

_Không! – Không cần đắn đo, một ngụm cự tuyệt.

_Lí do?

_Không lí do gì cả, ngoài tôi ra còn có rất nhiều đối tượng cho anh lựa chọn...

_Nhưng họ không phải là em.

Ánh mắt chân thành của anh, giọng nói dịu dàng làm cô hơi ngẩn người, bối rối dời tầm mắt.

__Hừ, tôi không thèm tranh cãi với anh! Tóm lại, anh sẽ phí công thôi!

Nhìn bóng cô lại đi như thể chạy trốn ra khỏi căn phòng, Đình Phong không nhịn được lần nữa bật cười thành tiếng. Đột nhiên anh có cảm giác cô không còn xa xôi như trước nữa mà ngày càng chân thật hơn.

Buồn bực a buồn bực. Rõ ràng không làm gì sai, vì sao cô không dám đối mặt với anh ta? Hải Lam, điềm tĩnh mọi ngày của mi đâu? Sự ổn trọng mọi ngày của mi đâu? Làm sao chỉ vì đôi câu của anh ta mà cảm xúc dao động phập phồng đến thế? Hừm, không đúng, tất cả là do anh ta. Lúc đầu luôn lợi dụng quyền hành để chèn ép, bây giờ thì quay sang trêu chọc cô! Đồ đáng ghét! Cái tên vừa hách dịch vừa phách lối, vừa độc đoán lại còn chẳng thèm quan tâm đến ý nguyện người khác...

Ngón tay cô bắt giắc sờ lên môi...Phải rồi, anh ta chỉ là một kẻ đáng ghét mà thôi. Người như vậy, làm sao cô có thể...thích anh ta được chứ?

...

Khi cô tan ca trở về, Tịnh Yên đã dọn đồ đi rồi, chỉ để lại tờ giấy nhắn nói cô đừng lo lắng, cô ấy tự biết việc mình đang làm.

Hải Lam không nói gì khê thờ dài, bảo cô không lo được sao? Cô vốn coi Tịnh Yên như em gái, từ lâu đã xem chuyện cô ấy như chuyện của mình. Chứ đối lại là người khác, cô còn lười quản đâu!

Bỗng cô nhớ lại ba năm trước, lần đầu tiên gặp Tịnh Yên, đêm đó cô ấy say đến bất tỉnh nhân sự trước cổng khu chung cư. Đến giờ cô còn chưa hiểu nổi tại sao lúc ấy, một kẻ vốn không thích lo chuyện bao đồng như mình vậy mà lại đưa người lạ về nhà, còn giúp thay quần áo, pha nước gừng giải rượu...Có lẽ là duyên phận đi, vì cô cảm thấy nét nào đó ở cô ấy...giống mình.

Sau đó, cả hai nghiễm nhiên trở thành bạn thân, có một lần Tịnh Yên kể chuyện của mình cho cô nghe. Hơn ai hết, cô hiểu được nỗi đau vật cũng như khổ sở của cô ấy, nhưng bản thân lại chẳng thể giúp được gì. Chu yện tình cảm rồi ren chẳng khác nào mớ mạng nhện, một khi sa vào thật khó thoát ra, cổ giãy dụa lại lún sâu hơn. Thấy cô ấy như vậy, cô không khỏi càng thêm kiên định ý niệm trong đầu...

Tịnh Yên cũng không nói nhiều, thậm chí còn không cho cô hay người đàn ông đó là ai. Cô chỉ biết được cái tên “Duy” mà cô ấy nhắc đi nhắc lại trong cơn say, và loáng thoáng nghe Tịnh Yên nói hiện giờ anh ta đang là tổng giám đốc một công ty lớn nào đó...Qua những biểu hiện gần đây của Tịnh Yên, cô cũng đoán ra có lẽ họ đã gặp lại nhau. Chỉ là, khoảng cách giữa hai người thực sự quá xa, cô sợ rằng ở bên anh ta, Tịnh Yên sẽ bị tổn thương lần nữa.

Haizz...Chuyện đến đâu lo đến đó đi. Hải Lam buông thông vai, mệt mỏi vào bếp kiếm mì gói. Thật ra bình thường cô cũng lười nấu cơm, chỉ vì có thêm Tịnh Yên nên mới tuân thủ đều đặn mỗi ngày ba bữa. Những lúc đi siêu thị, cô toàn mua mấy thứ đồ ăn sẵn với đồ hộp, nhanh gọn mà tiện lợi. Sống một mình thì thoải mái nhất chính là tự do, có thể tùy ý làm bất cứ việc gì mà không ai quản. Nhưng đáng sợ nhất...là cô đơn. Tịnh Yên đi rồi, quanh đi quẩn lại cũng chỉ còn mình cô. Nấu cơm cũng cho ai ăn đâu?

*****

Mì tôm, phở ăn liền, cháo ăn liền...Nên chọn loại nào nhỉ?

Trong siêu thị, Hải Lam đang phân vân cầm hai loại mì trên tay thì bỗng bị một ngoại lực va vào làm chúng rớt xuống đất.

__Xin, xin lỗi!

__Không có gì. – Cô không mấy bận tâm cúi xuống định nhặt hai gói mì, chợt giọng nói kia lại vang lên mang theo vui mừng cùng khó tin.

__Hải...Hải Lam!?

Hải Lam ngẩng đầu lên, thấy người phụ nữ tầm ba mươi đang bế đứa bé gái khoảng hai tuổi, vẻ mặt mờ mịt hỏi.

__Cô...là ai?

_Ồi trời, Thanh Loan đây! Bọn mình học cùng nhau hồi cấp ba, trường THPT Nguyễn An ý! Nhớ chưa?

_Thanh Loan!? À...

Về mặt Thanh Loan trở nên hồ hởi.

_Nhớ rồi đúng không? Trùng hợp thật đấy, không ngờ gặp lại cậu ở đây. Trông cậu vẫn chẳng khác hồi xưa là mấy, tớ nhìn cái là nhận ra ngay.

25. Chương 25

_Ừ...- Thật ra là chưa. == Nhưng người này biết tên cô, có lẽ họ từng học cùng thật.

_Cậu đi siêu thị một mình thôi à? Thế chồng cậu đâu?

_Tôi chưa kết hôn.

_Thế à...Ha ha. – Thanh Loan xấu hổ cười khan. – Quên mất, đây là con gái mình, Trà My. My, chào cô đi con!

Bé gái chớp đôi mắt to tò mò nhìn Hải Lam, lễ phép làm theo lời mẹ.

_Con chào cô.

_Ừm. – Cô hơi gật đầu xem như chào hỏi, tính cô vốn cũng không thích trẻ con lắm. Có điều dường như chúng đều vẫn thích nhìn mặt cô.

_Đã lâu rồi nhỉ, phải mười năm chứ ít gì! Mà cậu nghe tin gì chưa? Trường mình tổ chức kỉ niệm tròn ba mươi năm thành lập, còn mời cả những cựu học sinh cũ về dự nữa.

_Vậy sao? – Hải Lam thờ ơ đáp lời, có vẻ không mấy để tâm.

Giống như không nhận thấy sự lạnh nhạt của cô, người phụ nữ tiếp tục hào hứng tiếp lời.

_Đám người lớp mình đang hẹn nhau họp lớp ngày hôm đấy luôn, ngày 15 tháng 8, cậu cùng đi được không?

_Tôi không biết, nếu rảnh.

_Mãi mới có dịp cả lớp tụ tập mà, đi đi cho vui! À, mà cho tớ số điện thoại đi, để tiện liên lạc.

_...0984836xxx

Lưu xong số điện thoại, cô tươi cười xoay người lại.

_Xong rồi, thôi tớ đi đây, chồng tớ đang chờ. Bai nhé, cậu nhất định phải đến đấy!

Đến như gió, đi cũng như gió. Thanh Loan rời đi, một lúc lâu sau Hải Lam vẫn còn đứng yên tại chỗ, tâm tư phức tạp không nói thành lời. Họp lớp sao? Tức là...có khả năng sẽ gặp lại...“người đó”!?

26. Chương 26

Giờ tan tầm, Uyển Vy đang định thu thập bàn làm việc bỗng thấy Hải Lam vẫn như cũ vùi đầu vào bảng số liệu trên máy tính, không nhận được hỏi.

_Chị Lam, chị chưa về sao?

_Ừm, tôi còn chút số liệu cần phải xử lý, cũng sắp xong rồi.

__Vây em về trước đây. – Biết cô là người ham công tiếc việc, Uyển Vy cũng không kiên trì.

Không biết qua bao lâu, đến khi Hải Lam mệt mỏi xoa bóp bả vai có chút đau nhức là lúc một giọng nói vang lên sau lưng cô.

__Chỗ này số liệu có vấn đề.

Cô chợt giật mình quay lại, suýt chút nữa chớp mũi đụng vào ngực anh. Đình Phong một tay chống lên mặt bàn, một tay chỉ vào màn hình máy tính, từ phía sau nhìn lại giống như cả người cô được bao trọn trong vòng tay anh. Tư thế muốn có ám muội bao nhiêu thì ám muội bấy nhiêu.

Trái tim cô mất không chế mà nhảy dựng, cô nghiêng người về phía trước muốn tách ra, nhưng đã chẳng còn đường để lui.

__Giám đốc, anh...

__Ừ?

Anh khẽ mỉm cười nhìn vẻ bối rối của cô, cố ý cúi xuống gần sát cô hơn.

__Phiền anh lui lại được không?

__Không.

Thấy cô sắp sửa bão nổi, anh cũng hợp thời thu tay lại. Đôi khi quá mức áp bách cũng không tốt, dù sao vẫn còn nhiều thời gian.

__Em quyền góp tất cả thú bông tôi tặng cho cô nhi viện?

Sáng nay đột nhiên có người ở cô nhi viện nào đó gọi điện cảm tạ anh.

__Phải, vậy thì sao?

__Không có gì, chúng là của em, em muốn xử lý thế nào là quyền của em. – Ít nhất thì cô cũng không vứt chúng đi. Giọng anh có vẻ thản nhiên, nhưng giấu không nổi một tia ảm đạm. Tự dưng cô lại có cảm giác áy náy, liệu cô làm vậy có quá đáng lắm không? Cô vẫn chưa hỏi qua anh mà lại tự ý tặng cho người khác...Không tự chủ được lại mở miệng giải thích.

__Để chúng lại tôi cũng không dùng đến, không bằng đem chúng cho bọn trẻ sẽ có ích hơn...

Khóe môi anh bất giác cong lên, bỗng nhiên hỏi sang chuyện khác.

__Chủ nhật em có rảnh không?

__Anh hỏi làm gì? – Cô ngẩn ra một lúc, giây lát sau nhìn chằm chằm anh, bộ dạng mười phần đề phòng làm anh chợt thấy buồn cười.

__Cùng tôi đi đến một nơi.

Gần như không cần suy nghĩ, cô lập tức cự tuyệt.

__Hôm đấy tôi bận rồi.

__Bạn chuyện gì vậy?

Hải Lam bặm môi, không muốn trả lời. Nhưng nếu không nói...chắc chắn anh ta sẽ không dễ dàng bỏ qua.

__Họp lớp.

Ánh mắt anh hơi lóe ra, nửa đùa nửa thật nói.

__Vây tôi đi cùng em.

__Anh có tư cách gì mà đòi đi?

__Với tư cách bạn trai em.

Vô sỉ, làm sao mặt anh ta có thể dày đến thế? Hải Lam nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

_Thật sao? Tại sao tôi lại không biết?

_Có lẽ em đã quên.

Được rồi, da mặt anh ta không phải dày, mà là cực kì dày.

Đối diện vẻ mặt đỏ bừng vì tức giận mà không làm được gì của cô, Đình Phong bỗng bật cười, về sau càng lúc càng cười lớn.

Hải Lam hít thở sâu, cố gắng kiềm chế xúc động muốn đánh người, không nói không rằng đứng lên thu dọn đồ đạc.

_Để tôi đưa em về.

27. Chương 27

_Không cần.

_Dù sao cũng tiện đường...

_Tôi đã bảo không cần!

_Tối rồi, em về một mình tôi không yên tâm...

_Tôi có thể tự xoay sở, không nhọc anh phải lo.

_Nhưng tôi lỡ lo lắng rồi.

...

Thực phiền. Rốt cuộc bị anh quán lấy không còn cách nào, cô đành để anh đưa về. Hiện giờ chắc hẳn cũng chẳng còn ai nhìn thấy, hơn nữa...cứ coi như đền bù chuyện kia đi.

_Tạm biệt.

Dõi theo bóng cô khuất dần trong ngõ, anh lơ đãng nở nụ cười. Còn ba ngày nữa...Không biết đến lúc đó cô sẽ phản ứng thế nào?

Hải Lam đứng lặng trước giường ngủ, bàn tay vô thức vuốt ve khuôn mặt búp bê. Vì sao cô lại giữ lại nó đâu? Cô không biết, hay chính xác hơn là, cô không muốn đi sâu tìm hiểu. Dù muốn dù không, cảm xúc của cô vẫn đang dần biến hóa, từng chút từng chút một. Nhưng là...Nắm tay cô chợt siết chặt. Dừng lại thôi, không thể lún sâu thêm nữa.

*****

Chủ nhật, trời trong nắng ấm.

Đứng trước ngôi trường đã xa cách mười năm, trong lòng cô tràn ngập những cảm giác hỗn độn. Từng lớp học sinh đi lướt qua cô, thi thoảng một vài ánh mắt hiếu kì dõi lại đây. Tự dưng Hải Lam thấy do dự, có lẽ...cô không nên đến. Cô khẽ thở dài, vừa định xoay người thì có tiếng gọi giật lại từ đằng sau.

_Hải Lam, Hải Lam phải không?

Là Thanh Loan lần trước gặp trong siêu thị, cùng đi với nhóm người khoảng hơn mười người. Những khuôn mặt với cô mà nói, vài phần xa lạ cũng vài phần quen thuộc.

Thanh Loan thân thiết vỗ bả vai cô, theo sau thản nhiên bắt chuyện.

_Đến rồi sao cậu không vào? Mọi người còn đang chờ đâu.

Cô không quá tự nhiên ứng thanh, tầm mắt cố ý vô tình dạo qua đám người, tiếp theo tự giễu cười cười. Rốt cuộc đang đợi cái gì? “Người kia” chưa chắc đã tới, mà dù có tới thì cũng thay đổi được gì. Hải Lam thoáng lắc đầu vung đi những suy nghĩ vẩn vơ, theo sau đuổi kịp cước bộ những người khác.

Trường học dường như không thay đổi nhiều, lớp học cơ bản vẫn như xưa, ngoại trừ bàn ghế mới, bảng mới, lớp ve tường vàng nhạt được quét mới. Hôm nay có thể nói vô cùng náo nhiệt, cựu học sinh cũng về trường rất đông. Phòng cô cũng phải có đến 48, 49 đầu người. Tuy nhiên, điều cô ngạc nhiên nhất là tất cả cư nhiên còn nhớ rõ cô, trong khi cô chẳng nhớ nổi mấy người. Hải Lam suy đi tưởng lại cũng không rõ, hồi trước cô ở lớp cũng không thân thiện với ai, phần lớn thời gian thường ngồi đọc sách hoặc ngắm người, thậm chí có thể nói là tự mình cô lập chính mình, làm sao vẫn nhiều người nhận ra cô đến thế? Mà cô không biết chính là, càng như cô “mặt lạnh như tiền” lại càng dễ dàng gây chú ý, hơn nữa, trọng yếu hơn cả còn một nguyên nhân khác...

—Khụ, bạn Lam, bạn còn nhớ tôi không?

Cô chăm chú quan sát người trước mặt mình hồi lâu, cuối cùng cũng có điểm ấn tượng.

—Lớp...lớp trưởng!?

—Ha ha, biết mà, một người siêu cấp đặc biệt như tôi thì ai mà quên được chứ? Xem đi, đến Hải Lam cũng nhớ...

Hồng Ngọc liếc sang đầy khinh bỉ.

—Chắc gì cậu ấy đã nhớ tên ông?

Cái này...Đối diện những ánh nhìn lần nữa tập trung lại đây, cô xấu hổ ho khan hai tiếng rồi áy náy nói câu xin lỗi làm cho tất cả mọi người một trận cười vang. Vị “cựu lớp trưởng” cũng tự động ngậm miệng về mặt xám xịt ngồi về chỗ cũ.

—Tôi biết một người cậu sẽ không quên – Thanh Loan thành linh dựa vào vai cô, đùa cợt nháy mắt mấy cái. – Đoán xem, Phong nha...

Hải Lam thoáng cứng ngắc thân mình, song nhanh chóng phục hồi tinh thần, thản nhiên nở nụ cười nhạt. Từ trước đến giờ cô vốn giỏi che giấu cảm xúc nên ai cũng nhìn không ra vẻ bất thường.

—Đúng rồi, sao Phong chưa đến nhỉ? Có ai gọi cậu ấy chưa?

—Gọi rồi, thấy bảo lát nữa sẽ tới.

Thật sẽ đến sao? Cô khẽ nhấp mím môi, nhẹ buông xuống mí mắt.

—Nhắc đến mới nhớ, ngày xưa cậu ta theo đuổi Hải Lam đủ phẩm nha! Nghe nói đến giờ còn chưa kết hôn, hay là...tại “ai đó” nhỉ!?

—Chắc rồi, cả Lam cũng thế, liệu cả hai có “hẹn ước” gì trước không thế?

Tiếng cười đùa vang lên khắp nơi, ai nấy đều tràn đầy mong đợi chờ xem phản ứng thất thố của Hải Lam, kết quả một đám thất vọng. Chỉ thấy nét mặt cô vẫn bình tĩnh không gợn sóng, không tránh khỏi sâu sắc cảm nhận không thú vị. Aiz, làm sao họ lại quên biệt hiệu cô là “băng nữ” đâu?

Được khoảng nửa tiếng, chủ nhiệm lớp bước vào, mọi người tiến lên ồn ào thăm hỏi, tặng quà, nhất thời bỏ quên cả việc trêu chọc Hải Lam. Cô còn ngồi thêm một lát, chờ không ai để ý đến mình mới lặng lẽ rời đi. Xem ra cô vẫn không quá thích hợp với những đám đông.

Vừa bước ra phía ngoài, nháy mắt cô thả lỏng tâm tình, hít thở sâu bầu không khí trong lành. Bất tri bất giác đi đến sau trường, Hải Lam lơ đãng ngắm nhìn hàng bạch đàn xen kẽ vài cây bằng lăng già đang đung đưa đón gió. Từng chùm hoa bằng lăng nở rộ, cánh hoa tím nhạt lất phất tung bay. Cô khẽ đưa tay đón lấy cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống, vô thức mỉm cười. Đáy mắt xẹt qua một tia tưởng niệm, nơi này...lần đầu tiên có người tỏ tình với cô. Thời gian trôi qua như dòng nước, đã đi là không trở lại. Cuộc đời như những đường thẳng kéo dài, có thể là những đường song song vĩnh viễn không gặp nhau, có khi giao nhau tại một điểm rồi vĩnh viễn tách ra, có thể trùng nhau, đến khi một đường đứt đoạn, một đường cô đơn lạc lõng tiếp tục bước đi. Con người là thế, gặp nhau để rồi chia tay...Đôi khi nhớ lại quá khứ, có lẽ tiếc nuối

nhưng cô không hối hận. Bởi vì tình cảm là thứ khó đảm bảo nhất. Hải Lam đậm cười, thả tay cho cánh hoa bay. Việc gì đã qua rồi thì để cho nó đi...

Đột nhiên một đạo âm thanh truyền tới cắt đứt dòng yên tĩnh.

_Tôi thích em!

Cô bỗng giật mình, theo bản năng lập tức xoay người, đối diện với khuôn mặt không thể quen thuộc hơn.

_Em từng nói nếu mười năm qua đi mà tôi vẫn có thể đứng trước em nói những lời này thì sẽ đồng ý với tôi!?

28. Chương 28

Bằng lăng tím nở rộ, từng đợt cánh hoa lãng đãng theo gió phiêu du. Bên dưới tàng cây, một đôi nam nữ đang lẳng lặng nhìn nhau. Không gian, thời gian như đình chỉ, hình ảnh trước mắt như dung hợp cùng hình ảnh trong quá khứ.

Hải Lam sợ run đứng sững tại chỗ, ngay cả một cử động nhỏ nhất cũng không dám. Thật lâu sau, cô đột nhiên tiến tới trước mặt anh, tháo kính ra đeo vào mắt anh, theo sau thanh âm mới không quá xác định nói.

_Phong!?

Khó trách anh thường gây cho cô cảm giác quen thuộc, khó trách anh nói cô nợ anh mười năm! Cho dù từng ngỡ ngàng qua, nhưng chân chính đối diện thì cô còn là không dám tin, làm sao cũng không cách nào liên hệ giữa anh trong quá khứ với hiện giờ. Anh trong ấn tượng của cô là cậu bạn cao gầy có khuôn mặt ưa nhìn, tính tình sáng sủa hoạt bát, hòa đồng với mọi người, lại thường hay bày trò thu hút sự chú ý của cô. Còn anh của bây giờ gần như đã lột xác thành người khác, thành thực quyết đoán, quanh thân tràn đầy sức hấp dẫn của đàn ông, ngoại trừ việc hay tìm cách gây khó dễ cô. Duy nhất không thay đổi, có lẽ chỉ có nụ cười đó, rạng rỡ, dịu dàng mà ấm áp.

Đình Phong cứ đứng yên để mặc cô quan sát, lúc cô đeo kính lên anh có hơi nhíu mày song thủy chung vẫn duy trì mỉm cười.

_Rốt cuộc em cũng nhớ ra?

Miệng hết mở lại đóng, cô nghĩ chắc bộ dạng mình bây giờ phải ngờ nghệch lắm. Bàn tay giấu sau lưng hơi run rẩy, cô có thể cảm nhận từng sợi từng sợi tơ trong lòng mình đang căng ra, nhẹ nhàng dao động vì bị chạm tới...

_Tại sao lại là anh?

Anh khẽ cười, bước tới gần cô hơn.

_Tại sao không thể là tôi?

Hải Lam vẽ mặt quần bách, bối rối lùi lại phía sau, bỗng nhiên lại nhớ tới cái gì.

_Kính của anh đâu?

_Năm năm trước tôi mới mua.

Bởi một lần cô nói lúc anh đeo kính trông có vẻ “đểu giả”. Khụ, dĩ nhiên cái này cô không cần biết.

_Vậy sao...- Ánh mắt cô thoáng chật vật né tránh. - Tôi còn có việc, đi trước.

Mới đó đã nghĩ chạy? Đình Phong hơi nhướng mày, lúc cô đi ngang qua người anh thì chợt níu tay cô, lực đạo mạnh khiến cô thẳng tắp dẹt vào ngực anh.

_Em định nuốt lời?

Giọng anh phẳng phát bên tai cô lại đem đến vô tận trầm trọng áp bách.

_Anh trước buông!

Cô giãy dụa muốn rút tay lại nhưng vô ích, vì anh nắm tay cô càng chặt hơn.

_Cả đời này cũng không buông.

Trái tim phút chốc run lên, cô thậm chí đã quên cả giãy dụa, chỉ biết lẳng lẳng nhìn anh. Tròng mắt ấy trong suốt, lại như ẩn chứa vô vàn cảm xúc, cuốn hút người ta lạc lối trong đó. Cô bỗng nghe thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mất khống chế. Thấy cô thất thần, khóe môi anh bất giác cong lên, đột ngột cúi xuống phủ lên môi cô. Hải Lam nháy mắt sức tỉnh, lập tức tránh thoát vòng tay anh, cả khuôn mặt đỏ rần lên. Dùng bàn tay xóa sạch môi, cô không thể tin tưởng mắt anh. Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Tại sao cô có thể bị anh ta mê hoặc?

_Phong, Lam! Thì ra hai người ở đây à?

*****

Trong quán ăn, mọi người rất tự động tránh sang hai bên nhường chỗ cho Đình Phong và Hải Lam. Ai nấy đều nhìn họ với ánh mắt ám muội “quả nhiên là như thế”. Hồi nãy trông biểu tình trấn định của cô, suýt nữa họ đã cho là hai người này thực sự không có gì. Không ngờ trước mặt thì phủ nhận, sau lưng nhưng lại âm thầm hẹn hò. Có thì nói có thôi, việc gì phải xấu hổ đâu?

Hải Lam bị tránh đến mất tự nhiên, cảm thấy như có trăm nghìn mũi nhọn đang chĩa vào mình, đành phải đưa cốc nước lên uống để che giấu sự không yên bất an. Trong khi đó, Đình Phong xem ra tâm tình không sai, cực kì tự tại nhàn nhã, dù ai hỏi gì cũng trả lời.

_Phong, bây giờ cậu đang làm ở đâu vậy?

Anh không dấu vết liếc qua Hải Lam, thấy vai cô chợt chấn một chút.

_Tập đoàn Trịnh Nguyên.

_Trịnh Nguyên? Một trong ba tập đoàn lớn nhất nước?

_Không tồi, Hải Lam thì sao?

Không để cô kịp nói gì, anh cướp trước trả lời.

_Chúng tôi làm cùng công ty.

_A...

Xung quanh lại ồn ào những tiếng trêu chọc, không ngừng hỏi han quan hệ cả hai đến đâu rồi. Cô vẫn cúi đầu, đến khi không ai để ý mới cảm tức tròng mắt anh. Ai cần anh ta nhiều lời? Rõ ràng là cố ý! Đình Phong lại không sao cả cười cười.

_Thế bao giờ cho chúng tôi ăn bánh kẹo đây?

Khóe môi ý cười càng sâu, anh nhìn thoáng qua cô.

_Bất cứ lúc nào, chỉ cần Hải Lam đồng ý.

Ồ...Không khí bởi vì câu này mà như bị oanh tạc, bỗng chốc trở nên sôi sục. Không biết ai đó bất ngờ gõ bát hô câu “đồng ý đi”, sau đó một hàng âm thanh hưởng ứng reo hò. Bỗng cô đột ngột đứng dậy.

29. Chương 29

_Tôi hơi mệt, xin phép về trước.

Sau đó đứng dậy rời đi, lưu lại mọi người hai mặt nhìn nhau. Đình Phong cũng đứng lên, hướng tất cả xin lỗi rồi vội đuổi theo cô.

__Hiểu rồi, đang cãi nhau chứ gì. – Một người giễu cợt lên tiếng, đổi lại là những tiếng cười to.

Ra khỏi cửa quán ăn, anh nhìn quanh thấy cô đang bắt xe thì nhanh chóng chạy tới kéo tay cô.

__Em giận à?

__Buông!

__Đừng chờ, để tôi đưa em về.

__Không cần, anh mau buông!

Ở bên đường, sự giằng co giữa anh và cô đưa đến vô số sự chú ý, trong đó có một người tiến lên hỏi.

__Cô gì ơi, anh ta đang làm phiền cô sao?

Đình Phong trước cô từng bước nhã nhặn đáp lời.

__Không có gì, tôi và bạn gái chỉ có chút hiểu lầm thôi.

Cô bỗng tức tối gắt lên.

__Ai là bạn gái anh?

__Anh biết sai rồi, lần sau ngoại trừ em ra tuyệt đối sẽ không liếc mắt người con gái nào khác.

Rốt cuộc anh ta đang nói cái gì?

__Tôi không hiểu anh nói gì cả, mau buông tay!

Đám đông bắt đầu xì xào bàn tán “thì ra là giận dữ nhau”, thấy không có chuyện lớn gì nên dần tản ra. Vài người trước khi đi còn bổ thêm một câu “Thôi tha cho cậu ấy đi” làm cô tức đến bốc hỏa, không muốn gây thêm phiền nhiễu không cam lòng đi theo anh. Đến tận khi vào trong xe cô vẫn không nói được một lời.

__Em vẫn giận à?

Quay đầu đi, mặc kệ anh ta.

Thấy cô không để ý mình, Đình Phong mất mặt sờ sờ mũi, có lẽ anh đùa hơi quá, đành biết phận chuyên tâm lái xe. Một lúc lâu sau, cuối cùng cô cũng không chịu nổi bầu không khí áp lực này.

__Tôi không hề bắt anh chờ, cũng không nghĩ mình có sức nặng đến mức đó.

Anh hơi ngẩn ra, sau đó ậm ừ cười.

__Anh biết, là quyết định của anh, không liên quan đến em.

Cô khẽ cắn môi, hạ quyết tâm nói.

__Lúc trước tôi cũng chỉ nói sẽ suy nghĩ lại.

__Giờ thì em nghĩ kỹ rồi?

Đình Phong nguy hiểm nheo lại mắt, nếu anh đoán không lầm nhất định sẽ không là kết quả mà anh muốn nghe.

__Rồi, đáp án là không.

Quả nhiên! Nằm trong dự kiến nên anh cũng không có ngoài ý muốn. Đến gần ngõ khu chung cư nhà cô, anh dừng xe vào lề đường, với tay ra sau ghế lấy một túi đồ đưa cho cô.

__Hồi này em cũng không ăn nhiều, lát nữa ăn thêm cái này đi.

Cô kinh ngạc há hốc miệng, anh ta mua những thứ này từ lúc nào? Mà khoan...

__Anh không hiểu tôi nói gì sao? – Không tức giận, cũng không nổi cáu?

_Sáng mai 7 giờ 30 tôi đến đón em.

Hả?

_Vậy nhé, tạm biệt.

...

Hải Lam vẫn ngốc lẳng đứng tại chỗ. Cô nghĩ mình không có nhận lời đi? Làm sao anh ta có thể tự nói tự quyết định như thế?

Đêm.

Cô nằm co mình trên giường, hai tay tự ôm lấy nhau. Trước kia cũng thế, bây giờ vẫn thế, bản thân cô vẫn luôn khuyết thiếu cảm giác an toàn. Đau buồn hay cô độc, chỉ có thể tự mình an ủi mình, tự mình bảo vệ mình. Sống cùng cô độc, dường như đã trở thành một loại bản năng tự động bài xích tất cả những ai muốn tiến gần. Nhưng là...tại sao người đó còn xuất hiện?

Mười năm, cô cứ nghĩ đã đủ để anh hết hi vọng rồi, đủ để anh lãng quên cô rồi, không nghĩ đến anh lại quay lại xáo trộn toàn bộ những gì cô đã cố gắng tạo dựng nên. Có thể tin anh sao? Tin anh thực sự đã vì cô chờ mười năm? Cũng quá hoang đường đi. Hoặc giả anh về cũng chỉ là trùng hợp, gặp cô cũng là trùng hợp, ngẫu nhiên nhớ tới lời hứa xa lơ xa lắc nào đó mà muốn thử nối lại liên hệ...Mà dù hết thấy có là thật, liệu thứ tình cảm kia có thể kéo dài bao lâu? Cả đời...dài lắm. Nào ai biết trước được điều gì.

30. Chương 30

Tin tức quản lý cùng giám đốc phòng kế hoạch đang quen nhau làm cả công ty một mảnh sôi trào. Nếu như lúc trước có người còn nghi ngờ thì bây giờ cũng buộc phải tin. Mỗi ngày họ đều có thể chứng kiến cảnh hai người cùng đi làm rồi cùng về, tay trong tay trông rất thân thiết, tình cảm khiến người ta hâm mộ lẫn ghen tị.

Còn cảm nhận của Hải Lam!? Chỉ dùng bốn từ để hình dung: hận đến ngứa răng. Buổi sáng chỉ vì trốn tránh anh mà cô không ngại dậy sớm cả tiếng đồng hồ, không ngờ ra ngõ vẫn bắt gặp chiếc Ford màu xanh. Những ngày tiếp theo, dù cô cố ý đi sớm hay muộn vẫn không thoát khỏi sự đưa đón của anh, tựa như anh cứ đứng ở đó chờ từ bao giờ. Lúc ra về chỉ cần cô xong việc là anh đã đứng sau lưng cô. Cái gì mà tay trong tay, cái gì mà tình cảm thân thiết? Cô cần bản là giấy không khỏi tay anh được không? Còn tình trạng hiện giờ, đi đến đâu cũng bị chỉ trích, soi mói, cô sắp nhấn đến cực hạn rồi!

_Cậu nghĩ cái cô Hải Lam đó với giám đốc Phong là thật sao?

_Đùa à, bà cô đấy? Vừa già vừa xấu, chỗ nào xứng với anh ấy? – Giọng nói không che lấp sự khinh thường.

Hải Lam siết chặt tay, kiềm chế xúc động muốn xông ra. Gì mà xứng với không xứng? Nếu có thể, cô mới không cần có bất kì can hệ nào với anh ta đâu.

_Chắc chắn là do cô ta dở thủ đoạn. Trông cái mặt thì hiền lành, ai ngờ...- Nói xong hừ lạnh một tiếng.

_Hắn là anh ấy chỉ nhất thời thấy mới mẻ thôi, hứng thú hết rồi thế nào chẳng đá đi. Ngay cả hoa khôi các phòng giám đốc còn không thèm liếc mắt lấy một cái nữa là.

_Hừ, lúc đấy có khi cô ta đến giở rách cũng không bằng, ha ha...

Mặt sau càng nói càng quá đáng. Bỗng nhiên cánh cửa buồng vệ sinh bật mở, thấy người bước ra là cô, ba người bên ngoài chợt im bật. Hải Lam mặt không biểu tình bước tới vòi nước rửa tay, sau đó mở cửa đi ra ngoài. Trông cô rất bình tĩnh, nhưng lại là bình yên trước cơn bão, điềm báo ai đó sắp gặp tai ương.

_Hải Lam, em xong chưa, chúng ta đi ăn. – Vừa đến giờ nghỉ trưa, Đình Phong đã đứng bên bàn cô.

_Tôi chưa đói, anh đi trước đi. – Cô không thèm ngẩng đầu lên nói.

Anh hơi nhú mào, chặn tay lên tập tài liệu cô đang cầm.

__Ăn uống nên đúng giờ, nếu không rất hại dạ dày...

__Không cần anh lo! – Cô chợt gắt lên, hất mạnh tay anh ra. Cũng may mọi người đều thức thòi xuống nhà ăn hết rồi nên không có ai chứng kiến cảnh này. Cuối cùng thì Đình Phong cũng nhận ra sự bất thường.

__Em làm sao vậy?

__Không sao cả. Chẳng phải tôi đã nói rồi sao? Tôi không thích anh, xin anh tránh xa tôi ra!

Mặt anh trầm xuống, hai đóm gắt gao nắm chặt. Dù không biết tại sao cô đột nhiên xúc động nhưng ngực anh vẫn nặng nề tựa vừa bị ai hung hăng đánh một quyền.

__Em nói không thích tôi?

Ánh mắt cô thoáng né tránh, không dám đối diện anh.

__Phải.

Đình Phong chậm rãi gõ gõ mặt bàn, mỗi một nhịp đều khiến tâm thần cô như run lên. Cuối cùng thì anh cũng ngừng lại, cảm giác áp bách cũng thoáng giảm bớt.

__Không sao cả, chỉ cần tôi thích em là được rồi. – Nói xong cũng không để ý cô phản kháng, thực tự nhiên kéo tay cô đi. Chờ khi Hải Lam phục hồi tinh thần thì họ đã vào thang máy.

Vừa xuống đến đại sảnh, cô còn chưa hết buồn bực vì cảm xúc bị chi phối thì bỗng một tiếng gọi lớn vang lên, thu hút sự chú ý của tất cả những người trong đại sảnh.

__Steven!

Cùng với đó là một thân ảnh rất nhanh đánh về phía hai người, chính xác là về phía Đình Phong. Thấy rõ người tới, anh khó nén được kinh ngạc.

__Jessica, sao cô lại ở đây?

Jessica bất ngờ hôn anh một chút, anh nhất thời không đề phòng đã bị “tấn công”. Xung quanh một mảnh hút không khí, người người đều tròn tròn mắt. Hải Lam âm thầm rút tay về, thanh âm nhậm xen lẫn một tia bực bội khó phát giác.

__Nếu anh bận thì tôi đi trước. – Tiếp theo dứt khoát quay lưng đi.

Đình Phong nháy mắt mặt biến sắc, lập tức gỡ tay Jessica rồi vội đuổi theo cô, chỉ để lại một câu.

__Lần khác nói chuyện.

Cô không quay đầu lại bước nhanh đi, lúc rẽ vào một góc khuất thì bị anh giữ lại.

__Hải Lam, em nghe tôi nói...

__Không liên quan đến tôi.

Gạt tay anh ra, cô quay sang nhìn thẳng vào mắt anh, vẻ xa cách rõ ràng trong đó làm anh đột nhiên thấy sợ hãi bất an.

__Dù anh quen ai cũng là chuyện của anh, tất cả không liên quan đến tôi.

Anh khẽ nhắm mắt, thở hắt ra, sau đó trấn định nói.

__Cô ấy là bạn gái cũ của anh.

Hải Lam ngẩn ra, không ngờ anh lại thẳng thắn thừa nhận như thế. Chỉ là, tại sao trong ngực cô cứ khó chịu tựa như ngàn vạn con kiến đang cắn xé, âm ỉ không thôi?

__Nhưng không như em nghĩ đâu, bọn anh chỉ là...

__Steven!

Đảo mắt qua Jessica, cô không nói gì tiếp tục bước đi. Đình Phong còn muốn đuổi theo, bắt đắ dĩ bị người giữ chặt.

31. Chương 31

Steven, làm sao anh có thể bỏ em tại nơi toàn người lạ như thế?

Anh sốt ruột nhìn bóng cô mất hút cuối hành lang, cuối cùng lạnh lùng rút tay ra, trong giọng nói ảm nhấn tức giận.

_Jessica, không phải chúng ta đã nói rõ ràng rồi sao? Tại sao cô còn đến đây?

_Em đến du lịch không được à? Cho dù với tư cách là bạn bè thì anh cũng có thể bỏ chút thời gian đưa em đi thăm thành phố chứ?

_Được rồi, nhưng không phải bây giờ. Còn nữa, công ty là nơi tôi làm việc, nếu không có việc gì gấp thì đừng tùy tiện đến.

*****

Trong phòng tắm, hơi nước lượn lờ. Hải Lam khẽ đưa tay lau mặt gương, thất thần nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong đó. Cô không hề xinh, ngoại hình thực bình thường, thuộc loại ra đường tùy tiện cũng vớ được cả nắm. Nếu so với người con gái sáng nay...Ha, chẳng khác nào cổ đại cùng hoa bách hợp. Da trắng, tóc đen, mắt nâu, khuôn mặt như thiên thần, đáng người gọi cảm...Còn nhìn cô xem, dù xét ở góc độ nào cũng không ai sẽ dại gì mà chọn cô.

Không biết...Từ lúc nào nhỉ? Cô lại để ý anh nhiều đến thế. Cảm giác cay cay, nhoi nhói này...là ghen sao? Thật buồn cười, vậy mà cô cứ nghĩ mình là một người lạnh đạm. Hóa ra, lạnh đạm cũng có lúc yếu đuối. Không thể phủ nhận là, việc anh nói chờ cô mười năm đã gây cho cô rung động không nhỏ. Cứ việc lòng còn nghi ngờ, một góc sâu thẳm nào đó lại hi vọng đó là sự thật. Nhưng mà...Là thật hay giả thì có quan trọng không? Điều kiện của anh tốt như thế, sau này quanh anh sẽ xuất hiện vô số sự lựa chọn khác, những người đẹp hơn cô, trẻ hơn cô, liệu anh có thể kiên trì như lúc ban đầu? Chứng kiến quá nhiều sự chia lìa, sự phản bội, niềm tin vào tình yêu trong cô đã xói mòn rồi. Không có ai đáng để ta tin tưởng bằng chính bản thân mình. Chỉ cần không yêu, sẽ không đau.

32. Chương 32

m như không nghe thấy, chỉ tự cúi xuống nhặt lại giấy tờ, nhưng sự thờ ơ của cô lại bị lí giải thành sự khinh thường.

_Ngạo mạn gì chứ? Tưởng mình cao giá lắm sao? Chẳng qua cũng chỉ là món đồ tiêu khiển cho người khác thôi, bây giờ bạn gái người ta về rồi, cứ việc chuẩn bị tinh thần bị đá đi là vừa!

Xem ra đồn đãi lại tăng thêm một cấp bậc mới. Hừ, tâm trạng cô đang không được tốt, mấy người này còn tìm đến gây sự, coi cô là bao cát tùy tiện đánh đấm sao?

_Vậy thì sao? – Hải Lam lạnh lùng quét qua đám người. – Tôi bị vứt bỏ hay không liên quan gì đến các người? Một đám nhảm chán ăn no rồi việc chạy đi tọc mạch vào chuyện người khác? – Thật ra cô còn muốn nói là, các người có bệnh sao? Cũng không biết vì lí do gì, nếu như bình thường chắc chắn cô sẽ mặc kệ bỏ đi, nhưng lần này cô lại không nghĩ nhận.

Những lời cô nói chẳng khác nào thêm dầu vào lửa, Thúy Dung giận không thể át gờ tay lên.

—Có chuyện gì vậy? – Lạnh lạnh thanh âm đột ngột vang lên, cánh tay đang đứng giữa không trung trở nên cứng đờ.

Đình Phong chậm rãi đi tới đứng trước cô, ánh mắt sắc lạnh liếc nhìn bàn tay đang có xu hướng chuẩn bị hạ xuống, nét cười âm trầm rét buốt làm thân thể bốn người kia không tự chủ được run lên.

—Cô — định đánh ai?

—Tôi không...không phải...- Không dự đoán được anh bỗng nhiên xuất hiện, cô ta cuống quýt thu tay về, mồm miệng lắp bắp muốn giải thích lại không biết nên nói cái gì. Đáng chết, biết trước không nên trêu chọc Hải Lam, ai mà ngờ lại xui xẻo đến thế!

Anh trầm mặc không lên tiếng, song biểu tình càng thêm lạnh lẽo, cảm giác áp bách càng lúc càng tăng. Hồi lâu sau, khóe miệng anh bất giác cong lên.

—Thúy Dung phòng marketing?

Ngữ điệu bằng phẳng không phập phồng nhưng tràn ngập hương vị nguy hiểm. Không khí như hạ đến âm độ, xung quanh vốn đã im lặng nay càng nín thít, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

—Làm một nhân viên, tốt nhất nên dành sức lực mà chuyên tâm công tác, chứ không phải khắp nơi đi sinh sự. Nếu còn có lần sau...- Mặt sau không nói, ý tứ cảnh cáo nồng đậm.

Như được đặc xá, mấy người lung tung đáp lời, sau đó mau chóng chạy trốn chết. Đình Phong híp mắt nhìn theo, mong là bọn họ biết điều mà rút ra bài học. Quay đầu nhìn Hải Lam, vẻ mặt anh lập tức thay đổi, giọng nói tuy đã dịu đi nhưng vẫn còn chút trầm trọng.

—Em bị như vậy từ bao giờ?

—Không quan trọng, chỉ cần anh cách xa tôi một chút là tốt rồi. – Bọn họ chẳng qua là ghen ghét, nếu không có anh, họ cũng không còn lí do làm phiền cô nữa.

Sắc mặt anh trở nên vô cùng tối tăm, thấy cô lại chuẩn bị đi, anh bỗng nói với theo, kiên định mà chắc chắn.

—Chuyện này chắc chắn sẽ không xảy ra nữa.

Bóng lưng cô hơi cứng, nhưng không dừng lại. Anh mím chặt môi, sắc mặt khó coi. Cô chưa từng cho anh biết những việc này...là vì không tin tưởng anh? Hay vì chưa từng quan tâm, nên cũng không để ý? Nghĩ đến đây, anh bỗng quay lưng gọi điện thoại.

—Duy!?! Vài người cấp dưới của cậu có vẻ đang chán công việc hiện giờ.

Hừ, những kẻ muốn tổn thương cô, trước hết đối mặt với anh!

Ngày hôm sau, bốn nữ nhân viên phòng marketing đột nhiên bị điều đi chi nhánh ở Hải Phòng. Có lẽ có người không hiểu, nhưng những ai sáng suốt đều biết tại sao. Qua chuyện này, dù kẻ ngu ngốc cũng hiểu được vị trí cô trong lòng anh. Kể cả bất mãn thế nào cũng không còn ai dám công khai đi kiểm chuyện với Hải Lam, nhỡ vậy mà bên tai cô cũng thanh tịnh không ít. Tuy nhiên, phiền muộn của cô dường như chỉ mới bắt đầu.

Cứ khoảng hai, ba ngày Jessica lại đến tìm Đình Phong một lần, có khi vào giờ nghỉ trưa, có khi vào giờ tan tầm. Trông thấy họ đi với nhau, bất giác cô thấy thực không thoải mái, lồng ngực cứ như bị gì đó chặn lại, nghèn nghẹn, khó thở. Thế nên cô đã phát huy tối đa tinh thần của đà điểu, vùi đầu trong cát. Dù sao mắt không thấy, tâm cũng không phiền.

Dĩ nhiên, hậu quả là Đình Phong phần nộ rồi. Suốt ngày bị Jessica quẩn lấy anh đã đủ bực dọc, cố tình cô còn mọi cách tránh né, kiểu như anh có người khác, cô cầu còn không được! Trái tim cô làm bằng sắt đá sao? Coi thường tình cảm anh đến thế, chán ghét anh đến thế? Chán đến mức muốn anh biến mất luôn khỏi tầm mắt cô?

—Giám đốc, đây là kế hoạch tổ một.

Đình Phong liếc cũng chưa từng liếc bản kế hoạch kia một cái, chỉ chăm chăm liếc nhìn cô. Hải Lam bị nhìn đến mức bối rối, vội buông tờ kế hoạch rồi lui lại.

_Nếu không còn việc gì thì tôi đi trước.

Lại nữa? Mặt anh trầm xuống, tức giận nháy mắt xông thẳng lên não.

_Đứng lại!

Cô khựng lại tại chỗ, mặc dù rất muốn rời đi, song bản năng nói cho cô biết tốt nhất không cần chống lại ý anh vào lúc này. Anh không nói gì nhìn bộ dáng nơm nớp đề phòng của cô, nhưng ghen khuấy mấy ngày này quả thật chịu không nổi nữa. Đảo mắt qua đồng hồ, tốt lắm, vừa vặn giờ nghỉ trưa.

33. Chương 33

_Đi ăn cơm cùng tôi, tôi có chuyện cần nói với em.

_Tôi không...

Anh nguy hiểm nheo lại mắt, thanh âm rất lạnh, rất tĩnh.

_Em muốn tự đi hay tôi “giúp” em đi?

Uy hiếp, trắng trợn uy hiếp! Bực bội là cô lại không dám phản kháng, vì cô biết anh hoàn toàn không nói đùa! Bỗng cô chợt nghĩ đến, cô gái kia sao còn chưa tới? Vừa nghĩ đến đây, Jessica đột nhiên xuất hiện, không dấu vết chen vào giữa hai người.

_Hi, Steven!

Hải Lam thoáng nhẹ nhàng thở ra, nhưng không hiểu sao cảm giác không khỏe kia lại dâng lên. Cô vội nắm chặt tay, đè lại cảm xúc đó.

_Vậy tôi đi...- Chữ “trước” còn chưa kịp thốt ra, Đình Phong đã cắt đứt lời cô.

_Xin lỗi Jessica, hôm nay tôi có hẹn rồi.

Cô vội lắc đầu xua tay

_Không sao, tôi có thể...

Chợt anh siết chặt vai cô đến có chút phát đau, ánh mắt che kín tức giận. Đến lúc quay lại đối mặt Jessica thì đã khôi phục bình thường, thậm chí còn hơi mỉm cười.

_Jessica, tôi vẫn chưa giới thiệu với cô đúng không, đây là Hải Lam, bạn gái tôi.

Câu nói khiến Jessica lẫn Hải Lam đều không nén được kinh ngạc. Cô khó có thể tin nhìn anh, một cảm giác kì dị chợt len lỏi. Giật mình trong chốc lát, cô mới nhớ ra mình cần phải phản bác.

_Không...

_Nếu em dám nói thêm một từ nữa thôi, tôi sẽ hôn em giữa đại sảnh. – Nhỏ giọng thì thào vào tai cô, thành công khiến cô lập tức nhắm lại miệng, cả khuôn mặt đỏ bừng cảm tức trừng mắt anh. Đúng là không biết xấu hổ!

Chứng kiến hai người không kiêng nể gì mà “mất đưa mày lại”, đáy mắt Jessica xẹt qua một tia bị thương. Người con gái cạnh anh, không xinh đẹp bằng cô, cũng không có gì đặc biệt hấp dẫn, nhưng cô tuyệt đối không nghi ngờ anh chỉ lôi người ta ra làm lá chắn. Bởi cô biết anh căn bản khinh thường làm việc đó, hơn nữa, ánh mắt thương yêu nuông chiều kia là thứ cô chưa bao giờ nhận được. Thật ra Jessica cũng là người có tính tình. Lúc trước cô sống chết truy đuổi anh, từ bỏ cả lòng tự trọng cũng quyết tâm chinh phục anh chỉ vì anh là người đầu tiên không bị mê hoặc bởi vẻ ngoài của cô. Khi cô hiểu mình thực sự thích anh cũng

là lúc cô nhận ra trái tim anh, thủy chung không thuộc về cô. Theo anh về đây chẳng qua để hoàn toàn hết hi vọng mà thôi.

Bỗng dưng Jessica nở nụ cười, cười đến sáng lạn.

—Em hiểu rồi.

...

Đình Phong một đường kéo tay cô đi, đến tận khi vào thang máy thấy cô vẫn vậy trong trạng thái ngây ngốc thì không nhận được bất cười.

—Em tỉnh chưa vậy?

Hải Lam còn chưa kịp hiểu câu cuối cùng “cô thật may mắn” trước khi đi mà Jessica nói thầm vào tai mình là có ý gì, lại bị khuôn mặt phóng đại trước mắt làm hoảng hồn.

—Anh làm gì? — Giật mình lùi về sau, lại phát hiện tay hai người còn đang giao nắm, không khỏi vùng vẫy muốn rút tay về.

—Đi ăn cơm. — Đơn giản ba chữ, khóe môi hơi giương lên tiết lộ tâm tình anh hiện giờ không sai.

—Tôi có thể tự đi. — Ý là, anh không cần phải lôi lôi kéo kéo.

Đình Phong làm như không hiểu, bàn tay nắm tay cô càng thêm dùng sức nhưng vẫn cẩn thận không làm cô đau.

—Tôi cũng không có bé em. — Nhún vai, biểu tình lại như đang nói “dù em muốn thế cũng không sao”.

Mặt cô hết đỏ lại trắng, nhất thời không biết nói gì. Biết làm thế nào, nói không lại anh đánh cũng không lại anh. Cuối cùng đành quay phắt đi, bộ dạng lại giống như đang giận dỗi. Anh bắt đắ dĩ nhìn thoáng qua cô, hồi lâu mới thở dài, đột ngột toát ra một câu.

—Tôi quen Jessica khi du học.

Cô im lặng không nói, anh cũng không hi vọng là cô sẽ đáp lời, chỉ tự nói tiếp.

—Cô ấy vẫn không ngừng theo đuổi, bắt đắ dĩ tôi đành phải đáp ứng làm bạn trai cô ấy một tháng, điều kiện là Jessica sẽ không dây dưa nữa. Một tháng sau, bọn tôi chia tay.

Lời nói băng quơ như trần thuật, ý tứ lại rất rõ ràng, từ đầu đến cuối anh chưa từng có chút tình cảm nào với Jessica. Hồi đó chẳng qua vì muốn mau chóng chấm dứt phiền toái nên mới đáp ứng, anh cũng không để trong lòng, không ngờ qua lâu như vậy mà cô ấy vẫn chưa quên, còn tìm được đến tận đây. Ngẫm lại thật ra vẫn còn nhiều cách khác để từ chối, song đột nhiên anh lại muốn thử một lần dời đi lực chú ý của mình đối với cô, kết quả dĩ nhiên là — thất bại. Thế cho nên, đành vậy thôi. Đã biết được mình muốn gì, đành phải đi tranh thủ thôi, ai bảo cô cứ nhất quyết chiếm giữ tâm trí anh đâu!

—Anh nói cái này làm gì? Ai thêm quan tâm!

Ngoài miệng nói không quan tâm, nhưng trong lòng lại kì dị nổi lên vui vẻ. Chợt bị chính ý nghĩ của mình làm hoảng sợ, thân thể cô phút chốc cứng đờ. Không thể nào, làm sao cô lại thấy vui vẻ đây? Anh ta thích ai, không thích ai, có liên quan gì đến cô?

—Tôi chỉ muốn em không hiểu nhầm. — Thật vất vả mới đến gần cô một ít, anh thực không muốn tất cả lại quay trở về khởi điểm ban đầu.

Đối diện nụ cười dịu dàng của anh, tâm trạng cô lại phiền chán không thôi.

Những ngày sau đó, Jessica quả nhiên không còn xuất hiện, giống như hoàn toàn bốc hơi không dấu vết. Đồn đại không cần tốn sức cũng bị diệt trừ.

Mọi chuyện quay lại như cũ, anh vẫn ngày ngày đưa đón cô đi về, buổi trưa vẫn nắm tay cô cùng nhau đi ăn. Điều duy nhất thay đổi là cảm giác cô hiện giờ, một chút như ngọt ngào, lại một chút sầu lo. Cảm xúc hỗn loạn khiến chân mày cô lúc nào cũng rướm rầm cùng một chỗ.

—Em sao vậy? – Đình Phong lấy một đôi đũa lau cho cô, thấy cô từ nãy đến giờ không nói câu nào nên nhẹ giọng hỏi.

Ánh mắt cô phớt lạt lướt qua anh.

—Không có gì. – Đến ngay cả cô cũng không hiểu nổi chính mình.

Anh hơi cười cười, gấp thêm thức ăn vào bát cô.

—Ăn đi.

Cầm đũa gầy gầy bát cơm, cô nhìn đồng hồ ăn trong bát thoáng thất thần.

—Sao vậy? Không hợp khẩu vị sao, để tôi đi đổi.

—Không cần! – Cô khẽ lắc đầu, một lát sau mới ngẩng đầu lên đối diện với anh. – Rất cuộc anh thích tôi ở điểm nào?

Đó là vấn đề cô luôn thắc mắc, nghĩ mãi cũng không ra. Thích cô với anh có chỗ tốt nào? Từ nhỏ, cô đã luôn hòa vào trong dòng người, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của mình. Điều gì khiến một người như anh lại chú ý đến một kẻ tầm thường như cô?

—Không biết.

—Không biết? – Thanh âm cô thoáng chốc đề cao.

—Phải, không biết, chỉ biết là khi phát hiện ra thì tôi đã thích em rồi.

Hải Lam trầm mặc, nhưng trên vẻ mặt hiển hiện rõ hai chữ — không tin.

—Hải Lam, em có thể phủ nhận cảm giác với tôi, nhưng tuyệt đối không thể nghi ngờ tình cảm của tôi.

Anh biết ngay bây giờ bắt cô phải tìm mình rất khó, nhưng không sao, anh sẽ dùng thời gian chứng minh cho cô thấy.

Tìm cô không khổng chế được đập nhanh hơn, bề ngoài lại vẫn bình thản như thường. Hứa hẹn!? Biết bao nhiêu người nhẹ nhàng nói ra, lại mấy ai có thể làm được? Tin tưởng thì dễ dàng, thất vọng lại dễ dàng hơn. Tìm được một người có thể tin tưởng hoàn toàn, gần như là điều không tưởng.

Đang mải nghĩ vấn đề, cô bị câu nói của anh kéo hồi thần.

—Thứ năm tuần sau em rảnh không?

—Làm gì? – Cô đề phòng nhìn chằm chằm anh.

Bờ môi anh khẽ nhếch, tạo thành một độ cong hoàn hảo.

—Đi dự tiệc cùng tôi.

34. Chương 34

7 giờ tối thứ năm.

Vừa thấy người đến là ai, cô đã quát lên: “Tôi không đi!”, sau đó muốn đóng cửa thì bị anh chặn lại.

—Thay đồ đi, tôi đợi em.

—Anh muốn đi thì cứ đi, việc gì phải lôi tôi theo? – Trước giờ cô ghét nhất mấy vụ tụ tập kiểu đó. Tiệc tùng xã giao? Nghĩ đã thấy phiền.

Khụ, chính vì làm giám đốc phòng kế hoạch, trường hợp lớn này bắt buộc phải đi, anh không đi cùng cô thì đi cùng ai?

—Em định cứ đứng đây tranh cãi với tôi sao? — Nói xong tiện thể còn liếc nhìn xung quanh.

—Anh! — Hải Lam chán nản. Vì sao lúc nào anh ta cũng bắt được điểm yếu của cô? Trong lòng bực tức, cô chợt dùng sức đẩy mạnh anh ra.

—Biết rồi! Xuống trước đi, 15 phút nữa tôi xuống!

Xong cũng không quản anh đã ra hẳn cửa chưa, đóng sầm cửa lại. Còn lại một mình, Đình Phong thần nhiên cười cười, ung dung bước xuống lầu.

Một lúc sau, cô cũng hậm hực đi ra. Biết cô còn đang giận dỗi, anh cũng thức thời không có nhiều lời. Dù sao chọc giận cô quá cũng không nên, bực bách quá mức nhiều khi cũng phản tác dụng, không phải sao?

Chiếc xe lao thẳng qua ngã tư, song càng đi, cô càng cảm giác không đúng. Rốt cuộc khi họ dừng trước một cửa hàng thời trang, cô không nhận được nghi hoặc.

—Anh muốn mua quần áo? — Vậy sao không đi từ trước?

Anh hơi thở dài, với sự chậm hiểu của cô quả thật không dám cho ý kiến.

—Không phải cho tôi, mà là cho em. — Khi nói chuyện đã bước xuống mở cửa xe.

Hải Lam há hốc miệng, bản năng đã nghĩ cự tuyệt.

—Không cần, tôi thấy rất ổn, anh cứ trực tiếp tới nơi là được. — Đi nhanh về nhanh.

Đình Phong thật bất đắc dĩ lắc đầu.

—Trừ khi em muốn là trung điểm của bữa tiệc. — Cô nghĩ là đang đi làm sao? Quần áo sơ mi? Một cô còn nghĩ ra được. Nhưng thật ra cũng trong dự đoán, với cá tính cô chắc cũng chẳng bao giờ đụng đến mấy loại váy dự tiệc này. Nghĩ nghĩ, anh lại hết sức chờ mong bộ dáng cô lúc đó.

Chần chờ một lát, Hải Lam vẫn là đi theo anh. Dù sao cô không muốn sẽ khác người, cùng lắm đợi lát nữa tự mình thanh toán là được.

Chỉ là chưa đến nửa tiếng sau, cô đã bắt đầu hối hận rồi.

Tần ngần trong phòng thử đồ, không biết có nên thay ra không. Khách quan mà nói, chiếc váy này rất đẹp, song mặc lên người thì thấy thế nào cũng không được tự nhiên. Hải Lam khóc không ra nước mắt, đúng là cô vẫn không thể hợp nổi với những thứ đồ này.

—Hải Lam!? Em xong chưa? — Đã hơn hai mươi phút rồi, nếu không phải vẫn nghe thấy tiếng trong phòng thay đồ chắc anh đã cho là cô ngất xỉu ở trong đó rồi.

Roạt!

Tấm rèm xanh đậm được kéo sang, cô mới chậm rì rì bước ra. Những người trong gian hàng đều liếc xem cô, chẳng qua ngoại trừ anh ra, đại đa số đều mang vẻ chế nhạo cùng coi thường.

Ánh mắt anh sáng rực nhìn cô. Đúng như anh nghĩ, màu lam thực thích hợp với cô. Bộ váy lam nhạt, cổ hình chữ V hơi rộng song không quá lộ liễu. Phần eo bó sát, đuôi váy nhẹ nhàng rủ xuống tạo nên những nếp uốn như hình nụ hoa. Đình Phong tấm tắc, không ngờ dáng người cô cũng không tệ.

Thấy anh nhìn mình mà không nói câu nào, cô không tránh khỏi có chút thất vọng. Quả nhiên là khó coi.

—Tôi đi thay bộ khác.

Anh vội kéo lấy tay cô.

—Không cần, rất đẹp.

Hừ, anh cho rằng cô không thấy ánh nhìn khác thường của những người xung quanh sao!

—Chờ tôi một lát. — Đột nhiên anh chạy đi, đến khi quay lại thì trên tay đã nhiều hơn một hộp trang điểm cùng đôi giấy búp bê.

Hành động tiếp theo của Đình Phong làm cô sợ đến ngầy người. Anh ấn cô ngồi xuống ghế, tháo kính lặn cặp tóc của cô làm mái tóc dài xõa tung trên lưng, vì thường xuyên búi mà hơi xoăn, trái lại tạo nên vẻ quyến rũ tự nhiên. Sau đó anh thành thạo mở hộp trang điểm, bắt đầu trang điểm cho cô!

Chẳng mấy chốc quanh họ đã vây một đám người, từ hiều kì ban đầu chuyển dần sang thán phục, say mê. Cảm nhận chiếc cọ mềm mại phất qua hai má, trong lòng cô khẽ run lên, tim đập cũng càng lúc càng loạn. Không thể không nói, dáng vẻ nghiêm túc của anh lúc này thực sự rất mê người. Bởi khoảng cách quá gần, mặc dù không mang kính, cô vẫn có thể thấy rõ từng đường nét trên gương mặt anh. Lông mày rậm đầy cương nghị, sống mũi à thẳng tắp, bờ môi đầy đặn gợi cảm...Làn da anh trắng nhưng không phải loại trắng nõn yếu đuối mà khỏe mạnh, căng tràn sức sống. Mỗi động tác anh làm đều cẩn thận tỉ mỉ thật sâu cuốn hút cô, khiến cô nhất thời không dời nổi tầm mắt.

35. Chương 35

Trông cô thất thần nhìn mình đến quên cả chớp mắt, anh bất giác bật cười, giọng cười trầm thấp đã đánh thức cô.

_Nhắm mắt lại!

Mặt cô phút chốc nóng rực, vội vàng nhắm mắt không dám nhìn anh. Quá mất mặt, làm sao cô lại mất tự chủ như thế?

Đình Phong nhẹ nhàng đánh phấn mắt cho cô, mặt ngoài tưởng rằng bình tĩnh, kì thật cũng tâm thần không yên. Đối diện đôi mi cô buông xuống nhẹ run rẩy, đôi má phỉm hồng, đặc biệt khi quét son lên đôi môi hơi hé mở kia, anh đã phải cực lực khắc chế mới không xông lên hôn cô.

_Xong rồi. – Tra tấn ngọt ngào, cuối cùng kết thúc. Nếu lâu thêm chút nữa không biết anh có kiểm soát nổi mình nữa không.

Hải Lam chớp mắt, lại chớp mắt, không thể tin nhìn hình ảnh trong gương. Đây là...cô sao?

Không chỉ riêng cô, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến quên cả phản ứng. Mấy nữ nhân viên bán hàng cũng không ngờ “bà cô” què mùa vừa này mới chỉ trang điểm một chút đã có biến hóa lớn như thế.

Ngắm lại “kiệt tác” của mình, anh hài lòng mỉm cười. Không tệ, tay nghề vẫn chưa lui bước.

Kinh ngạc qua đi, Hải Lam lại thấy ngại ngùng đứng lên. Cô chưa bao giờ trang điểm, cũng chưa bao giờ mặc đẹp thế này, cứ có cảm giác như...mình biến thành một người khác.

Suốt dọc đường đi, tâm tình anh luôn trong trạng thái vô cùng thư sướng, cho đến khi được cô “tặng” một gáo nước lạnh.

_Cảm ơn anh, tất cả hôm nay hết bao nhiêu, ngày mai tôi sẽ trả. – Cô biết tất cả đều là hàng hiệu, chắc chắn sẽ không rẻ. Chỉ riêng bộ váy này thôi, cả tháng lương của cô chưa chắc đã đủ. Nhưng cô lại không biết là, sự “sòng phẳng” của cô đã làm sắc mặt ai đó đen thui.

Gần xanh trên trán giật giật, anh nghiêng răng nói.

_Không cần trả, cứ coi như tôi tặng em. – Với lại anh cũng không thiếu mấy đồng lẻ đó!

Dường như không nhận thấy tín hiệu nguy hiểm từ anh, Hải Lam vẫn tiếp tục kiên trì.

_Tôi không muốn mắc nợ ai cả, hay là anh cho tôi số tài khoản của anh đi, sáng mai...

Không để cô nói hết, Đình Phong đột ngột cúi xuống che lại môi cô. Cô nói nhiều lắm, mà nói câu nào tức chết anh câu đấy! Nhưng anh cũng chỉ ấn lên đó một chút rồi tách ra. Đành vậy, nếu không công sức của anh chẳng phải là mất hết?

_Son hơi đậm, tôi giúp em lau.

_Anh...

Nếu hồng nhạt được coi là đậm thì màu trắng đã được coi là màu trầm!

Hải Lam vừa then vừa quần tùng mắt anh, mặt trướng đến đỏ bừng. Anh lại không sao cả khẽ vuốt môi cô, tâm trạng có vẻ tốt hơn rất nhiều.

_Hình như còn chưa đủ nhạt...

_Không biết xấu hổ! – Vốn không biết mắng ***** người, ghen khuất mãi cuối cùng cô chỉ phun ra được câu này. Tức giận đẩy anh sang một bên, không quay đầu lại bước nhanh vào công ty. Đình Phong cười cười hai ba bước đuổi kịp cô, không để ý cô phản đối nắm lấy tay cô.

Vừa vào đại sảnh, lập tức mọi sự chú ý đều đổ dồn lên họ. Trong đám đông, tiếng xì xầm càng lúc càng lớn.

_Giám đốc Phong! Lúc nào anh ấy cũng phong độ như thế...- Ánh mắt mơ màng.

_Người bên cạnh là ai vậy, bộ dạng cũng không tệ. Không phải nghe nói anh ấy quen với cô quản lý cùng phòng sao?

_Chắc là chia tay rồi. – Giọng nói có vẻ hả hê.

_Trời ạ! Chính là cô ta!

_Không thể nào...

Đối diện đủ loại ánh mắt soi mói, Hải Lam cảm thấy như bị gai đâm, cực độ mất tự nhiên. Hừ, lẽ ra cô nên đoán trước, chỉ cần xuất hiện cùng anh, muốn không nổi bật cũng không xong!

_Chờ tôi một lát, tôi sẽ quay lại ngay.

Dù rất muốn ở cùng cô, nhưng có một số việc anh vẫn cần phải xử lý.

_Được rồi, anh đi đi.

Mạnh miệng nói vậy, song anh vừa đi khỏi, cảm giác lạc lõng trong cô lại dâng lên. Tựa như một người bị vứt trong đám đông xa lạ, không quen ai, cũng không biết nói chuyện với ai.

Tìm một góc khuất cạnh bàn tiệc ngồi đợi, cô buồn chán nhìn lướt xung quanh. Nhà ăn được bố trí lại phù hợp một bữa tiệc đứng. Bên trái là dãy bàn trải khăn hồng nhạt với hai hàng đĩa bánh ngọt cùng đồ uống, bên phải là dãy ghế cùng bàn tròn dành cho những ai muốn nghỉ tạm. Còn ở giữa là khoảng trống để khiêu vũ. Thay vì nói là tiệc kỉ niệm thành lập công ty, chẳng bằng nói nó là tiệc làm quen cùng bàn chuyện làm ăn. Tóm lại chỉ một câu — nhàm chán. Thà rằng cô ở nhà lên mạng xem phim còn thú vị hơn.

_Quý khách có muốn dùng một ly? – Người phục vụ bê khay đồ uống lịch sự hỏi cô.

Hải Lam cũng thấy chút khát nên tùy tiện lấy ly màu đỏ, mỉm cười nói cảm ơn làm anh chàng hơi sững sờ.

_Sao vậy?

_Không có gì. – Phát hiện mình thất thố, anh ta xấu hổ cười cười. – Cô rất đẹp.

Cô thoáng sững sốt, tiếp đó mặt chợt nóng lên. Từng nghe có người nói mình xấu xí, lỗi thời hay quê mùa, nhưng được khen xinh đẹp vẫn là lần đầu tiên.

36. Chương 36

_Cảm ơn.

Cầm ly cocktail đỏ, Hải Lam trước tiên là nhấp thử một ngụm. Không có mùi rượu mà là mùi thơm của dứa cùng dâu tây, vị ngọt cay cay, rất dễ uống. Cô không nhịn được uống một hơi cạn sạch. Lại liếc qua mấy ly xanh xanh vàng vàng trước mặt, bỗng cô nổi lên tò mò, không biết chúng sẽ có vị gì?

A, thật thơm, là mùi xoài. Còn này là vị cam, cái này vị táo...

_Cô không nên uống liền một lúc nhiều như vậy, sẽ bị say.

Quay sang nhìn người tới, cô hơi ngượng ngừng đặt chiếc ly không biết thứ bao nhiêu xuống bàn. Không nhắc thì thôi, vừa nhắc cô mới thấy đầu mình cũng bắt đầu có điểm vụng.

_Chẳng phải chỉ là nước trái cây sao? – Lầm bầm lẫu bẫu, nhưng vẫn đủ để người bên cạnh nghe được.

Trọng Quân quả thực muốn cười. Ban nãy lúc lơ đãng anh đã chứng kiến một màn hết sức thú vị. Một cô gái nhỏ tới tới lui lui thử các loại cocktail, mỗi lần thử xong một loại đều tỏ vẻ ngạc nhiên hào hứng. Khuôn mặt hồng hồng, cánh môi hồng hồng, đôi mắt trong suốt sáng lấp lánh, thật sự rất đáng yêu. Anh biết từ “đáng yêu” này dùng ột cô gái đã trưởng thành có vẻ hơi kì lạ, nhưng anh lại không tìm được từ nào khác thích hợp. Từ khi nào thì công ty xuất hiện người như vậy mà anh không biết?

_Nó có pha thêm chút rượu, độ cồn tuy thấp nhưng nếu uống hơn...- Đột nhiên ngừng bật, anh không thể tin mở lớn mắt. – Quân...Quản lý Lam!?

Dù từng tiếp xúc với cô nhiều lần vì công việc, song trong ấn tượng của anh, quản lý Lam vẫn luôn là người lạnh lùng ít lời, luôn mang vẻ xa cách làm người ta không dám thân cận. Vậy mà tối nay...cô lại gây cho anh một cảm giác khác. Nói thế nào nhỉ, nếu bình thường cô là băng, vậy bây giờ cô là gió, nhẹ nhàng thanh thoát mà khó nắm bắt.

_Giám đốc Quân, anh bị mất trí nhớ sao? – Hải Lam nháy mắt, đùa cợt hỏi. Có chút men say, dường như cô trở nên cởi mở hơn, cũng không còn lớp vỏ lãnh đạm thường ngày.

Trọng Quân hơi ngẩn ra, cuối cùng bật cười thành tiếng. Nói thật, so với lúc trước anh càng thích bộ dạng lúc này của cô hơn. Không ngờ khi uống rượu vào cô lại thú vị như vậy.

_Không phải tôi mất trí nhớ, mà là tối nay cô quá xinh đẹp làm tôi nhất thời không nhận ra. – Anh cũng nửa đùa nửa thật nói.

_Giám đốc, anh không cần phải lịch sự đến thế đâu, tôi có tự mình hiểu lấy mà.

Anh ta làm bộ nghiêm trang gờ tay lên.

_Xin thề, từ trước đến giờ tôi vẫn luôn là người thành thật nhất.

Cô bị đáng vẻ nghiêm túc đó chọc cho nở nụ cười.

_Với tố chất của anh, không đi đóng phim hài quả thật là lãng phí...

Đình Phong quay lại trông thấy cảnh tượng là như vậy, cô đang nói nói cười cười bên cạnh người đàn ông khác. Hừ, với người khác thì thân mật, còn đối diện anh ngay cả một nụ cười cũng khó? Bỗng chốc một đoàn lửa giận bùng hực dâng lên, thiêu đốt lí trí anh hầu như không còn. Cố gắng bình ổn cảm xúc, anh tiến lên ôm eo cô, không dấu vết ngăn trở tầm mắt giữa hai người.

_Bảo em đợi tôi trở lại, làm sao lại đi lung tung? – Quan trọng nhất là, vì sao không cẩn thận để đám “ruồi bọ” vây quanh? Bây giờ anh thực sự có chút hối hận vì đã đưa cô đi. Biết thế cứ để cô mặc như lúc chiều, để xem còn ai dám tiếp cận cô?

Hải Lam còn chưa trả lời, Trọng Quân đã nói xen vào.

_Phòng tiệc đâu có lớn, hơn nữa cô ấy cũng đâu phải trẻ con? – Thì ra là anh ta, lúc trước liên tục có tin đồn với tổng giám đốc, còn giờ là đang quen với cô.

_Anh là ai? Tôi với bạn gái tâm sự với nhau thì liên can gì đến anh? – Khiêu khích nhìn anh ta, dường như thị uy đem cô ôm sát vào người mình. Hình ảnh thực tương ứng với câu “tình địch gặp nhau, hết sức đỏ mắt”.

__Giám đốc phòng công nghệ thông tin, hình như trí nhớ anh không được tốt, chúng ta đã từng gặp mặt qua vài lần.

__Hóa ra trí nhớ anh cũng không được tốt à? – Cô khúc khích cười, thuận tiện sờ sờ đầu anh.

Đình Phong nhú mày, cuối cùng nhận ra sự khác thường của cô.

__Em uống rượu? – Nếu là lúc khác, anh có thể sẽ thưởng thức dáng vẻ của cô lúc này, nhưng hiện giờ...

__Không phải, là nước trái cây.

Khóe mắt liếc thấy mấy chiếc ly trống không vẫn chưa kịp dọn trên bàn, mày anh nhăn càng sâu.

__Rất cuộc em đã uống bao nhiêu?

__Một...hai...ba...bốn...Không nhớ. A, không thể nào, cả tôi cũng mắc bệnh đãng trí tuổi già sao?

Xem ra cô uống không ít.

__Chờ chút, để tôi đưa em về.

Hoàn toàn bị bỏ quên, Trọng Quân cười khổ lắc đầu, đáng tiếc là hoa đã có chủ. Nhưng mà, có chủ rồi thì sao?

Ở một góc khác trong bữa tiệc.

__Hừ, cô ta còn không bằng một góc của cậu, trang điểm thì thế nào? Cóc ghẻ làm sao biến được thành thiên nga. Cũng không biết là giả thủ đoạn nào mà được giám đốc Phong để ý? – Cô gái mặc váy đỏ ghen tị nói.

__Xem kìa, đã thế còn vô liêm sỉ đi quyến rũ người khác. Giám đốc Phong thật là...Thấy vậy mà còn không nói lời nào, chắc chắn anh ấy bị làm mờ mắt rồi. – Cô mặc váy tím tiếp lời.

__Chướng mắt quá, thật muốn cho cô ta một bài học.

__Điên à? Không nhớ bài học của Tuyết Dung sao? Nghe nói tình trạng cô ta rất thảm, làm việc chỗ xa xôi hẻo lánh không nói, đã thế lão trưởng phòng còn là đồ dê xồm háo sắc...

37. Chương 37: Chương 37

Cô ở giữa mặc váy ngắn đen bó sát gợi cảm vốn im lặng này giờ cũng đột nhiên mở miệng.

__Cũng không phải là không thể. – Nói rồi cô ta cầm ly vang đỏ trên bàn, đi thẳng tới chỗ họ.

Hải Lam đột ngột bị va phải, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã cảm giác trước ngực ướt đầm.

__Xin lỗi, tôi không cố ý...Rất xin lỗi...- Vừa dùng khăn tay lau nước cho cô, lại cố ý làm nó loang rộng hơn.

Sự cố khiến cho tất cả mọi người chú ý. Hải Lam cố gắng tránh tay cô ta, chỉ thấy trước ngực đã là một mảng đỏ nhạt.

__Không cần...

Làm như không hiểu cô đang nói gì, cô ta vừa tỏ vẻ hoảng hốt, vừa dùng sức mạnh hơn.

__Xin lỗi...Thực sự xin lỗi...

__Có chuyện gì? – Đình Phong giữ cổ tay cô ta, vừa thấy tình trạng Hải Lam liềm cau mày, không nói hai lời cởi áo vest ngoài ra khoác cho cô. Anh mới đi một lát mà đã xảy ra chuyện rồi, đúng là một tác cũng không nên rời cô. Ánh mắt lạnh lùng nhìn Tuyết Băng.

__Là cô làm?

_Tôi không cố ý...- Trang vẻ điềm đạm đáng thương, đôi mắt ngập nước tựa hồ chỉ cần chạm nhẹ sẽ chảy ra, nếu là đàn ông bình thường chắc chắn sẽ cảm thấy thương tiếc. Đáng tiếc người cô ta gặp là Đình Phong, sự thương tiếc của anh chỉ dành ột người.

_Em có sao không?

Dựa vào người anh, cô bỗng thấy an tâm hơn, cảm giác xấu hổ ban nãy cũng biến mất.

_Không sao, tôi muốn về nhà.

_Được.

Anh ôm vai cô bước đi, mọi người tự động rẽ sang hai bên nhường lối cho họ. Từ đầu đến cuối vẫn chưa liếc mắt Tuyết Băng một cái. Bàn tay cô ta khẽ nắm chặt, trong mắt thoáng qua chút oán hận cùng không cam tâm.

Khụ khụ, spoiler nè, chương sau có H nhẹ nhé.

38. Chương 38

_Đến nơi rồi. – Đình Phong cẩn thận đỡ cô ngồi xuống ghế sofa, tầm mắt thoáng nhìn xung quanh. – Phòng bếp ở đâu?

_Phòng thứ hai...bên tay phải.

Hải Lam cảm thấy có chút choáng váng, cảnh vật trước mắt cứ mờ ảo, lung la lung lay, đầu óc cũng hơi mơ màng.

Anh đi thẳng vào trong bếp, khoảng mười lăm phút sau mới đi ra, trên tay cầm cốc nước gừng giải rượu.

_Uống đi, nếu không ngày mai đầu em sẽ rất đau.

Tiếp nhận cốc, vừa ngửi thấy mùi gừng mặt cô đã nhăn lại.

_Đắng...

Buồn cười trước hành động trẻ con của cô, song anh vẫn nhẹ giọng dỗ dành.

_Ngoan, không đắng, tôi đã cho thêm đường rồi.

Cô bỗng tức giận trừng mắt anh.

_Đừng có coi tôi như trẻ con! – Nói xong nâng cốc uống cạn. Đúng là không đắng lắm, nhưng cô vẫn không quá thích mùi gừng.

_Uống nước tráng miệng. – Anh lại đưa qua một cốc nước lọc, cô cũng nghe lời uống hết. Đình Phong hài lòng mỉm cười.

_Xong rồi, bây giờ thì đi ngủ, đến mai sẽ không sao.

_À...- Cô hơi ngập ngừng, muốn nói lại thôi.

_Sao vậy?

Thấy cô do dự, anh cũng không thúc giục, chỉ lẳng lặng ngắm nhìn cô.

Hôm nay cô rất đẹp, so với mọi hôm lại bớt một phần lãnh đạm, thêm một phần hấp dẫn. Khuôn mặt trắng hồng, mái tóc đen nhánh, mượt mà rũ xuống vai, vài sợi lòa xòa trượt xuống trước ngực. Tiếp tục lướt xuống phía dưới đến vết bầm do rượu hắt vào, ánh mắt anh thoáng qua một tia sắc lạnh.

Cô vẫn cúi đầu, một lúc lâu sau mới mở miệng, thanh âm vẫn nhỏ như tiếng muỗi kêu.

__Bọn họ...hình như rất thích anh. – Cả cô gái tối nay cũng vậy. Có thể cô ta che giấu rất khá, nhưng cô vẫn biết là cô ta cố ý nhằm vào cô. Hơn nữa, đây cũng không phải lần đầu tiên. Cứ việc cố gắng kiểm soát bản thân, chỉ cần nghĩ đến việc anh được người yêu thích, còn được một đám phụ nữ vây quanh, cô lại thấy ngực mình nhức nhối không yên.

__Em ghen? – Nhận thức này làm tâm tình anh phút chốc bay lên. Quả nhiên cô đối với anh không phải hoàn toàn không có cảm giác gì.

__Ai...Ai thêm ghen? A...Anh, anh làm gì? – Nhìn anh đột ngột tới gần, cô bỗng hoảng sợ la lên.

__Hôn em. – Lời vừa dứt lập tức phủ lên môi cô.

Hải Lam cảm thấy đầu mình nổ vang, tất cả các giác quan gần như đình trệ. Lần thứ hai...anh ta lại...

Chợt cô vùng vẫy muốn đẩy anh ra, song sức lực thực sự quá nhỏ bé. Anh giữ chặt gáy không cho cô lui lại, nhân lúc cô kinh ngạc đầu lưỡi mạnh mẽ tiến vào, càn rỡ xâm chiếm mọi góc ngách trong miệng cô.

Vốn chỉ định trừng phạt nho nhỏ cái miệng lúc nào cũng cứng rắn của cô, không ngờ càng lúc anh càng trầm mê. Cô thực ngọt, thực thơm, khiến anh không nỡ dừng lại.

Không chống đỡ nổi trước sự cuồng nhiệt của anh, suy nghĩ cô dần trở nên trống rỗng. Bàn tay vô lực nắm lấy áo anh, ý thức cũng dần mờ hồ.

Thật lâu, lâu đến cô cơ hồ không thể hô hấp, nụ hôn kia mới tạm thời dừng lại. Anh nhẹ nhàng đẩy cô xuống ghế sofa, không đợi cô kịp thanh tỉnh, bờ môi đã đè ép đi lên. Lần này động tác anh rất nhẹ, rất ôn nhu, vô cùng trân trọng tựa như bảo vật quý giá nhất. Anh dịu dàng hôn lên trán cô, hàng mi ngại ngần run rẩy, lướt qua chóp mũi, hai má, cuối cùng lưu luyến trên đôi môi phần hồng. Anh không ngừng trêu chọc, cắn nhẹ môi dưới cô, khẽ liếm rồi mút vào, kiên nhẫn lặp đi lặp lại. Cho đến khi cô không tự chủ vươn đầu lưỡi đáp lại anh, Đình Phong mới khẽ cười, cuốn lấy lưỡi cô kịch liệt dây dưa. Bàn tay cũng không an phận chạy loạn trên người cô, cách một lớp vải vuốt ve mảnh mềm mại trước ngực cô.

Hải Lam chưa từng có cảm giác này, giống như có dòng điện chạy dọc toàn thân, vừa ngứa ngứa, vừa tê dại. Cơ thể chợt nóng ran không chịu nổi.

__Nóng...

Người bên dưới vô thức rên rỉ cùng yếu ớt cọ sát khiến anh suýt nữa mất đi tự chủ. Cố gắng kiểm soát dục vọng, vòng ôm của anh siết chặt lại, hệt như muốn khắc cô vào thân thể. Môi anh bắt đầu dờ xuống cổ cô, bờ vai tròn trịa rồi dừng lại trước ngực. Mỗi nơi đi qua đều để lại những dấu ấn đỏ tươi ướt át. Tay anh chậm rãi trượt xuống đặt lên đùi cô. Mép váy cô cũng dần bị đẩy lên, đẩy lên, cho đến khi...lộ ra nội y hình mèo hellokity.

Anh thừa nhận, định lực của mình vốn không phải là kém, nhưng trong trường hợp này–

Khục.

__Ha ha ha... (Chết anh! =)))

Trời ạ, cô đúng là quá dễ thương, thật sự một chút cũng chưa thay đổi.

Thình lình xảy ra tiếng cười làm Hải Lam dần tỉnh táo lại, sương mù trong mắt cũng dần tán đi. Tới lúc thấy rõ tình cảnh của hai người, phút chốc cô tỉnh rệu hơn phân nửa.

__Anh...A!!!

Vội vàng kéo váy rồi hai tay che ngực, mặt cô như bị lửa thiêu đốt, đỏ bừng như muốn nở ra máu. Không thể nào, anh ta làm sao có thể...Bọn họ làm sao có thể!?

39. Chương 39

Đình Phong phục hồi tinh thần, ảo não phát hiện mình vừa bỏ qua một cơ hội tốt. Vừa muốn mở miệng giải thích, lại thấy cô kinh hoảng lui về phía sau.

__Đừng qua đây!

__Xin lỗi, tôi không...

__Đừng chạm vào tôi!

Biết cô đang kích động, dù anh nói tiếp cũng không nhất định nghe vào, anh đành thở dài, cầm áo vest đứng dậy, gắng giữ khoảng cách để không dọa đến cô.

__Được rồi, em...nghỉ ngơi, tôi về trước.

Đáng lẽ anh phải để cô từ từ tiếp nhận mình, không nên làm cô sợ. Cũng chỉ vì một phút mất khống chế, chỉ vì một chút bất an khi thấy người khác tiếp cận cô...Là lỗi của anh, là anh đã quá mức nóng vội rồi.

Nhìn anh đi ra ngoài, đóng cửa, thân mình cô mềm nhũn ngã xuống ghế sofa. Ngón tay bất giác chạm vào môi, nơi này...hình như vẫn còn lưu lại hơi ấm...

Rõ ràng cô không ghét đụng chạm của anh, rõ ràng suýt nữa còn sa vào trong đó...Thậm chí, nếu không phải tiếng cười anh đánh thức cô, có lẽ họ đã đi quá giới hạn rồi.

Chợt cô gặp người, vòng tay tự ôm chính mình. Nên làm thế nào bây giờ? Nếu như thực sự thích anh, cô nên làm gì bây giờ?

40. Chương 40

Ngày hôm sau, Hải Lam vẽ mặt hầm hầm bước vào công ty. Sớm nay tới lúc soi gương cô mới phát hiện, trên cổ mình toàn là vết tím xanh xanh đỏ đỏ! Đáng giận! Anh ta là sinh năm Tuất sao? Không có việc gì lại đi gặm cắn lưng tung?

Đầy bụng bức bối đi vào phòng kế hoạch, cô bỗng phát giác ra không thích hợp, mọi người trong phòng đều dùng ánh mắt kì quái nhìn cô. Vô thức lướt qua bàn làm việc, cuối cùng cô cũng tìm được nguyên do. Chỉ thấy trên bàn nằm ngay ngắn một bó hồng đỏ thắm xinh đẹp, thoát nhìn có chút chói mắt. Người đầu tiên chợt lướt qua đầu cô là Đình Phong. Hừ, anh ta coi đây là bồi thường sao? Tối qua dám làm chuyện đó với cô, đến sáng thì biến mất không thấy tăm hơi, bây giờ lại còn tặng hoa?

Cô cũng không hiểu mình đang làm sao. Rõ ràng xấu hổ đến mức không muốn gặp anh, vậy mà khi anh thực sự không đến đón cô như mọi ngày, đáng lẽ phải thở phào nhẹ nhõm đằng này cô lại thấy thất vọng cùng mất mát nhiều hơn? Nghĩ nghĩ, phiền chán cũng theo đó dâng lên.

__Chị Lam, chị bị ốm sao? – Uyển Vy nghi hoặc hỏi. Hiện giờ tuy là cuối thu, nhưng cũng không lạnh đến mức đó đi? Hơn nữa, dù đã vào phòng cô cũng không bỏ khăn ra. Rõ là hôm qua quản lý với giám đốc còn vui vẻ cùng đi dự tiệc, sao giờ sắc mặt chị Lam đã tệ thế rồi?

Hải Lam hiếm khi xẹt qua một tia túng quẫn, nhưng chưa để ai kịp bắt lấy thì cô đã thu hồi nó rồi. Chỉ có tầm mắt liếc nhìn bó hoa càng thêm âm trầm.

__Uyển Vy!

__Dạ! – Bị vẻ lạnh lẽo của cô dọa đến, Uyển Vy sợ hãi đứng bật dậy.

__Giúp tôi đem thứ này vứt đi.

__Hả?...- Người còn chưa kịp phản ứng, bó hoa đã rơi vào tay.

_Chị...Chị Lam, làm vậy...không tốt lắm đi? – Quan trọng nhất là, nếu giám đốc biết, chắc chắn sẽ rất tức giận.

Ách, giọng nói cô bỗng im bật vì ánh nhìn Hải Lam quét tới. Uyển Vy lè mề đi hướng thùng rác đặt góc phòng, trong lòng không khỏi cảm thán, hoa đẹp thế này...Tiếc thật. Cũng chỉ có quản lý là nhẫn tâm bỏ được.

Bỏ hoa vừa vào thùng rác, cửa phòng lần nữa bật mở. Đình Phong mặt không biểu tình tiến vào, bỏ qua biểu tình cứng ngắc của Uyển Vy mà đi thẳng đến bàn cô.

_Tôi có chuyện muốn nói với em, vào phòng tôi đi.

_Có quan trọng không! Nói luôn ở đây đi. – Cô thoáng ngắc đầu, mắt kiên nhẫn đáp.

_Tôi thì không có vấn đề gì, chỉ là — em không ngại sao? – Câu nói đầy mập mờ làm những người xung quanh đồng loạt tập trung tinh thần, đồng hết tai lên. Tình hình khiến cô không thể không nhượng bộ, chỉ ít phòng anh còn có cách âm. Nhưng cái cảm giác bị người dắt mũi thật không dễ chịu chút nào.

_Nói đi. – Vừa đóng xong cửa phòng giám đốc, cô không lòng vòng mà đi thẳng vào vấn đề.

_Hải Lam, tôi...

_Dừng! Anh đứng đó nói đi. – Thấy anh định tiến lại gần, cô lập tức cảnh giác lùi lại hai bước.

Đình Phong đứng cương tại chỗ, cảm giác hối hận cùng rầu rĩ không ngừng lan tràn. Mãi anh mới kéo khoảng cách hai người gần thêm một ít, không ngờ giờ lại tách xa hơn. Đúng là “kiếm củi mười năm thiêu mười lăm phút”, đã thế còn bị một đồng xui xẻo kéo theo. Tối qua anh phải tắm nước lạnh đến hơn nửa đêm mới đi ngủ, nhưng lật đi lật lại vẫn không ngủ được. Hết nhắm mắt vào là thân hình cô lại hiện ra, hại anh sáng nay dậy trễ, đòi mạng là còn phát hiện ga trải giường mình ướt đầm...Lái xe được đến nhà cô thì cô đã đi rồi, vội vàng đuổi tới công ty, kết quả lại nhận được sự lãnh đạm của cô. Nếu trên đời này có thuốc hối hận, vậy anh đã mua sạch để uống rồi!

Anh hơi mất tự nhiên cúi đầu nhìn cô.

_Chuyện tối qua, không phải tôi cố ý...

Hải Lam hơi hơi nhướn mày, giọng nói rất đậm rất đậm.

_Ý anh đó chỉ là ngoài ý muốn?

_Phải...Cũng không phải...Xin lỗi, không biết tại sao...thật sự tôi không nghĩ xúc phạm em. – Đình Phong gấp rút muốn giải thích, ngược lại càng nói càng loạn khiến cô hiểu lầm.

Thì ra chỉ vì anh ta nhất thời xúc động nên áy náy mà thôi. Nghĩ vậy, cô cũng vứt hết những cảm xúc phiền não xuống đáy, không đi đào sâu thêm, hay nói đúng hơn là không dám đào nó lên. Anh ta và cô, đơn giản chỉ là bạn học cũ, cũng đồng thời có quan hệ cấp trên cấp dưới mà thôi.

_Tôi biết rồi, anh không cần tự trách, cứ coi chuyện đó chưa từng xảy ra đi. – Cô cũng không cần rối loạn nữa.

Rầm!

_Không cho phép!

Anh đập mạnh vào tường, hai tay chống hai bên vai cô. Bộ dạng “hung thần” đó làm Hải Lam bắt giác rụt vai lại, song vẫn không sợ chết lên tiếng phản bác.

_Tại sao? Không phải ngoài ý muốn sao, chỉ cần quên đi là xong, với anh hay với tôi đều tốt...

Quên? Chết tiệt quên! Chết tiệt cô! Rốt cuộc bộ não cô cấu thành từ vật liệu gì? Đá sao?

Đột nhiên, Đình Phong không giận mà cười.

__Nếu em muốn quên, vậy tôi sẽ làm cho em nhớ. – Nói xong anh trực tiếp cúi xuống hôn cô, không chút lưu tình cắn xuống môi cô, cuồng dã mang theo hương vị trừng phạt. Anh muốn cô cảm nhận được đau đớn, ít nhất bằng một phần trong lòng anh.

__Ừm...- Lưỡi của cô bị nuốt hết trong môi anh. Không cho cô cơ hội thở dốc, anh hôn cô càng lúc càng sâu, tựa như muốn hút hết dưỡng khí trong ngực cô.

Chưa ỡng mắt chiếc khăn màu hồng nhạt, anh thuận tay kéo nó xuống, rồi chợt cười khi thấy “dấu ấn” mình để lại vẫn in đậm trên cổ cô.

Hải Lam kinh hoảng mở tròn mắt. Hô hấp bị cướp đoạt khiến mặt cô trắng đến đỏ bừng, trống ngực mất khống chế đập nhanh hơn. Lại nữa! Vì sao anh ta luôn ngang ngược làm theo ý mình, hết lần này đến lần khác không thèm đếm xỉa đến cảm nhận của cô? Anh ta cho là lúc nào cũng được như ý sao? Nghĩ đến lại thấy giận, cô không khỏi giẫy dụa kịch liệt hơn.

41. Chương 41

Chát –

Thanh âm quanh quẩn trong căn phòng, thành công làm cả hai ngây ngẩn sững sờ.

Hải Lam sợ run, từ lòng bàn tay truyền đến nóng rất chứng minh tất cả không phải mơ.

Khuôn mặt anh xanh mét đến đáng sợ, khụ, cũng không hoàn toàn xanh mét, vì bên má trái còn hằn vết nằm ngón tay đỏ rực. Bóng dáng anh bao phủ tạo áp bách trên người cô, Đình Phong bỗng nghiêng rằng gần từng chữ.

Hình như...cô vừa gây họa rồi.

__Em-dám-đánh-tôi?

YÊU EM, CHỜ EM

Chương 12.1

Cả phòng không ai hiểu đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết hôm đó sau khi hai người kia ra ngoài, vẻ mặt giám đốc đã đầy mây đen. Kể cả cực kì tò mò vết hằn trên má anh, tuy nhiên chẳng ai dám hỏi. bọn họ cũng không định làm cột thu lôi!

Dù vậy, lượng công việc tăng cao cùng tính khí nóng giận thất thường của Đình Phong cũng đủ khiến phòng kế hoạch than khổ thấu trời. Người duy nhất không bị “bão táp” ảnh hưởng, cũng là người thờ ơ nhất, Hải Lam. Kì lạ là dù giám đốc phát giận với tất cả mọi người, riêng đối với cô lại duy trì thái độ lạnh nhạt, thậm chí đến mức cơ hồ không nghe không thấy. Tình trạng đó kéo dài khoảng hơn một tuần thì đã có người không chịu nổi.

__Hải Lam, cô với giám đốc cãi nhau sao?

Cô không ngẩng đầu, nhàn nhạt đáp.

__Không. – Chỉ là mình anh ta đang tức giận thôi.

__Thật? – Giọng Tần Lan đầy nghi ngờ. Nếu thật thế thì sao giám đốc lại “nổi hứng” dày dọ nhân viên? Báo hại cô liên tục phải tăng ca, cuối cùng còn bị ông xã lẫn con gái phàn nàn vì về muộn.

Hải Lam mím môi không nói. Cô đương nhiên biết việc anh cố tình phớt lờ mình, chẳng qua vẫn không muốn vạch trần mà thôi. Chu yện lần trước ngấm lại tuy thấy hơi có lỗi, nhưng cô cũng đâu có sai! Chẳng lẽ bị người cưỡng hôn còn không được quyền phản kháng? Hay bị đánh với anh ta là điều mất mặt, tổn thương đến tự trọng đàn ông? Hừ, đồ hwpj hời, thích lạnh lùng thì lạnh lùng luôn đi, cô mới không thêm quan tâm!

_Quản lý. – Bảo An chấp tay trước ngực, vẻ mặt cầu xin. Chị giúp em đem tập tài liệu này vào cho giám đốc được không?

Có đáng sợ đến vậy sao? Cứ việc ngồi vực, nhưng không nghĩ làm khó cậu ta nên cô nhận lời.

_Được rồi.

*****

Đình Phong ngồi ở bàn làm việc, biết là cô tiến vào mà vẫn không phản ứng gì. Từ đầu đến cuối anh chỉ đáp lại vắn vắn có mấy từ “Biết rồi”, “Để trên bàn”, “Cô đi đi”.

Trước sự thay đổi đột ngột của anh, Hải Lam quả thực không quá thích ứng, không những thế còn hơi khó chịu, song cô vẫn bày ra bộ dáng cung kính tiêu chuẩn của cấp dưới với cấp trên. Được thôi, anh ta muốn thế nào thì thế ấy đi.

Ở đằng kia, thấy cô không lưu luyến chút nào bước ra ngoài, anh nghiêng răng lắm bầm.

_Nhẫn nại, nhẫn nại...

Chiếc bút bi trong tay chợt “răng rắc”, gãy làm đôi.

Giờ nghỉ trưa, cô đang trên đường đến nhà ăn thì bị người gọi giật lại.

_Quản lý Lam!

_Giám đốc Quân?

Hải Lam ngạc nhiên nhìn người đàn ông đang tươi cười trước mắt. Bọn họ vốn chẳng quen thân, mỗi lần tiếp xúc đều vì công việc, ngẫu nhiên gặp thoáng qua cũng chỉ gật đầu chào hỏi xã giao bình thường. Sao giờ anh ta lại chủ động bắt chuyện?

_Giám đốc, bản kế hoạch lần trước có vấn đề gì sao?

Trọng Quân bật cười, cổ bày ra giọng điệu bông đùa.

_Chẳng lẽ ngoài chuyện công việc, chúng ta không thể nói chuyện khác à?

Có mới là lạ! Hải Lam nói thầm trong lòng. Bất giác cô hơi nhú mày, không hiểu rốt cuộc hôm nay làm sao. Người luôn sẵn đón thì tỏ ra lạnh nhạt, người luôn lạnh nhạt lại tỏ ra nhiệt tình? Không lẽ sao hỏa sắp va vào trái đất?

_Nếu không có việc gì vậy tôi đi trước? – Kệ đi, cũng chẳng cần phí thời gian suy ngẫm mục đích anh ta làm gì. Tránh xa rắc rối dầu sao vẫn là điều cô luôn hướng tới.

Thấy cô thực sự định đi, Trọng Quân vội ngăn phía trước.

_À, hoa hồng hôm nọ cô nhận được không?

Hoa? Hoa nào? Cô nhăn mày nghi hoặc, chợt nhớ tới. Đáng lẽ cô nên đoán ra mới phải, từ lúc cô liên tục vứt hoa anh tặng đi, Đình Phong cũng thôi luôn ý niệm tặng hoa cô rồi.

_Xin lỗi, tôi không biết là của anh. – Nếu biết cô sẽ không vứt đi mà mang trả lại. – Nhưng anh tặng hoa cho tôi làm gì?

Trọng Quân ho khan, che giấu sự xấu hổ. Ý nghĩa chưa đủ rõ ràng sao? Cũng không thể nói thẳng bồng dưng anh có cảm giác với cô nên muốn theo đuổi cô đi! Không biết tại sao, từ hôm gặp cô ở bữa tiệc anh vẫn luôn nghĩ đến cô, lại vương bận cô đã có bạn trai. Nhưng thế thì sao? Anh tự nhận nếu so điều kiện anh cũng không kém anh ta (nhảm rồi, kém chắc! =))), hơn nữa chừng nào hai người còn chưa kết hôn, anh vẫn còn cơ hội. Vậy nên anh mới tặng hoa cho cô, lại không ngờ ngay sau đó mình đột nhiên nhận được lệnh đi công tác, thật vất vả bận rộn suốt một tuần đến sáng nay mới trở về.

Ho khan một lát, anh vội chuyển sang chuyện khác.

_Cô chưa ăn cơm đúng không? Để tôi mời cô.

_Vì sao?

_Coi như để ăn mừng sự hợp tác bấy lâu giữa chúng ta.

_Tôi nghĩ không cần thiết...

_Quyết định vậy đi, cô muốn ăn gì? – Nói xong anh ta dẫn đầu đi trước, không cho cô cơ hội cự tuyệt.

Hải Lam khó chịu cau chặt mày, lại thêm một kẻ tự tung tự tác! Mà cô không nhận ra là, cảm giác bài xích của mình với anh ta khác hẳn với Đình Phong.

42. Chương 42

Trong nhà ăn, nhìn đám người xếp hàng dài lấy đồ ăn, vẻ mặt Trọng Quân xẹt qua một tia chán ghét, mặc dù rất nhanh thu hồi nhưng vẫn lọt vào tầm mắt Hải Lam. Anh ta vờ vu vơ nói.

_Tôi biết một nhà hàng rất được, hay là chúng ta tới đó...

_Tôi quen ăn ở đây rồi. Nếu không quen anh có thể đi chỗ khác.

Dĩ nhiên anh ta sẽ không!

_Vậy để tôi giúp cô chọn món.

_Không cần. – Cô trực tiếp bước xuống đứng phía cuối hàng. Lấy đến suất ăn xong cũng không để ý đến anh ta mà tự tìm một bàn trống ngồi.

Trọng Quân ngại ngần sờ sờ mũi, thật đúng là không nể mặt a. Nếu không phải từng làm việc với cô hai năm, biết đó vốn là tính cách Hải Lam, chắc hẳn anh đã nghĩ cô đang làm bộ rồi.

Nhưng mà, có thách thức thì mới có tính khiêu chiến, đúng không?

_Cô có vẻ thích ăn rau? – Cố gắng bắt chuyện, dù người nghe không quá hưởng ứng.

_...Bình thường.

_Mọi khi cô vẫn ăn ít thế sao?

_Tùy.

_Quản lý Lam gầy như vậy, nếu không ăn nhiều hơn làm sao béo hơn được?

_...-Béo hay gầy cần anh quan tâm?

_Tôi không thích món thịt chua ngọt, cô ăn hộ tôi được không?

Thấy anh ta thực sự định gắp món đó sang, cô lập tức bảo vệ khay của mình.

_Không thích! – Nếu không muốn ăn, sao anh còn lấy? Cô cảm tức tròng anh ta.

Ánh mắt Trọng Quân chột lóe, vốn chỉ tính đùa cô một chút, không nghĩ cô lại phản ứng mạnh thế. Xem ra cách này không tệ.

_Vậy cô hay ăn món gì? Trứng rán? Rau xào? Thịt băm?

_Anh tự lo phần của mình đi, không cần để ý tôi. – Giọng cô không khỏi lạnh xuống vài phần, thầm mong anh ta biết ý mà lui. Nhưng quả thật chẳng dễ dàng.

Cả hai cứ một hỏi một máy móc đáp, một tươi cười đầy mặt, một phiền chán mắt kiên nhẫn. Là người sáng suốt đều nhận ra không khí giữa họ hoàn toàn không hài hòa. Nhưng hiển nhiên kẻ đang ghen tuông thì không nằm trong số đó.

Đình Phong đứng ở cửa, đáy mắt hừng hực lửa giận, hai đấm gắt gao nắm chặt. Đáng chết! Lẽ ra anh không nên nghe theo cái chủ ý vớ vẩn kia! Gì mà phụ nữ bình thường đều có lòng hư vinh, nếu người luôn theo đuổi mình đột nhiên hờ hững nhất định sẽ thấy hụt hẫng? Có quý mới hụt hẫng! Cô mà giống phụ nữ bình thường đã ngã vào lòng anh lâu rồi chứ cần gì bắt anh chờ mười năm? (Anh tự kỉ vậy anh? ==”) Giả bộ không quan tâm? Nếu anh mà còn giả bộ nữa thì cô đã bị người khác cướp mất rồi!

Đang gắng giải quyết nốt bữa ăn, Hải Lam bỗng thấy sau gáy lạnh lạnh. Chỉ một lát sau đã có người kéo ghế ngồi sát cạnh cô, sau đó là giọng nói quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn vang lên bên tai.

_Đã bảo chờ tôi xong việc, vì sao em đã xuống trước rồi?

Cô hơi nhăn mày, khó hiểu nhìn anh. Rốt cuộc anh đang chơi trò gì? Hết đứng đứng rồi lại ra vẻ thân thiết? Hơn nữa họ hẹn nhau lúc nào, sao cô không nhớ?

Đình Phong bỏ qua nghi hoặc trong mắt cô, đột nhiên cầm tay Hải Lam đưa miếng thịt cô đang gấp vào trong miệng.

_Ừm, rất ngon, em có thể lấy một phần cho tôi được không?

Thân thể cô cứng đờ, há hốc miệng, song cuối cùng cái gì cũng chưa nói, lẳng lặng đứng dậy đi hướng quầy ăn. Đợi cô đi xa rồi, anh mới nhìn về phía Trọng Quân, cười như không cười nói.

_Giám đốc Quân có vẻ rất rảnh rồi?

_Cũng bình thường thôi. – Trọng Quân khẽ nhếch khóe miệng, nhàn nhạt trả lời.

_Nghe nói anh vừa đi công tác, công việc có gì không thuận lợi sao?

_Cám ơn giám đốc Phong quan tâm, chỉ chút chuyện mà thôi, tôi đã xử lý ổn thỏa rồi. – Tuy không hiểu sao anh bỗng dừng lại hỏi chuyện này, bề ngoài Trọng Quân vẫn điềm tĩnh không để lộ cảm xúc gì.

_Chút chuyện mà mất đến một tuần? Giám đốc Quân cũng đừng nói đùa, ngộ nhỡ người nào không hiểu chuyện nghe được lại tưởng anh không đủ năng lực, e là không hay...

Dường như hiểu được chút gì, Trọng Quân không giận mà cười.

_Tôi không đủ năng lực, cũng là tự mình đi lên vị trí này, đâu như ai đó có bạn bè để dựa vào?

_Đôi lúc muốn thành công, tất nhiên không tránh khỏi việc lợi dụng vài mối quan hệ. Cái chính là anh có khả năng thuyết phục người ta nâng đỡ mình hay không?

Mất một lúc sau, Trọng Quân mới mỉm cười, chợt toát ra một câu không đầu không đuôi.

_Tôi sẽ không từ bỏ.

_Biết rõ sẽ thất bại vẫn cố chấp đâm đầu vào, vậy tùy anh.

_Ai thua ai thắng còn chưa nhất định. Nếu là đàn ông vậy cạnh tranh công bằng, dùng thủ đoạn hèn hạ sau lưng thì tính cái gì?

_Vậy chúng ta chờ xem. – Ánh mắt anh lạnh lẽo, tràn ngập cảm giác áp bách. Trọng Quân ngồi đối diện không hề tránh né mà thản nhiên đón nhận, giữa không trung như có hai luồng sấm sét mãnh liệt đụng vào nhau.

Đến khi Hải Lam quay lại, cả bàn ăn chỉ còn lại Đình Phong. Cô đặt đĩa cơm xuống cạnh anh, vô thức hỏi.

_Giám đốc Quân đâu?

_Em có vẻ quan tâm anh ta? – Anh lạnh lùng châm chọc, cho dù cách xa trăm mét cũng cảm giác được nồng đậm vị chua.

Hải Lam không đáp lời, quái dị nhìn chiếc đĩa không trên bàn, mặt bắt giắc nóng lên. Anh ta...ăn hết? Không cảm thấy dư sao? Nhưng hiển nhiên thái độ đó làm anh hiểu lầm.

Đình Phong đột ngột bắt lấy cổ tay cô, ánh nhìn sắc bén như dao.

__Em thích anh ta?

__Hả? Cái gì? – Cô còn chưa kịp phục hồi tinh thần.

__Tôi nói...em thích anh ta sao?

__Ai?

__Trọng Quân! – Anh gần từng chữ, có điểm nghiêng răng nghiêng lợi, xung quanh độ ẩm càng lúc càng hạ. Mà lần này thì cô đã nghe rõ ràng.

__Thích thì sao, mà không thì sao?- Chẳng phải anh hết hứng thú với cô rồi sao? Cần gì phải quan tâm?

Đình Phong lập tức siết chặt tay cô, nguy hiểm nheo lại mắt.

__Tốt nhất là không, còn nếu có, vậy xem như anh ta xui xẻo rồi.

Thủ đoạn hèn hạ thì như thế nào? Trước giờ anh vẫn luôn quan tâm kết quả, không để ý quá trình. Ngoại trừ anh, người khác mơ tưởng cướp cô đi!

*****

Róc rách...

Đứng dưới vòi hoa sen, cô nhìn dòng nước đang chảy dưới chân mình mà ngẩn người. Bên tai dường như vẫn còn quanh quẩn câu nói cuối cùng của anh.

“Em chỉ có thể là của tôi.”

Nực cười, cô là đồ vật sao? Thế mà lúc ấy cô lại không phản bác nổi, thậm chí...nơi này, đập thật nhanh.

Cô đã thấy trong mắt anh sự kiên quyết cùng cố chấp, khoảnh khắc đó, cô cảm giác bức tường vốn kiên cố trong lòng mình cũng lung lay. Nên bước tới? Hay ngừng lại? Nếu bỏ lỡ, cô có hối hận? Nếu nắm lấy, tương lai ai biết trước được? Sống trong cô đơn quá lâu, nỗi sợ hãi đã sớm ăn mòn cô. Một chút ánh sáng lúc này có thể khiến cô ấm áp, nhưng một khi nó tắt, chờ đợi cô chỉ còn vô tận hắc ám.

Trùng phạt lớn nhất của một con người, không phải chưa từng có được, mà là có được rồi lại mất đi. Cô không như Tịnh Yên, coi việc giữ gìn một mảng kí ức tốt đẹp là hạnh phúc. Với cô, kí ức sẽ chỉ là lưỡi dao, giết chết cô, hoặc ngày ngày hành hạ cô.

Đã yêu, một là yêu cả đời, hai là cả đời không yêu.

43. Chương 43

__Nếu mệt hay là cô nghỉ một buổi đi...- Trương Dịch còn chưa nói hết đã bị cô cắt đứt.

__Cám ơn trưởng phòng, tôi không sao. – Cái chính là cô còn một tập văn kiện cần xử lý gấp, nếu để đến mai sẽ không kịp.

Biết có khuyên nữa cũng vô dụng, Trương Dịch cũng đành lắc đầu thở dài. Aizz, chăm chỉ dĩ nhiên là tốt, thể nhưng sức khỏe cũng đâu thể coi thường?

Một giờ sau

Hải Lam như cũ tập trung vào màn hình, bất giác cảm thấy mí mắt càng lúc càng nặng. Tạm ngừng công tác trong tay, cô day day huyệt thái dương mong giảm bớt cảm giác váng vất. Cơ thể lúc nóng lúc lạnh, thậm chí dạ dày nao nao như muốn nôn. Không ổn...Đó là hai từ duy nhất cô nghĩ đến.

Đột nhiên, tài liệu trên bàn cô bị cướp đi.

__Đi về!

Yên tĩnh.

Xung quanh bỗng lặng ngắt như tờ, không ai dám hé răng nửa lời. Họ từng chứng kiến giám đốc nổi nóng, cũng chưa lần nào đáng sợ như lúc này. Khuôn mặt anh lạnh như băng, chỉ có đáy mắt là đầy ngập phần nộ tựa núi lửa sắp phun trào!

_Trưởng phòng Trương.

_Vâng! – Trương Dịch vội đứng dậy, trên trán toát ra một tầng mồ hôi.

_Công ty có quy định nào nhân viên bị ốm mà không được phép nghỉ?

_Không...không có...- Áp lực không ngừng truyền đến làm Trương Dịch suýt nữa đứng không vững. Mồ hôi ướt đầm sau lưng.

_Không phải lỗi trưởng phòng, là do tôi...-Cô muốn giải thích, không ngờ cô vừa mở miệng, áp suất trong phòng càng thấp hơn.

Anh thực sự tức giận. Cho dù cô từng đánh anh, lẩn tránh anh, anh đều có thể bỏ qua, chỉ riêng việc cô tự dày dọ chính mình là anh không thể tha thứ! Nếu không phải anh quay lại sau buổi họp, cô còn định cố chống đỡ đến bao giờ?

Hải Lam thoáng nhú mày, không hiểu cơn giận của anh từ đâu tới. Rõ ràng cô không trêu chọc gì anh đi? Hơn nữa, hiện giờ cô rất mệt, chỉ thăm nghĩ mau mau hoàn thành nốt công việc để về.

_Giám đốc, phiền anh trả tôi tập tài liệu...

_Tôi đã nói em lập tức đi về! Đây là mệnh lệnh!

Có mệnh lệnh nào vô lý thế không?

_Tôi không...A!!!

Đình Phong mạnh kéo cô đứng lên, lúc không ai để ý ghé sát vào tai cô.

_Nếu em không đi được, tôi không ngại tốn chút sức bế em đâu.

Cô cắn cắn môi, không cam lòng trừng mắt anh. Nhưng không thể phủ nhận là, quả thật cô cũng có chút chịu không nổi. Vừa nãy còn bị anh lôi kéo, đầu óc lại choáng váng nặng hơn.

_Trưởng phòng Trương, chuyện còn lại giao cho anh.

_Dạ? Vâng!

Đến khi cửa phòng đóng lại, tiếng ồn ào bàn tán mới vỡ òa.

...

_Tôi có thể tự đi, buông!

Anh không nói gì, chỉ nửa dìu nửa ép cô đi vào thang máy, xuống dưới tầng hầm. Đẩy cô vào trong xe, giúp cô thắt xong dây an toàn là xe anh lao vút đi. Từ đầu đến cuối thậm chí không thèm liếc mắt cô lấy một lần, thái độ lạnh lùng âm trầm làm cô không nhận được thấy sợ hãi.

_Anh...muốn đi đâu?

Cầm anh hơi bạnh ra, mắt vẫn nhìn thẳng đằng trước chuyên tâm lái xe.

_Bệnh viện.

Hải Lam hoảng sợ, vội kéo tay anh.

_Tôi không sao cả, không cần đi bệnh viện!

Đến lúc này mà cô vẫn còn cật lực? Đình Phong siết chặt vô lăng, cổ kiềm chế không ình phát tác.

_Chỉ là cảm nhẹ thôi, uống thuốc rồi ngủ một giấc là sẽ đỡ. Đừng đến bệnh viện được không? – Thấy anh vẫn bất động, cô không khỏi thấp giọng cầu xin.

Cầm nhận ống tay áo lại bị giật giật, cùng lúc đến chỗ đèn đỏ anh mới quay sang phía cô.

_Tôi không muốn đến bệnh viện, làm ơn đừng đến đó được không?

Khuôn mặt cô đỏ ửng vì sốt, đôi mắt ngập nước trông mong nhìn anh làm anh vừa giận vừa buồn cười. Cuối cùng vẫn không nỡ ép cô, anh ghé qua hiệu thuốc rồi chở cô về nhà.

_Nếu đến chiều còn chưa hạ sốt, tôi sẽ đưa em đến bệnh viện.

Không có tiếng đáp lại, Đình Phong thế này mới phát hiện cô đã ngủ rồi. Khẽ thở dài, anh nhẹ nhàng cúi xuống đắp chăn cẩn thận cho cô.

Cô ngủ thực an ổn, dịu ngoan như một đứa trẻ. Không còn phòng bị, không còn lớp vỏ bọc kiên cường, cũng không còn vẻ xa cách thường ngày...Cô của hiện giờ làm anh đột nhiên sinh ra ý nguyện muốn bảo vệ.

Trong kí ức của anh, cô rất ít khi nhờ vả ai, cũng chưa lần nào nghỉ học, kể cả bị ốm vẫn gắng gượng đến trường. Còn nhớ có một lần, chân cô bị va vào gạch nhưng vẫn không chịu xin nghỉ giờ thể dục, chỉ vì hôm đó là tiết kiểm tra. Sau buổi thi với kết quả trung bình, anh thấy cô âm thầm ra sau trường thay băng gạc thấm máu ở ngón chân...Cô kiên cường như vậy, khiến anh đau lòng. Nhiều lúc anh chỉ hi vọng cô yếu đuối một chút, chịu dựa vào người khác một chút, đừng mãi ôm tất cả mọi chuyện một mình. Mỗi khi trông thấy bóng lưng cô độc đó là anh lại không thể nào bỏ mặc. Anh biết cô cần anh, cũng như...anh cần cô. Anh muốn cho cô một vòng tay ấm áp, muốn cho cô một điểm tựa, muốn đem lại hạnh phúc cho cô...

_Hải Lam, vì sao em không chịu tin tôi?

Bàn tay lưu luyến vuốt ve mặt cô, giọng nói thực nhỏ, cơ hồ không nghe thấy.

44. Chương 44

Lúc cô tỉnh lại, trời đã chập choạng tối. Hải Lam chống tay ngồi dậy, mờ mịt nhìn xung quanh. Cô nhớ hồi sáng mình bị cảm, bị buộc về nhà, sau đó vì quá mệt mỏi nên cô đã ngủ thiếp đi. Nói vậy, anh ta...hẳn là đã về rồi. Khẽ ảm đạm lắc đầu, ngốc thật, rốt cuộc cô còn mong chờ gì đâu?

Gắng vùng đi những buồn lo vô cớ, cô đang định bước xuống giường thì bị tiếng loảng xoảng làm kinh hãi. Chẳng lẽ là kẻ trộm?

Nhẹ nhàng đi tới nơi tiếng động phát ra, quang cảnh trước mặt làm cô sợ đến ngất người.

Căn bếp hỗn loạn, không, phải nói là “bãi chiến trường” thì đúng hơn. Chảo một nơi, nồi một nẻo, đồ gia vị vung *** khắp sàn.

“Thủ phạm” mặc tạp dề, động tác cẩn thận mà vụng về khuấy đều chiếc nồi đang sôi trào trên bếp.

_Em tỉnh rồi à? Mau đi rửa mặt rồi ăn cháo.

Phát hiện ra Hải Lam, Đình Phong tươi cười chào đón. Đột một lúc vẫn không thấy cô trả lời, anh theo tầm mắt cô nhìn lại, nhất thời xấu hổ ho khan.

_Em ăn trước đi, lát nữa tôi sẽ dọn. – Nói xong anh tắt bếp, bê nồi ra phòng khách.

Đình Phong ân cần kéo ghế cho cô ngồi, múc cháo vào bát đặt trước mặt cô, sắc mặt hơi đỏ, không biết do khói bếp hay gì khác.

_Khụ, có thể hình thức không được đẹp, nhưng tôi thử rồi, nó cũng không tệ đâu.

Hải Lam trầm mặc nhìn bát cháo “thập cẩm” lẫn lộn thịt gà, cà rốt cùng rau, cộng thêm một đồng nguyên liệu không biết tên. Cuối cùng cô không nói lời nào cầm thìa chậm rãi ăn.

_Thế nào? Ngon không?

Lướt qua gương mặt tường chừng bình tĩnh, thật ra cực kì hồi hộp của anh, cô buông xuống mi mắt, che giấu những cảm xúc bên trong.

_Ừm.

Anh không tiếng động thở phào.

_Vậy ăn nhiều một chút. – Thân hình cô quá gầy, chẳng trách thời tiết mới trở lạnh mà đã ốm rồi. Nhân dịp này nhất định anh phải bồi bổ cô thật tốt.

_Anh không ăn à?

_Không sao, tôi không đói. – Đình Phong khẽ cười, vì quan tâm trong lời nói của cô mà cảm thấy vui vẻ.

Đợi bát cháo hết, anh lại tự động múc thêm vào. Cô hơi ngừng lại, song vẫn lẳng lặng tiếp tục ăn. Bất tri bất giác, bầu không khí giữa họ trở nên tĩnh lặng mà hài hòa.

Cho tới khi nồi cháo thấy đáy, Hải Lam đứng lên định thu dọn thì anh vội giành trước.

_Để tôi, em ra đằng kia nghỉ ngơi đi. – Rồi không để cô phản ứng, anh nhanh chóng bưng nồi bát vào trong bếp.

Dõi theo bóng anh tắt bật, một nơi nào đó trong cô tựa hồ bị đả động, từng mảng băng giá đang lần lượt dỡ xuống. Sống mũi không hiểu có chút cay. Hình như được người quan tâm, cũng không tệ...

Nửa tiếng sau, anh cầm một cốc nước đi ra.

_Em uống thuốc đi, xong đi ngủ.

Cô tiếp nhận thuốc, im lặng uống. Đình Phong đặt tay lên trán cô thử nhiệt độ, vẫn chưa hết lo lắng hỏi.

_Đã đỡ chút nào chưa? Hình như vẫn còn sốt. Ngày mai em không cần đi làm, tôi đã giao việc của em cho quản lý Hân rồi...

_Đình Phong.

_Ừ? – Anh hơi sững sốt, không để ý cô không gọi mình là “giám đốc” như mọi khi.

Rồi cô chợt bật cười, đưa tay lau sạch vết bẩn trên má anh.

_Mặt mèo!

Kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ, anh ngốc sững sờ không chuyển mắt nhìn cô. Còn chưa kịp phục hồi tinh thần, câu nói tiếp theo lại làm anh đen mặt.

_Biết không, anh rất giống bà ngoại.

Đây là so sánh kiểu gì? Cô chê anh già, hay chê anh lẩm lòi? Nhưng không ngờ đáp án lại nằm ngoài dự đoán của anh.

_Rất ảm áp.

Nụ cười đột ngột nở rộ trên môi cô, dịu dàng mà chân thật. Đáng tiếc chỉ chớp mắt thoáng qua, cô đã cúi thấp đầu, trong mắt xẹt qua một tia kì lạ.

_Nếu như...tôi không cách nào hoàn toàn đáp lại anh...Kể cả như vậy, cũng không sao?

1 giây...2 giây...3 giây...

Tĩnh lặng.

Anh đầu tiên là ngẩn ra, sau đó là kích động, tiếp theo mừng như điên ôm chầm lấy cô. Vòng tay siết chặt tựa như sợ cô chạy mất, giọng nói cường ngạnh hạ mệnh lệnh.

_Không cho phép em đổi ý!

_Vậy đừng khiến tôi đổi ý.

Nếu ngày nào đó anh phản bội cô, vậy không cần bàn nữa.

_Em sẽ không có cơ hội đó. – Cô muốn hỏi hận? Bước qua xác anh nói sau.

Hải Lam khẽ mỉm cười, bình yên nhắm mắt lại. Có lẽ khi ốm đau, con người thường trở nên yếu đuối. Bỗng nhiên cô không muốn bước tiếp một mình nữa. Quá mệt mỏi.

Bởi vì là anh, nên cô tình nguyện tin tưởng một lần. Chỉ mong...anh đừng bao giờ khiến cô thất vọng.

45. Chương 45

Trời đã tối đen. Mặt trăng khuất mình sau những đám mây, tỏa ánh sáng dịu dịu.

Sau khi kì kèo mặc cả đòi cô hôn chúc ngủ ngon, Đình Phong thỏa mãn mang tâm trạng vui vẻ về nhà. Không ngờ vừa bật đèn phòng khách, anh suýt chút nữa thì bị dọa.

_Ba, mẹ, làm sao hai người vào được đây?

_Ta nhận là ba mẹ con, bảo vệ cho chúng ta vào. Thế nào? Không hoan nghênh chúng ta? – Ông Phạm mắt hững hờ.

Đình Phong bật cười, tiến lên ngồi vào ghế sofa phía đối diện.

_Không phải, con chỉ ngạc nhiên thôi. Ba mẹ về nước khi nào, sao không bảo con ra đón?

_Trưa nay mới về, sợ ảnh hưởng công việc của con nên thôi. Mà khoan nói đến chuyện này, con trước xem cái này đi.

Nghi hoặc nhận lấy quyển sổ, anh tùy tiện lật giở vài trang. Song càng xem, mày anh cau càng chặt.

_Ba, đây là!?

Lần này bà Phạm tiếp lời.

_Con cứ xem kĩ, vừa ý ai thì bảo chúng ta. Trước hết hãy gấp mặt đã, nếu thấy được thì tiến thêm bước nữa...

Anh vút cuốn sổ xuống bàn, hai tay gác lên thanh ghế, không mặn không nhạt mở miệng.

_Từ bao giờ ba mẹ bắt đầu quẩn máy chuyện nhảm chán này?

_Phong, con cũng đã gần ba mươi rồi, chẳng lẽ con định để chúng ta đến chết vẫn không được bé cháu sao?

_Ba mẹ yên tâm, hai người còn sống rất lâu. Còn về chuyện của con cũng đừng lo lắng, con biết phải làm thế nào.

Thấy ngữ điệu lạnh nhạt của con trai, bà Phạm đột nhiên khóc nức lên.

_Phong, con nói thật đi, có phải con...không thích phụ nữ không?

Đây là chuyện gì? Anh không khỏi có điểm dở khóc dở cười, vì anh không đi xem mắt mà đã kết luận như vậy?

_Mẹ, đừng nói với con ba mẹ nghĩ con đồng tính?

_Chẳng lẽ không phải? Con cũng đừng giấu giếm nữa, chúng ta sẽ không ghét bỏ gì con đâu...- Nói xong bà khóc to hơn. Ông Phạm bận rộn vỗ về trấn an vợ, một bên quay sang trừng mắt anh. Đình Phong đau đầu day day trán.

_Ba mẹ, con có bạn gái rồi. – Chữ “bạn gái”, anh cắn răng rất nặng. Hừ, đừng để anh biết ai nói nhảm bên tai ba mẹ, bằng không kẻ đó chết chắc!

Quả nhiên, bà Phạm tạm thời ngừng khóc hỏi lại.

__Thật không? – Ánh mắt bà chợt sáng lên, lại vẫn không quá tin tưởng. – Thôi đi, con không cần an ủi ta.

__Là thật, đợi thêm một thời gian nữa, con sẽ giới thiệu cô ấy với ba mẹ.

__Con bé thế nào? Đang làm gì? Vì sao không thể gặp chúng ta ngay? – Bà Phạm đã quên hẳn khóc, lòng tò mò hoàn toàn bị khơi mào. Là người con gái ra sao mới được con trai bà để ý? Ông Phạm cũng tập trung cao độ, nhìn chăm chăm anh.

__Bọn con làm cùng phòng trong công ty, cô ấy là cấp dưới của con. Chưa thể giới thiệu với hai người vì sợ dọa cô ấy chạy mất.

__Hừ, chúng ta có đáng sợ thế sao? Nếu biết gia đình chúng ta nó chẳng ra sức bám vào?

__Ba, nếu để cô ấy nghe thấy những lời này, con trai ba mẹ chắc chắn sẽ quay về kiếp sống độc thân. Còn nữa, không phải cô ấy “bám” con, mà là con trai ba mẹ sống chết bám lấy người ta. Vậy nên mời ba tôn trọng cô ấy một chút. – Biết chỉ là lời bông đùa, nhưng anh vẫn không muốn nghe ai miệt thị cô, cho dù có là ba mẹ. Sự thực cô không hề hám tiền, thậm chí còn cực lực bài xích những gia đình giàu có, mặc dù anh không hiểu tại sao. Để cô biết hoàn cảnh nhà anh, cô không chạy mới lạ.

__Con trai lấy vợ như bát nước hắt đi, đằng này còn chưa kết hôn đã bênh vợ chăm chặp rồi. Thôi, ông xã, chúng ta đi. – Bà Phạm giả giọng trách móc, tuy nhiên khoe mắt, đuôi lông mày đều là ý cười. Chỉ cần con trai bà chịu lấy vợ, còn quản đó là ai. Hơn nữa bà tin vào mắt nhìn người của Đình Phong.

Ra đến cửa, bà chợt nói vọng vào.

__Tạm biệt con trai! À quên, tháng sau Đình Ngọc cũng sẽ về. Chúng ta bây giờ ở nhà cũ, khi nào rảnh con nhớ ghé sang. Nếu dẫn theo con dâu tương lai thì càng tốt.

__Vâng.

Anh khẽ mỉm cười, hiểu là ba mẹ đã ngầm chấp thuận. Thật ra anh không lo lắng lắm, ba mẹ anh cũng không đặt nặng vấn đề kiểu “môn đăng hộ đối” như ba mẹ Trịnh Duy. Có lẽ anh phải thấy may mắn vì điều đó.

Ngẫm lại phản ứng khi nãy của hai người, anh lại bật cười, thật chẳng khác nào Hải Lam lúc trước. Nghĩ đến cô, ánh mắt anh không tự chủ trở nên nhu hòa.

Không biết khi mặc áo cưới, cô sẽ như thế nào? Hẳn là sẽ rất đẹp.

Tầm rèm nửa kín nửa hở, ánh lên kính chắn gió hình ảnh thực không phù hợp, người đàn ông với vẻ chín chắn đang cười ngây ngô trước cửa sổ.

46. Chương 46

__Em định đi đâu?

Sáng sớm tới nhà cô đã thấy cô ăn mặc chỉnh tề, Đình Phong nheo mắt, không vui hỏi.

__Đến công ty.

__Không phải anh bảo em ở nhà nghỉ sao?

__Tôi...- Phát giác anh thay đổi sắc mặt, cô vội sửa lời. – Em...đỡ nhiều rồi, hơn nữa ở công ty còn có việc...

Thật là, thói quen đã lâu bỗng dưng phải sửa, cả người cô đều không được tự nhiên.

__Em định ngược đãi sức khỏe mình đến bao giờ? Tầm bảng thành tích quan trọng đến thế sao? Bạt mạng làm việc chỉ vì chút tiền thưởng cuối năm?

__Không phải...

__Nếu em muốn, tiền thưởng của em sẽ được đảm bảo, còn bây giờ thì ăn sáng đi. – Anh lấy ra bát phở vẫn còn nóng đặt lên bàn, sau đó ấn cô ngồi xuống, đặt thìa cùng đôi đũa vào tay cô.

Hải Lam vừa định nói không muốn ăn, mắt thấy mồ hôi đang rịn trên trán anh, cuối cùng câu từ chối đến bên môi lại nuốt xuống. Cô nhận ra đây là quán phở cuối ngõ, bình thường vốn rất đông khách, đặc biệt vào buổi sáng. Nếu muốn mua ít nhất phải xếp hàng nửa tiếng, vì không muốn tốn thời gian nên cô rất ít khi ghé qua đó. Dù không muốn phụ ý tốt của anh, nhưng quả thực tối qua ăn nhiều lắm, đến giờ còn chưa tiêu nên chỉ được non nửa bát là cô ngừng lại rồi.

Hiển nhiên Đình Phong không hài lòng, song cũng không định ép buộc cô thêm.

__Anh không đi làm à?

__Không. Anh nghỉ phép.

Có phải anh đã quá lạm dụng chức quyền rồi không? Hải Lam hoài nghi. Nhưng mặt khác cô lại nghĩ đến một vấn đề, như vậy...có nghĩa hiện giờ chỉ còn hai người bọn họ?

__Em sao thế? Lại sốt à? – Anh đặt bàn tay lên trán cô, thấp giọng lắm bầm. – Không có mà.

Bối rối tránh thoát tay anh, cô mắt tự nhiên đứng dậy.

__Em đi rửa bát. – Nói xong xong vội vàng mang bát đũa đi.

Nhìn cô giả bộ bận rộn, anh chợt bật cười, giống như hiểu được chút gì. Không khỏi ý xấu nổi lên, cũng nhẹ bước theo cô.

__Cần anh giúp gì không?

Hải Lam hoảng sợ, suýt nữa đánh rơi bát. Không biết từ lúc nào, Đình Phong đã đứng ngay sau cô.

__Không cần, anh ra ngoài chờ đi.

Anh vờ nghe không hiểu, cố ý ghé sát vào cô hơn.

__Thật sự không cần? – Hơi thở như có như không từng đợt phủ lên gáy cô, cảm giác ngứa ngáy, nhồn nhột làm tâm thần cô run lên. Một màu đỏ rực bắt đầu từ hai má, nhanh chóng lan dần đến tận mang tai.

__Đã bảo là không cần...- Cô vô thức quay sang, lại bị anh trộm hôn một ngụm. Sau đó không đợi cô phát tác thì anh đã nhanh chân né ra.

__Được rồi, anh chờ. – Dứt lời anh tự giác ra khỏi bếp, để lại cô vừa giận vừa buồn cười tròng mắt theo. Khóe miệng hơi nhếch lên, trong mắt Hải Lam chợt toát ra nét dịu dàng mà chính cô cũng không nhận biết.

Thu dọn xong phòng bếp, cô ra phòng khách, thấy anh đang ngồi xem ti vi. Cô im lặng ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, ngẩng đầu lại thấy anh bất mãn nhìn chằm chằm chính mình.

__Vì sao ngồi xa như vậy? Sợ anh ăn thịt em sao?

Câu nói đủ ám muội, thành công khiến mặt cô một lần nữa thiêu đốt lên. Các loại biểu tình lần lượt thay đổi, thẹn, giận, quần bách...Miệng cô hết mở lại đóng, cuối cùng vẫn không biết đáp trả thế nào, cô chỉ gắt lên “Nói nhảm!” rồi quay đi không để ý đến anh. Đình Phong cười lớn đứng dậy, ngồi chen vào ghế của cô. Cánh tay gác lên ghế, thuận tiện đặt lên vai cô. Hải Lam giật mình, phản xạ muốn tránh, kết quả cả vai bị anh nắm chặt hơn. Đến khi cô thôi giãy dụa, anh mới tháo xuống cặp tóc của cô, để mặc cảm giác mềm mại trôi qua kẽ tay, nhẹ nhàng đùa nghịch.

__Anh thích em để xõa tóc.

Nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu.

__Nhưng chỉ có thể ở trước mặt anh!

Hừ, anh còn chưa quên hôm bữa tiệc mấy gã “ruồi bọ” nhìn cô thế nào. Còn cả con muỗi đáng ghét dám mơ tưởng cô nữa.

Nhìn vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của anh, làm sao cô không đoán được anh đang nghĩ gì? Bất giác lại bất đắc dĩ lại là buồn cười, nhưng càng nhiều là ngọt ngào. Ngoài miệng thì vẫn không chịu thua.

__Anh cứ nói là phải nghe sao?

__Chúng ta thỏa thuận nhé, nếu em nói thì anh sẽ nghe, còn nếu anh nói thì em cũng phải nghe.

__Vậy em bảo anh nhảy lầu thì anh cũng nhảy sao?

47. Chương 47

__Chỉ sợ em sẽ luyến tiếc thôi.

Hải Lam cười cười, không cho ý kiến. Lúc này đột nhiên có những âm thanh ái muội vang lên, bộ phim truyền hình đang đến đoạn nam nữ chính ôm nhau. Cả hai người không hẹn mà cùng nhìn lên, sau đó cùng quay đi. Anh nhanh tay bấm nút chuyển kênh, không khí nhất thời trở nên xấu hổ.

__Khụ, bây giờ em muốn làm gì?

Cô vừa khỏe lên một chút, không thích hợp ra ngoài. Nhưng nếu cứ ở trong nhà thì hình như cũng không ổn.

__Vậy xem cái khác đi. – Cô có khá nhiều đĩa phim, tuy có lẽ không phải rất hay, nhưng ít nhất đảm bảo nội dung an toàn.

Mất thời gian tìm trong đồng đĩa cũ, cuối cùng ở đáy thùng cô tìm được “Đại chiến chó mèo”, miễn cưỡng có thể chấp nhận.

__Nếu có thêm bắp rang bơ thì tốt. – Hải Lam buột miệng thốt ra. Vừa xem phim, vừa nhấm nháp bắp rang bơ thì không còn gì bằng. Tuy cô nói rất nhỏ, Đình Phong vẫn nghe thấy rõ ràng. Anh không khỏi khẽ mỉm cười, vuốt ve đầu cô.

__Được rồi, chờ anh.

Cầm chiếc đĩa trên tay, đẩy mắt cô xẹt qua một tia phức tạp, nửa như ảm áp, nửa sầu lo.

48. Chương 48

__Ha ha ha ha...

Trong phòng khách, Đình Phong ôm bụng cười ngã trái ngã phải trên ghế sofa. Còn cô ngồi bên cạnh, mí mắt mấy lần giật giật, rốt cuộc cũng đến lúc không nhịn được.

__Anh có cần khoa trương thế không? – Lần đầu xem phim này, cô cũng không đến mức đó.

Anh gắng nhẫn cười, ở giây tiếp theo nhìn lên màn hình lại khổng chế không được cười to. Thấy vậy Hải Lam trợn trắng mắt, dứt khoát không thèm để ý, bóc bắp rang bơ lên chuẩn bị ăn. Không ngờ bàn tay mới đi được nửa đường lại bị “ai đó” giành mất.

__Đình — Phong!!!

__A, ngon thật...- Đình Phong thỏa mãn liếm môi, đầu lưỡi không biết cố ý hay vô tình xẹt qua ngón tay cô. Như bị điện giật rút tay về, mặt cô trắng đỏ bừng, cảm tức đánh mạnh vào vai anh.

__Không đứng đắn! – Nói xong cô vừa muốn tránh ra, anh đã vươn tay ngăn lại.

—Được rồi, anh không dám nữa, được chưa?

Thấy cô đề phòng nhìn chính mình, anh lập tức thu tay lại, cũng không dám loạn cử động nữa. Trong lòng âm thầm cười khổ, xem ra muốn cô hoàn toàn chấp nhận, anh còn phải chờ rất lâu.

Hải Lam vẫn cứng ngắc thân mình, mãi đến khi thấy anh thực sự quy củ mới thả lỏng một ít. Thật ra cô không ghét anh đụng chạm, chỉ vì trước giờ cô không quen tiếp xúc với người khác giới. Đặc biệt khi ở cạnh anh, càng lúc cô càng không ngăn nổi mình thôi khấn trợ, cuối cùng chỉ có thể dùng vỏ bọc tức giận để che giấu.

Phòng khách trở nên im lặng, chỉ có tiếng ti vi vẫn đều đều phát ra. Ngay cả tiếng cười đùa ban nãy cũng không còn nữa. Không biết qua bao lâu, đúng lúc Hải Lam mấp máy môi muốn nói gì, bên vai bỗng nhiên lại trầm xuống. Cô quay sang thì thấy anh đã ngủ từ lúc nào. Hơi hơi thở dài, cô lặng lẽ tắt ti vi, sau đó lấy gối ôm trên ghế, nhẹ nhàng giúp anh nằm xuống. Lại đứng dậy tìm thêm chiếc chăn đắp cho anh.

Có lẽ do quá mệt mỏi, một loạt động tác của cô vẫn chưa làm anh tỉnh giấc. Đến giờ cô mới chú ý, quanh mắt anh cũng ầm ầm hai vòng tròn màu đen. Hẳn là đêm qua vừa thức khuya, vậy mà buổi sáng còn cố dậy sớm xếp hàng mua đồ ăn cho cô. Đúng thật là...

—Đồ ngốc.

Anh không nên quá tốt với cô, bởi vì cô sẽ sợ hãi. Sợ rằng tất cả chỉ là mộng, một hồi tỉnh lại rồi sẽ mất đi. Trước giờ cô vẫn nghĩ là, cho dù chỉ có một mình, cô vẫn có thể sống rất tốt. Giá như anh không xuất hiện, có lẽ cô sẽ sống với ý nghĩ đó cả đời. Nhưng anh lại chen ngang vào cuộc đời cô, khiến cô lần đầu biết cảm giác được yêu, được người trân trọng. Anh cho cô sự ấm áp mà cô luôn ao ước, để rồi cô giật mình phát hiện, mình mỗi lúc một sa vào đó. Mà lún càng sâu, muốn rút ra lại càng khó khăn.

Nếu là mơ...có thể đừng đánh thức cô không?

...

—Đình Phong! Đình Phong!?

Ngủ say vậy sao?

Hải Lam tò mò ngồi xuống ngang tầm anh. Đợi một lúc mà anh vẫn không có động tĩnh gì, giống như bị ma xui quỷ khiến, cô bỗng vươn ngón tay, nhẹ chọc vào má anh.

—Đình Phong?

Xúc cảm không sai, mềm mềm, âm ẩm, độ co dãn vừa phải...Hải Lam kìm lòng không đậu lại thử nhéo một cái.

—Cảm giác thế nào?

—Không tệ, nhưng hình như hơi gầy.

Tiếng cười trầm thấp truyền đến làm cô phục hồi tinh thần, cuống quýt thu tay về. Nghênh đón ánh mắt trêu tức của anh, hai má cô phút chốc nóng rực lên.

Đình Phong thưởng thức vẻ quẫn bách người đối diện, tươi cười càng thêm dày đặc, đã biết còn có hỏi.

—Sao thế? Em lại sốt à?

—Hừ, dậy rồi thì đi ăn cơm! – Thẹn quá thành giận gắt lên, cô vừa muốn đứng dậy, phía sau lại bị người ôm chặt. Anh gác cằm lên vai cô, giọng nói đậm ấm tràn ngập ý cười.

—Anh rất vui, thật sự.

Trong lòng như có một mảnh mềm mại quét qua, ngoài mặt cô lại chưa để lộ bất kì cảm xúc gì.

—Được rồi, anh không đói sao?

Đói. Nhưng không phải đói cơm, Đình Phong nhủ thầm. Dĩ nhiên cũng chỉ dám tưởng mà thôi, nếu dám nói ra, cô không quét anh ra khỏi nhà mới lạ.

Bữa trưa được dọn sẵn trên bàn, không nhiều không ít, vừa vặn ba món mặn một canh. Anh một bên ăn, một bên không ngừng khen ngon, khen nhiều đến mức khiến cô phát ngại. Thành thật mà nói, tay nghề của cô cũng lắm cũng chỉ trên mức bình thường, song đối với anh, nó chẳng khác nào những món mỹ vị nhất.

Còn nhớ anh từng ghen ghét Tịnh Yên được ăn đồ cô nấu, không ngờ bây giờ anh cũng có vinh dự đó. Cứ nghĩ tới về sau cô chỉ nấu cơm vì chính mình, tâm tình anh bỗng nói không nên lời thư sướng.

—Đủ! Anh muốn vậy ăn hết đi. – Cô không nhịn được trút đầy ắp cả thịt lẫn rau vào bát anh. Thật là, nếu còn để anh nói tiếp, chắc cô cũng khỏi ăn luôn.

Đình Phong cười cười, giống như vu vơ hỏi.

—Sau này em nấu cơm cho anh được không?

—Tại sao? Không thích.

Quá phiền phức. Mình cô thì mỗi gói mì tôm là xong, đơn giản gọn nhẹ. Nấu cơm rồi còn phải đi chợ, vừa tốn công lại mất thời gian. Hơn nữa, anh chẳng lẽ không có nhà sao?

—Vậy anh nấu cơm cho em, thế nào?

Khóe môi cô bất giác run rẩy, nhớ đến “thảm trạng” căn bếp chiều hôm qua, không cần nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt.

—Không cần! – Cô không hi vọng một ngày nào đó sẽ thấy khói đen bốc ra từ bếp nhà mình.

—Gia đình anh định cư ở nước ngoài. – Chẳng qua họ mới trở về không lâu, cũng dự định đổi lại quốc tịch. Đình Phong rất tự động lược bỏ về sau.

—Thì sao?

Không hiểu sao anh đột ngột dời đi đề tài, giọng nói cô tuy bình thản nhưng xen lẫn một tia nghi hoặc.

—Hiện giờ tôi chỉ sống một mình.

Hải Lam không nói gì, chờ đợi câu tiếp theo. Quả nhiên, anh bỗng nhìn thẳng vào mắt cô, đáy mắt lướt qua vẻ cô đơn.

—Em không thấy là, ăn cơm một mình rất vô vị sao?

Bàn tay cô khẽ run lên, trong đầu không tự chủ hiện lên khuôn mặt hiền từ của bà ngoại.

“Lam, nghỉ tay ăn cơm thôi.”

Kể từ khi bà đi, một đoạn thời gian rất dài cô thường để một đôi đũa cùng bát trên bàn, tưởng tượng bà vẫn còn bên cạnh. Cô không quên những lúc ngủ dậy muộn đều buột miệng “Sao bà không gọi cháu dậy”, để rồi buộc phải chấp nhận, cô chỉ còn lại một mình. Đã không còn ai nhẹ nhàng vỗ về cô những đêm gặp ác mộng, không còn ai dịu dàng xoa đầu cô, không còn ai khen ngợi cô khi cô đạt điểm 10, cũng không còn ai đúng giờ gọi cô dậy mỗi sáng...Có chăng, cũng chỉ là bốn bức tường lạnh lẽo.

—Được.

—Vậy làm phiền em rồi.

Ưu thương đảo mắt mà qua, Đình Phong cười đến cực kì sáng lạn, mang theo chút gian xảo vì mục đích đã đạt được. Tiếc là vẫn chìm trong kí ức, Hải Lam không phát hiện ra.

Sau bữa ăn, anh tự giác xung phong đi rửa bát. Thời gian còn lại nằm lì trên ghế sofa, dù cô nói thế nào cũng không chịu đi. Bất đắc dĩ cô đành bỏ mặc anh, đến bàn máy tính làm nốt công tác.

Buổi chiều trôi qua trong bình lặng, cả hai cùng nhau đi chợ, cùng nhau vào bếp. Tuy nhiên, sau khi anh “không cần thận” cho đường vào canh, đánh đổ lọ gia vị xuống sàn, cửa vào tay khi đang thái rau, anh đã chính thức bị đuổi ra ngoài, kèm theo lời cảnh cáo cấm bước vào bếp khi cô đang nấu cơm.

Bóng đêm càng lúc càng sâu. Một vài cơn gió chợt thoảng qua, cuốn bay mấy chiếc lá vàng. Dưới khu chung cư, Đình Phong đứng trong góc tối nhìn lên căn nhà trên tầng năm. Mãi đến khi đèn tắt, anh mới

xoay người đi về phía gara. Bóng dáng trải dài trong ngõ, ngón trỏ anh bắt giắc xoa khoe môi, khe mỉm cười.

49. Chương 49

_Này, đã nghe gì chưa?

_Chuyện gì?

_Giám đốc Phong cùng quản lý phòng kế hoạch hình như lại làm lành rồi.

_Cái gì? Chẳng phải mấy hôm trước còn mặt lạnh với nhau sao?

_Sáng nay có người thấy họ lại tay trong tay rồi, có vẻ thân mật hơn trước nữa.

_Các cô nói xem, cô ta cũng mau ba mươi đi, làm sao còn tốt số vậy chứ? Mà giám đốc Phong cũng lạ thật, bao nhiêu em trẻ xinh không chọn, lại cố tình chọn bà cô ế kia?

_Biết đâu cô ta có chỗ đặc biệt “hơn người” thì sao?

_Các cô nhàn lắm à? Không đi làm việc còn ngồi đó mà tán phét?

Giọng nói lạnh băng đột ngột chen ngang, khiến đám người đang bàn luận cũng dần im lặng xuống. Nhưng chỉ được một lát, một giọng mang theo khinh thường khác lại vang lên.

_Hừ, tưởng mình là ai chứ? “Hoa khôi” sao? Còn không phải bị cho ra rìa! Uống công diễn trò thì thế nào, giám đốc người ta cần bản đến xem cũng chưa thềm liếc mắt một cái!

_Đúng vậy thôi. – Có người phụ họa theo. – Nếu là tôi thì chắc chẳng còn mặt mũi nào mà đến công ty rồi.

Tuyết Băng siết chặt tay, trong mắt lửa giận dần dần dâng lên. Đinh Phong chính là sỉ nhục lớn nhất trong đời cô. Tưởng người như cô, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn vóc dáng có vóc dáng, đi đâu mà chẳng phải mục tiêu cho đàn ông săn đuổi? Chỉ có anh, lạnh lùng trực tiếp cự tuyệt cô không nói, lại hết lần này đến lần khác làm bề mặt cô! Càng không chịu nổi nữa là, đối thủ của cô ngay cả một góc của cô cũng không bằng. Hối sao cô có thể cam tâm?

Trang giấy trong tay không biết bị vò nát từ bao giờ, khuôn mặt xinh đẹp vì ghen tị mà trở nên vặn vẹo. Tuyết Băng cắn răng, âm thầm hạ quyết định. Hừ, dù sao đàn ông nào mà không thích cái đẹp? Cô không tin anh sẽ ngoại lệ.

Nhưng cô không ngờ rằng, sau này chính mình sẽ hối hận vì quyết định sai lầm hiện giờ.

*****

Tầng tám, phòng kế hoạch.

_Chị Lam, giám đốc bảo gọi chị vào văn phòng.

Bàn tay cầm bút của Hải Lam hơi cứng, cô mím môi đứng dậy, cầm bản kế hoạch vào phòng giám đốc.

Vừa đóng cửa phòng, vẫn chưa kịp quay đầu thì cô đã rơi vào một vòng ôm ấm áp. Hơi mát tự nhiên tránh một chút, bắt đặc dĩ cô giây thế nào cũng không ra.

_Mau buông, bây giờ còn đang giờ làm việc!

Đinh Phong chẳng những không buông mà còn ôm chặt hơn. Nhẹ nhàng cọ cọ vào cổ cô, anh nghiêm túc sửa đúng nói.

_11 giờ 1 phút, chính xác là đã qua giờ nghỉ trưa được 1 phút 30 giây rồi.

_Anh...

Cô bỗng ghen lời, muốn tìm gì đó để phản bác nhưng lại tìm không ra. Nhìn dáng vẻ quần bách của cô, anh bật cười, biết cô da mỏng cũng không trêu cô nữa.

__Được rồi, đi ăn cơm thôi.

__Còn bản kế hoạch?

__Cứ để đó đi. – Anh tùy tiện rút tờ giấy đặt lên bàn, sau đó nắm tay cô bước ra ngoài.

Trên đường đi, như thường lệ họ vẫn là tâm điểm mọi sự chú ý. Đình Phong thì đã thành thói quen, riêng cô luôn cảm thấy gượng gạo, mấy lần định thu tay về lại bị anh gắt gao giữ chặt, cuối cùng đành thôi.

Cũng không hiểu tại sao, gần đây anh càng lúc càng quấn lấy cô hơn. Ngoại trừ làm việc, ngủ, vệ sinh cá nhân, bọn họ cơ hồ một tác cũng không rời. Khi có người còn kiềm chế một ít, khi không ai lại chẳng khác nào koala cứ bám dính lấy cô. Ban đầu cô còn gượng từ chối vài lần, sau lại không cách nào chịu nổi ánh mắt ai oán của anh, rốt cuộc buông tha cho. Cũng may anh chỉ ấp áp ôm một chút, thỉnh thoảng cô không đề phòng trộm hôn cô một chút, cũng không làm gì quá mức. Hơn nữa, ngấm lại những người đang quen nhau, mấy hành động đó hẳn cũng tính là bình thường đi.

__Em muốn ăn gì? Tôi đi lấy.

__Gì cũng được, chỉ cần không quá nhiều dầu mỡ là được.

Đình Phong gật đầu đáp ứng, ra quầy xếp hàng chọn đồ ăn. Một lúc sau, anh bưng hai khay cơm quay lại đặt xuống bàn, bản thân lại kéo ghế ngồi cạnh cô. Hải Lam nhìn thoáng qua phần của mình, canh rau ngót, thịt sốt cà chua, đậu kho, trứng rán, đều là những món cô thường ăn. Không khỏi trong lòng ấm áp, thì ra anh đã đem sở thích cô nhớ kĩ.

Bữa cơm ăn gần xong, anh chợt nửa như tùy ý nửa thăm dò nói.

__Ngày mai anh đi công tác.

__Ừm. – Cô không ngẩng đầu, thản nhiên ứng thanh.

Thấy vẻ không mặn không nhạt của cô, anh không cam tâm, tiếp tục bồi thêm một câu.

__Sớm là một tuần, muộn là hai tuần mới về.

__Ừ.

Hải Lam thoáng ngừng gấp thức ăn, trên mặt lại chưa có gì biến hóa. Vẫn luôn chú ý phản ứng của cô, Đình Phong chán nản rồi.

__Ngoài “ừ” ra em không còn gì nói với tôi à?

Cô nghiêm túc suy tư một lát, còn thật sự trả lời.

__Không.

Được rồi, là anh đã hi vọng quá nhiều. Kết quả này không phải sớm nên đoán được sao? Chẳng lẽ còn mong cô khuyên anh đừng đi?

__Đi sớm về sớm.

Hải Lam cúi đầu, giống như người vừa nói không phải là cô. Chỉ có anh là sáng lạn cười, nhất thời trời nắng mây tan.

__Được.

50. Chương 50

Hải Lam giật mình ngồi dậy, trong lòng như bị ai châm một chút, nhói lên.

Cô chậm rãi vén rèm cửa sổ, lẳng lặng ngắm khung cảnh qua lớp kính mờ sương. Bầu trời vẫn xám xịt ảm đạm, tầng tầng đám mây giăng lưới ngăn trở luồng ánh sáng chiếu tới. Từng đợt gió lạnh gào thét cuốn phăng những đám lá cây, báo hiệu mùa đông đã về. Nói vậy, “bên đó” chắc cũng đang là mùa đông.

Đồng hồ điểm 6 giờ 30, còn một tiếng rưỡi nữa mới đến giờ đi làm, nhưng cô lại không thấy buồn ngủ nữa.

Hải Lam vươn tay với chiếc áo khoác phía đuôi giường, giá buốt sáng sớm khiến cô bất giác lại rụt vào trong chăn. Thật lạnh...Đúng là cô vẫn không thể thích ứng nổi với mùa đông. Chỉ cần đến mùa này là tay chân cô lạnh toát, chẳng khác nào một khối băng.

Không tiếng động khẽ thở dài, tầm mắt cô vô tình lướt qua con búp bê bên gối lại dừng lại.

Năm ngày rồi...

Đình Phong, chẳng lẽ anh bận đến thế sao?

...

Giờ tan tầm, từng nhóm người bắt đầu tụ tập ra về. Cô như thường lệ đeo túi xách bước qua cửa công ty, vừa xuống đến vỉa hè đã bị gọi giật lại.

_Quản lý Lam!

Hải Lam xoay người, thoáng nhú mày nhìn người tới, song vẫn có lệ chào hỏi.

_Giám đốc Quân.

Trọng Quân mỉm cười nghênh diện người con gái trước mắt. Mái tóc búi cao tạo cảm giác gò bó, cặp kính nâu đen cùng bộ quần áo công sở đã lỗi thời, khuôn mặt mộc mạc không son phấn...Có thể nói tuýp người cũ kỹ như cô thuộc dạng cực hiếm, cũng thực bình thường, chỉ cần lẫn trong đám người sẽ hòa tan không dấu vết. Nếu là trước kia, anh tuyệt đối không bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày sẽ chú ý đến cô, chứ đừng nói là “thích”. Thậm chí vì cô mà đi ngược lại nguyên tắc bản thân, biết cô đã có bạn trai vẫn luyến tiếc từ bỏ. Khiêu chiến với Đình Phong cũng không phải hành động nông nổi nhất thời, kể cả hiểu rằng sẽ rất khó khăn, kể cả đoán được phần thắng của mình không lớn. Anh nghĩ, có lẽ mình đã hết thuốc chữa rồi.

_Tối nay cô rảnh không? – Anh nhìn thẳng vào mắt cô, cố triển khai nụ cười tự cho là quyến rũ nhất. Đáng tiếc chỉ đổi lại một vẻ mặt lãnh đạm.

_Tại sao?

Thân mình anh hơi cứng, song rất nhanh phục hồi tinh thần, quyết định lấy lùi làm tiến.

_Cho dù với tư cách đồng nghiệp, mời nhau ăn một bữa cũng không tính quá khó đi?

_Nếu vậy, chẳng lẽ tôi làm việc với ai cũng phải đồng ý ăn cơm cùng người đó?

Trọng Quân chân chính nghẹn lời, không ngờ cô cũng có lúc sắc sảo như thế. Há miệng muốn giải thích, lại phát không ra âm thanh, sắc mặt hết xanh lại hồng. Cuối cùng bỏ qua thái độ bất thường của anh, Hải Lam nói thẳng.

_Giống như anh nói, chúng ta chỉ là “đồng nghiệp”, cho dù hiện tại hay tương lai, tôi mong điều này vĩnh viễn không thay đổi.

Cô không là kẻ ngốc, tự nhiên cảm giác được anh đối với mình có ý. Cũng chẳng phải do cô nhạy cảm, mà là hành động của anh quá mức rõ ràng, tặng hoa, rồi lại không có việc gì mỗi ngày mời cơm...Trước kia cô không định vạch trần, chẳng qua vì tránh cho cả hai đều lâm vào xấu hổ mà thôi. Cô cứ nghĩ nếu mình liên tục cự tuyệt, anh sẽ thấy khó mà lui, cũng không tưởng anh ta lại dai dẳng đến thế. Lần này cô đã vạch trần giới hạn rõ ràng, anh ta sẽ không tới mức còn không hiểu đi?

Trọng Quân thoáng trầm mặc, một lúc lâu sau mới sâu kín mở miệng.

_Vì sao?

Anh biết câu hỏi của mình thật khờ, lại không nhận được muốn nghe đáp án. Là vì anh đến sau sao? Hay vì anh đã phát hiện thích cô qua muộn? Nếu mọi chuyện quay lại khởi điểm ban đầu, nếu anh hiểu về con người cô sớm hơn, có phải anh sẽ có cơ hội?

_Giám đốc Quân!

Cô bỗng ngẩng đầu, đối diện với biểu tình khẩn trương cùng mắt mắt của anh, khóe miệng khẽ mỉm cười.

_Anh có thể chờ tôi mười năm sao?

Giọng nói bằng phẳng mà xa xăm, đơn thuần chỉ là hỏi, không có chờ mong, cũng không hi vọng được đến đáp án. Giống như một nốt nhạc lơ lửng mà trong trẻo, nhẹ nhàng cất lên rồi nhạt nhòa, dư âm lại khắc sâu đáy lòng, thật lâu không tiêu tan.

Trọng Quân đứng trong gió lạnh, đợi cho bóng cô mất hút mới cúi đầu cười khổ. A, ngay từ đầu đã rõ kết quả là thế này, chẳng phải sao? Bất giác chợt nhớ tới lời cô vừa nói, mười năm!? Phải cần bao nhiêu dũng khí cùng tình yêu mới đủ để làm được điều đó?

_Quên đi, phụ nữ nơi nào chẳng có? – Ngữ điệu tưởng chừng thoải mái, nhưng nhìn kĩ sẽ thấy tiếc nuối ẩn sâu trong mắt anh.

Tình yêu, nên kịp thời buông tay khi biết nó không thuộc về mình, đạo lý này ai cũng hiểu, đáng tiếc không phải ai cũng làm được. Có những người dẫu biết phía trước là mạng nhện, thậm chí lửa địa ngục vẫn cố chấp lao vào, để rồi dù sống sót, cũng một thân đầy rẫy vết thương. Tỉ như cái người vẫn tránh sau cây cột, cặp mắt ghen ghét dõi theo bọn họ từ nãy đến giờ.

51. Chương 51

Đình Phong không vui nhíu mày.

_Từ bao giờ rồi mà vẫn chưa xong?

Cho cô xin! Anh tưởng người nào cũng là quái vật làm ngày làm đêm như anh chắc? Oán thâm thì oán thâm, ngoài mặt cô vẫn không dám tỏ thái độ gì.

_Anh yên tâm, hai ngày nữa nhất định sẽ hoàn thành.

Anh dựa lưng vào thành ghế, mệt mỏi day day huyết thái dương. Đúng lúc này, điện thoại trên bàn chợt rung lên. Đình Phong phản xạ bất lấy điện thoại, nhanh chóng mở máy. Nhưng chỉ lát sau liền tức giận quát to.

_Chuyện con con vậy mà phải làm phiền tôi? Rốt cuộc tôi thuê cậu để làm gì? Tự giải quyết cho tốt đi!

Đình Ngọc che vội lỗ tai, thoáng thương cảm cho “kẻ xấu số”. Ai bảo gọi lúc nào không gọi, lại nhằm lúc anh đang nổi nóng, không phải muốn tìm mắng thì là gì?

Bực bội nhấn nút tắt máy, anh vừa ngồi xuống chỗ cũ, điện thoại lại reo vang. Lần này thì nghe cũng không nghe, anh trực tiếp hét vào điện thoại.

_Nếu vẫn không xử lý được thì cậu nộp đơn xin thôi việc đi!

Đầu dây bên kia im lặng ba giây, chờ anh phát tiết xong mới tiếp tục lên tiếng.

_Xin lỗi, làm phiền anh rồi. Tạm biệt.

Đình Phong bỗng ngẩn ra, chợt nhận ra người gọi là ai, nhất thời lửa giận tiêu tán hết, chỉ còn vui mừng cùng vội vàng.

_Không, Hải Lam, đừng dập máy!

Đình Ngọc bĩu môi coi thường, vừa nãy mặt vẫn hầm hầm, giờ thì loáng cái đã thay đổi 189 độ rồi. Cô không nhin được khẽ lằm bằm “trọng sắc khinh em”, cuối cùng nhận được cái nhìn cảnh cáo của anh, cô mới không tình nguyện lui ra ngoài.

_Hải Lam?

Cô mân nhanh môi, đột nhiên có cảm giác không biết phải nói gì.

_Anh...khi nào thì...xong việc? – Từ “về” suýt bật ra, lại bị cô cứng rắn nuốt trở vào. Nhưng chỉ vậy thôi cũng đủ để nụ cười bên môi anh đậm thêm vài phần. A, anh có thể coi là cô đang nhớ anh không?

_Sắp...- Nói được một nửa tròn mắt vừa chuyển, anh bỗng sửa lời. – Chắc phải đến tuần sau.

_Vậy à...- Giọng cô mang theo nhè nhẹ mắt mát, rất đậm đến chính cô cũng không phát hiện ra.

_Mà em có chịu ăn cơm đúng giờ không thế? Có còn ăn mấy loại đồ ăn nhanh vô bổ đó không? Nếu để anh về mà em gầy đi thì đừng trách anh đấy!

_Ừm.

Kế tiếp không tránh được lại là một chuỗi “tỉ mỉ” dằn dò. Hải Lam ngồi thu chân trên giường, một câu có một câu không đáp lời, kiên nhẫn lắng nghe từ đầu đến cuối. Trong lòng một đốm sáng nhỏ ấm áp liên tục xoay tròn, xoay tròn, không ngừng lớn lên, không ngừng mở rộng...Đêm, dường như cũng không còn lạnh lẽo nữa.

*****

Mưa phùn lất phất bay, cơn mưa đầu mùa đông. Không khí tràn ngập ẩm ướt cùng rét mướt, làm mỗi nhịp thở đều dẫn theo làn sương mỏng manh.

Trên đường, vài người thưa thớt đi lại vội vàng, lụp xụp những ô cùng áo tơi mưa. Cô bước không nhanh không chậm, một tay xách túi đồ, một tay cầm ô, tùy ý để gió tung bay làn tóc rối. Ánh mắt cô bình thản, đôi lúc lại nhìn xa xăm, không biết đang suy nghĩ gì.

Chậm rãi leo lên từng bậc thang tới lầu năm, Hải Lam vô thức đi về phía trước, cho đến khi bị bóng đen trước mặt chặn lại. Không đợi cô kịp ngẩng đầu, bóng đen đã ập xuống người cô. Chiếc ô cùng túi đồ trên tay vì bất ngờ mà rơi xuống đất, vài lon nước ngọt xấu số trượt ra khỏi túi, lăn lóc tới chụm cây cạnh lan can.

Áo khoác còn vương vô số bụi mưa nhỏ li ti, vòng tay anh ôm cô siết thật chặt, tựa như nhấn gửi tất cả tình cảm cùng nhớ nhung.

_Hải Lam, anh về rồi.

...

Cửa phòng tắm bật mở, hơi nước dày đặc dần tản ra, Đình Phong vừa lau tóc vừa bước ra ngoài. Trong phòng khách, cô đang ngồi trên ghế sofa xem ti vi, nghe tiếng bước chân đến gần cũng không quay đầu.

_Anh đã ăn gì chưa?

_Rồi. – Anh ngồi xuống cạnh cô, mùi sữa tắm nhàn nhạt quanh quẩn bên chóp mũi làm cô hơi mất tự nhiên, vội đẩy cốc sữa sang phía anh để che giấu.

_Vậy uống sữa đi, vẫn còn nóng.

Anh thoáng nhíu mày nhìn cốc sữa, song vẫn cầm cốc uống một hơi cạn sạch. Sau đó nhanh chóng uống cốc nước lọc bên cạnh để tráng miệng.

_Em tưởng anh bảo tuần sau mới về?

_Xong việc sớm hơn dự định nên anh về trước. – Thật ra vì muốn cho cô bất ngờ, nhưng là...biểu hiện của cô có phải đã quá bình tĩnh rồi không? Cũng không chịu liếc mắt nhìn anh một lần, chẳng lẽ anh còn không hấp dẫn bằng cái ti vi đó?

_Hải Lam.

_Ừ.

_Hải Lam.

_Ừ?

_Hải Lam!

_Làm sao? – Bây giờ cô mới quay sang, lại suýt bị dọa bởi biểu tình ai oán của anh.

_Anh mệt.

_Ừ, vậy đi ngủ đi. – Nhà cô cũng vừa vặn còn một phòng trống.

_Em theo giúp anh.

Đúng lúc Hải Lam đang uống nước, vừa nghe lời anh nói nước trong miệng cô bỗng phun hết ra.

_Khụ khụ...anh...anh...khụ!!

Anh vội vã lưng giúp cô thuận khí, tiếp theo lấy khăn giấy trên bàn đưa cho cô.

_Anh...khụ...anh...- Toàn bộ khuôn mặt cô nghẹn đỏ bừng, mãi vẫn không nói được đầy đủ một câu.

Đợi cô hết ho khan, Đình Phong thu lại vẻ tươi cười, giọng nói chuyển sang nghiêm túc, ần ần mang theo điểm cầu xin.

_Anh chỉ muốn ôm em ngủ thôi, sẽ không làm gì cả, được không?

Lúc này cô mới để ý trong mắt anh đầy tơ máu, mặc dù gắng chống đỡ vẫn không thể che giấu vẻ mệt mỏi. Hải Lam thoáng thở dài, im lặng xem như đáp ứng. Thôi, dù sao mùa đông...có thêm cái gối ôm cũng tốt.

...

Đêm hôm đó, lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, cô lại ngủ an ổn đến thế. Không có cô đơn, không có ác mộng, không có giá rét đến thấu xương...

Cô mơ thấy mình trở về vòng ôm ngày bé của ba mẹ, của bà ngoại, cảm giác thực an toàn, thực ấm áp...Ấm áp đến mức cô không muốn tỉnh lại nữa.

52. Chương 52

Hải Lam giật mình bật dậy, hoảng hốt xem đồng hồ, Đang định hást chẵn ra thì bị bàn tay đặt ngang hông chặn lại. Tiếp theo cả người một lần nữa ngã xuống giường, bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng anh cười khẽ.

_Hôm nay là chủ nhật.

Đầu óc cô trong nháy mắt trống rỗng, ngơ ngác nhìn khuôn mặt lười nhác của anh gần trong gang tấc, phải mất một lúc mới nhớ đêm qua anh ngủ ở nhà cô. Hơn nữa...bọn họ còn nằm chung một chiếc giường. Cho dù thực chất cả hai cũng không phát sinh chuyện gì, mặt cô vẫn không tự chủ được nóng lên. Hải Lam bối rối chống tay trên ngực anh, muốn rút ra chút khoảng cách, song chỉ đối lại anh ôm cô càng chặt hơn. Từ đầu ngón tay truyền đến xúc cảm nóng rực cùng nhịp tim đập mạnh mẽ, trầm ổn của anh làm cô càng thêm quẫn bách, không khỏi thấp giọng gất lên.

_Anh còn định nằm đến bao giờ? Mau buông!

__Vẫn sớm, nằm thêm lát nữa đi. – Thanh âm khàn khàn mang theo vẻ ngái ngủ, anh dụi dụi cảm lên đỉnh đầu cô, thoải mái nhắm mắt lại.

__Buông, em dậy anh có thể ngủ tiếp!

__Hải Lam.

__Sao?

__Anh đi công tác, mỗi ngày ngủ chưa được ba tiếng.

__...

__Em còn muốn bắt anh dậy nữa không? – Giọng nói lên án, tựa như cô đã phạm phải tội ác cực kì to lớn làm Hải Lam đen mặt. Cô có nói vậy sao?

Thấy cô rớt cuộc không động dậy nữa, khoe môi Đình Phong vui vẻ nhếch lên, a, anh biết cô rất dễ mềm lòng mà!

Cảm nhận mùi hương trên người cô, nội tâm anh đông đầy sự thỏa mãn. Không biết qua bao lâu, khi cô tưởng anh đã ngủ, Đình Phong lại thì thầm vào tai cô.

__Hải Lam...

__Gì nữa?

__Chúng ta kết hôn được không?

Như vậy anh có thể nhìn cô từ trong lòng mình tỉnh lại mỗi ngày.

Hải Lam thoáng căng thẳng, vừa nghe đến từ “kết hôn”, thân thể cô lập tức cứng đờ. Đợi anh phát hiện có điều không đúng, cô đã tránh thoát vòng tay anh, vội vã bước xuống giường.

__Em...Xin lỗi...Muộn rồi, em còn phải chuẩn bị bữa trưa.

Xong không để anh kịp phản ứng, cô như trốn chạy ra khỏi phòng. Bỏ lại anh một mình, bàn tay trống rỗng cương giữa không trung.

Giấy lát sau, nắm đấm anh siết chặt, nặng nề nện vào tường.

__Chết tiệt!

Lấy anh, với cô kinh khủng thế sao?

__...

Đình Phong không nhắc lại chuyện đó nữa.

Giá như anh phần nộ, hay rít gào hỏi cô tại sao, có lẽ cô còn hiểu được, đằng này...

Anh vẫn cười đùa, vẫn thản nhiên, vẫn cùng bình thường cơ hồ không có gì khác biệt. Song biểu hiện đó chỉ khiến cô bất an nhiều hơn.

Bất giác cô khẽ thở dài, không nghĩ tới bản thân lại phản ứng mạnh đến thế. Có lẽ...anh rất thất vọng đi.

Kết hôn.

Một tờ giấy và vài con dấu, ràng buộc được pháp lý, ràng buộc không được tâm. Không ngăn được phản bội, cũng chẳng ngăn được thay lòng.

Con người thay đổi, thường hay đổ lỗi hôn nhân làm họ thay đổi, lại không thừa nhận vì họ đã ảo tưởng quá nhiều, mà thất vọng quá nhiều.

Cô chưa bao giờ thích ảo tưởng. Loại tình yêu trong tiểu thuyết, cô có thể xem, có thể hâm mộ, song tuyệt đối sẽ không khờ dại tin tưởng. Tịnh Yên từng nói cô giống như vỏ sò tự phong kín, không chịu mở ra, cũng không nguyện cho ai bước vào. Tịnh Yên còn nói ai mà thích cô, chắc chắn phải ăn nhiều đau khổ. Lúc ấy, Hải Lam đáp lại chỉ là cười nhạt.

Cô không biết thế nào là yêu, bởi cô chưa bao giờ cho phép mình yêu. Cô sợ những mối quan hệ, bởi cô sợ đổ vỡ. Càng là người quan trọng nhất, càng dễ dàng tổn thương ta sâu nhất. Mà cô, hèn nhát nên không dám mạo hiểm. Đối với cô, giao trái tim cho người khác, chưa bao giờ là giao dịch an toàn.

Vậy nên cô không mong ước nhiều, chỉ cầu một cuộc sống đơn giản, không nước mắt, không lo âu. Cô thậm chí định đơn độc cả đời, khi nào tịch mịch, lại nhận đứa con nuôi...

Song, tính toán tỉ mỉ nhất, vẫn sẽ có sai; kế hoạch hoàn hảo nhất, cũng sẽ phát sinh biến hóa. Hiển nhiên, Đình Phong xuất hiện đảo lộn toàn bộ dự định kia. Mọi lời nói, hành động của anh làm cô mê mang. Từ ban đầu hiểu lầm (Cái vụ ĐP vs TD á), sau lại lẩn tránh anh, gây xích mích với anh, cho đến cuối cùng tiếp nhận anh...Đường như cô luôn là người bị động, chưa từng trả giá điều gì.

Có phải...cô đã quá vô tâm rồi không?

*****

_Tài liệu để trên bàn được rồi.

_Anh... – Cô chưa kịp mở lời, đã bị anh cắt đứt.

_À, hôm nay anh có việc, chắc không đưa em về được. Buổi tối anh ăn ở ngoài, em không cần chờ anh đâu.

Thấy anh cũng không ngẩng đầu nhìn mình, những gì cô muốn nói lại nuốt trở vào. Hải Lam thoáng ảm đạm lui ra ngoài, bàn tay nắm vạt áo trước ngực có chút trắng bệch. Anh... đang giận cô sao?

_Hải Lam, cô làm sao vậy? – Tần Lan nghi hoặc nhìn cô. Cả ngày cô cứ thấp thỏm không yên, thỉnh thoảng còn ngăn người, không hiểu đang suy nghĩ gì. Chẳng lẽ là cãi nhau với giám đốc Phong?

_Tôi không sao. – Cô chợt phục hồi tinh thần, nhợt nhạt cười đáp. Lật bản kế hoạch ra xem xét lại, cô cố bắt mình tập trung vào công việc. Nhưng chỉ một lát sau, khuôn mặt sững sờ của anh lại hiển hiện trước mắt cô, muốn vất bỏ cũng không được.

Hải Lam cắn môi, cảm giác áy náy cùng bứt rứt thay nhau giằng xé cô. Cứ thế cho tới giờ tan tầm, cô không biết mình cất đồ bằng cách nào, xuống tầng, ra bến xe buýt bằng cách nào. Chuyến xe nối tiếp chạy qua, cô lại giống như không thấy.

Đột nhiên cô đứng dậy, chạy ngược về hướng công ty. Đình Phong, anh chắc chắn còn đang trong phòng làm việc. Cô muốn tìm anh nói rõ ràng, ít nhất...cũng không để anh hiểu lầm.

Đại sảnh vắng tanh, chỉ còn lác đác vài người xong việc muộn còn đi lại. Hải Lam đi thẳng đến thang máy tầng một, nhấn nút lên tầng tám. Hai má cô đỏ ửng, do chạy vội mà hơi thở có phần gấp gáp, nhưng không thể che khuất ánh sáng lấp lánh trong mắt cô. Tựa như...một người rồi rắm đã lâu, rốt cuộc hạ quyết định nào đó.

Phòng giám đốc tầng tám.

Đình Phong đang sắp xếp lại tài liệu trên giá, bỗng tiếng gõ cửa vang lên. Anh cất nốt tập tài liệu cuối cùng mới quay ra lạnh nhạt lên tiếng. Đợi khi thấy người tới là ai, anh chợt hờn giận nhàu mày.

_Tại sao lại là cô?

Cô gái ở cửa mặc chiếc váy ngắn bó sát màu đỏ, cùng áo khoác lông màu trắng hồ hững khoác trên vai, đi giày cao gót cũng màu đỏ cùng quần tất đen làm nổi bật đôi chân quyến rũ thon dài. Khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm cẩn thận, làn da trắng cùng đôi môi đỏ tươi sáng bóng. Mái tóc xoăn thành từng lọn, tùy ý buông xõa. Theo bước chân phấp phồng bờ ngực như ẩn như hiện làm Đình Phong không khỏi nghi ngờ, cô ta không biết lạnh sao?

_Em mang đến bảng báo giá phòng kế toán. – Tuyết Băng nhẹ giọng đáp lời, không chớp mắt ngó nhìn anh.

_Được rồi, để đó đi.

Cô ta đặt tài liệu lên bàn, vẫn không chịu rời đi. Được một lúc, anh hơi nhướng mày, lạnh lùng mở miệng.

_Còn gì nữa không?

Tuyết Băng mím môi, làm bộ muốn nói lại thôi.

_Giám đốc, em có chuyện...không biết có nên nói không...

_Nói! – Đình Phong bắt đầu mất kiên nhẫn, gần đây tâm tình anh không tốt, hơn nữa, anh không có thời gian cho những người không liên quan.

_Mấy hôm anh đi công tác... – Cô ta lén ngắm sắc mặt anh, ra vẻ khó xử. – Em thấy chị Lam cùng giám đốc Quân...

Nghe đến từ “giám đốc Quân”, ánh mắt anh xẹt qua một tia tối tăm, nhanh đến không thể nắm bắt.

_Nói xong!/? Nếu xong thì đi ra ngoài.

Cô ta nhất thời nghẹn lời, lại cho là anh không hiểu ý mình.

_Nhưng...trông họ...rất thân mật...

_Tôi nói cô đi ra ngoài!

Bất giác cô ta siết chặt tay, cam tâm sao? Dĩ nhiên là không. Cô phải chờ rất lâu mới tìm được cơ hội này, làm sao dễ dàng bỏ cuộc?

Bỗng dưng, cô ta tiến lên ôm chặt lấy anh.

_Phong, em thích anh...Cho em một cơ hội được không?

Không kịp đề phòng bị “đánh lén”, khi bờ ngực cô ta cố ý cọ trước người anh, Đình Phong mới phục hồi tinh thần, chỉ thấy vô hạn ghê tởm cùng chán ghét. Anh đang định đẩy cô ta ra thì cửa phòng bật mở.

Hải Lam giật mình đứng chôn chân tại chỗ, gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh hai người đang “ôm nhau”. Giấy lát sau, cô quay người chạy đi.

53. Chương 53

Hải Lam giật mình đứng chôn chân tại chỗ, gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh hai người đang “ôm nhau”. Giấy lát sau, cô quay người chạy đi.

_Hải Lam! – Anh mạnh vung tay, cô ta bị hất ngã xuống sàn, đau đến nước mắt đều nhanh chảy ra.

_Giám đốc...

Đình Phong cắn răng, lửa giận che kín hai tròng mắt, từng chữ nói ra lại rét lạnh như băng.

_Cô — chết chắc rồi.

Nói xong anh vội đuổi theo cô, bỏ mặc Tuyết Băng run rẩy ngồi dưới đất, sợ hãi phút chốc len lõi toàn thân.

Cô...có phải chọc tới người không nên chọc rồi không?

Hải Lam ấn tay che ngực, những mong giảm bớt áp lực nơi đó. Cảm giác đau nhói xa lạ dâng lên, cô không mục đích lảo đảo chạy loạn. Bước chân càng lúc càng trầm trọng, đến mức cô bước không nổi, cuối cùng đành dựa vào tường thở dốc.

_Hải Lam, nghe anh nói, không phải anh, là cô ta...

Đình Phong bắt lấy tay cô, khoảnh khắc trông thấy sắc mặt tái nhợt của cô bỗng hoảng sợ, vội vàng ôm cô vào lòng, không ngừng lặp lại trấn an.

_Xin lỗi...Hải Lam...Xin lỗi...

__Tại sao phải xin lỗi?

Anh đã làm gì có lỗi với cô sao?

__Vì anh không cẩn thận, nếu anh đề phòng, chuyện này đã không xảy ra. Tin tưởng anh, nhất định sẽ không có lần sau.

Cô thoáng trầm mặc, hô hấp dần dần bình tĩnh lại. Hơi ngẩng đầu đối diện anh, cô nhợt nhạt mỉm cười.

__Em tin anh.

Anh là người yêu của cô, cô nên tin anh, đúng không?

...

Ba ngày sau.

Tại đại sảnh, vài nhóm người đang chỉ trỏ, bàn tán xôn xao.

Cách đó không xa, ba người đang tiến đến, trong đó hai người mặc quần áo bảo vệ, còn một người ôm thùng đồ.

__Ai vậy?

__Tuyết Băng phòng kế toán.

__Làm sao lại bị đuổi?

__Nghe đâu vì năng lực yếu kém, tác phong còn không đứng đắn.

__Ôi trời, nói thế vẫn còn nhẹ, cô ta căn bản chính là đồ lẳng lơ. Các cô biết không, trưởng phòng kế toán cũng bị cách chức rồi, danh nghĩa là vì biển thủ công quỹ cùng dung túng bao che nhân viên. Nhưng ai cùng phòng mà chẳng biết bọn họ có quan hệ mập mờ với nhau!

__Tôi lại nghe đồn cô ta đắc tội với giám đốc Phong nên mới...

__Suyt, đừng nói lung tung, coi chừng bị người nghe được.

Đúng lúc Hải Lam vừa vặn tiến vào, khi trải qua ba người nọ thì bỗng cảm giác được luồng ánh mắt địch ý.

Tuyết Băng oán hận trừng cô, có ghen ghét, có không cam lòng, nhưng càng nhiều là dè chừng cùng kiêng kị.

Phải, là kiêng kị, không sai, mặc dù cô không biết mình có điều gì uy hiếp được đến người khác.

__Hừ, đừng quá đắc ý, một ngày nào đó cô cũng giống tôi thôi!

__Phải không!?

Đình Phong đột ngột xuất hiện, tới gần cô ta. Anh vẫn đang cười, chỉ là tươi cười không mang theo độ ấm. Khi không ai chú ý, anh bỗng dùng thanh âm thấp chỉ hai người mới nghe được.

__Tôi đang thắc mắc, nếu ba cô biết chỉ vì cô mà ông ta mất việc, liệu ông ta sẽ phản ứng thế nào?

Rồi không để ý về mặt trắng bệch không thể tin của cô ta, anh đi về phía Hải Lam, dịu dàng nắm tay cô làm cô khẽ nhúu mày, nghi ngờ hỏi.

__Là anh làm?

__Em nghĩ thế nào? – Vừa không thừa nhận, cũng không phủ nhận, lại càng chứng thực suy đoán trong lòng cô.

__Làm sao anh có thể!? Tổng giám đốc biết không?

Đây là điều duy nhất cô có thể nghĩ tới, nếu không chỉ là một giám đốc, sao có thể tùy tiện can dự vào công việc nội bộ phòng khác?

—Đừng đứng đây nữa, chúng ta lên phòng thôi. – Đình Phong lười giải thích, dù sao sau này cô cũng biết thôi.

*****

Dưới ánh đèn đủ mọi màu sắc, anh cẩn thận che chở cô lách khỏi đoàn người đông đúc, bước vào giáo đường. Bên trong rộng mở trong sáng, nhà thờ hiện ra với phong cách cổ kính mà trang nghiêm. Mái vòm cao cao hình bầu dục, được chia làm nhiều ô vuông, mỗi ô vuông khảm một bức tranh tinh xảo.

Cả hai lẳng lặng ngồi vào hàng ghế gần cuối. Phía trên thánh đường, một dàn đồng ca mặc lễ phục đang cất giọng hát ăm ập trong veo. Đội hình xếp hình chữ V, nhỏ nhất khoảng sáu, bảy tuổi, lớn nhất mười lăm, mười sáu tuổi, tất cả đều là những gương mặt xinh xắn rất đáng yêu.

Bài hát kết thúc, kế tiếp là hoạt cảnh lễ giảng sinh, cô từng đọc qua nên cũng biết sơ sơ. Song bởi lần đầu xem, Hải Lam vẫn thấy mới mẻ cùng thích thú. Đôi lúc vẻ mặt cô nghi hoặc, đôi lúc lại giật tay anh hỏi này hỏi kia, diễn hình một đứa trẻ ham học hỏi. Đình Phong kiên nhẫn giảng giải từng vấn đề vụn vặt của cô, khéo miệng thủy chung vẫn treo mỉm cười.

Đến khi cha xứ đọc kinh, cô bắt đầu vụng trộm dụi dụi ánh mắt. Thấy cô dường như mệt mỏi, anh chợt thì thầm vào tai cô.

—Em muốn đi hóng gió một chút không?

Cô nghĩ nghĩ, cuối cùng gật đầu.

Đi tới chỗ gửi xe, anh giúp cô đội mũ bảo hiểm, xong mới đến chính mình. Nhìn chiếc xe phân khối lớn màu đen trước mắt, cô vẫn là không quá tin tưởng.

—Anh đi được thật không đấy?

Anh cười đầy ảm ỉ, chờ khi cả hai ngồi yên ổn, mới quay sang nói với cô.

—Ở Mỹ, anh từng tham gia một đội đua xe.

Hải Lam quả thực khóc không ra nước mắt. Bên tai vù vù tiếng gió nhắc nhở cô, việc nghi ngờ anh là ngu xuẩn đến mức nào.

Trong nội thành, anh chỉ đi được bình thường, song vừa ra đến đường cao tốc, tốc độ anh lại đề cao gấp đôi. Cô chẳng thể làm được gì ngoại trừ la hét cùng ôm chặt thắt lưng anh.

Không biết qua bao lâu, khi cô tưởng mình sắp không chịu nổi, anh rút cuộc giảm tốc rồi dừng hẳn. Lúc xuống xe cô còn choáng váng đầu suýt ngã, may mà anh đỡ kịp.

Sau khi vịn vào một gốc cây non khan, cô tức giận trừng mắt anh.

—Về sau không cho phép anh tiếp tục đi xe máy nữa!

Phóng xe bạt mạng như vậy, ngộ nhờ tai nạn làm sao bây giờ?

—Đừng lo, bình thường anh chỉ đi ở trường đua thôi.

—Vậy cũng không được!

Đình Phong áy náy sờ sờ mũi, xem ra anh đùa hơi quá, lần này thực sự đem cô dọa sợ rồi.

—Được rồi, em xem phía kia đi.

Cô phản xạ quay sang hướng anh chỉ, nhất thời ngây dại.

Toàn cảnh thành phố về đêm hiển hiện trước mắt cô. Vô vàn ánh đèn sáng rực, lấp lánh trong những khu nhà cao tầng, những con đường, những khu chợ sầm uất đen nhánh nhỏ xíu...

Bất chợt tiếng pháo vang lên, từng chùm hoa ánh sáng nổ tung, chậm chậm rơi xuống, lóng lánh hơn cả những ánh sao.

Chưa hết ngỡ ngàng, cô lại cảm giác trước cổ bị đụng chạm, Hải Lam cúi xuống nhìn, lập tức bị hấp dẫn bởi mặt dây chuyền hình giọt nước màu lam trong suốt. Đột nhiên, sống mũi cô cay cay...

__ Là quà Noel, em thích không?

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

Tươi cười như mùa xuân nở rộ, ngọt ngào xen lẫn cảm động, giọt nước trong suốt vỡ tan theo khóe mắt ngã nhào.

__ Thích.

Đình Phong nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trên mặt cô, tiếp đó thật sâu lưu lại trên môi cô. Thời gian như ngừng lại, in dấu bóng dáng hai người bên nhau. Mãi đến khi không khí trong ngực cô sắp bị hút cạn, anh mới hơi chút buông cô ra, khẽ mỉm cười.

__ Còn đây là quà của anh.

Giáng sinh, với cô chưa bao giờ là một ngày đặc biệt, cho đến buổi tối hôm đó.

Rất nhiều rất nhiều năm về sau, mỗi dịp giáng sinh, đoạn đường này vẫn trở thành điểm hẹn bí mật của họ. Không cần nhiều lời, không cần hứa hẹn, chỉ cần tay cầm tay, vai kề vai, hai trái tim cùng chung nhịp đập...

Hạnh phúc, cũng chỉ đơn giản đến thế...

54. Chương 54

Tuy là ngày cuối tuần, nhưng quán vẫn yên lặng và vắng khách. Tiếng nhạc không lời không ngừng quanh quẩn bên tai, réo rắt mà trầm buồn.

Trong một góc khuất, Hải Lam không nhanh không chậm khuấy cà phê, cảm nhận mùi hương dịu dịu làm tâm hồn thanh thản. Đối diện cô, Tịnh Yên dần dần mở miệng.

__ Đạo này chị thế nào?

__ Ừm, bình thường. – Cô lơ đãng mỉm cười, không tự chủ toát ra vẻ nhu hòa.

__ Ha ha, đúng là yêu rồi có khác! Trông chị sắc mặt hồng hào, chắc là quan hệ với anh Đình Phong cũng không tệ? Thảo nào gần đây toàn “bơ” em, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi.

Bị nhắc trúng tâm sự, mặt cô bỗng chốc đỏ lên. Đúng là vì chuyện với Đình Phong, dạo này ít khi cô nhớ đến Tịnh Yên. Hôm nay vẫn là Tịnh Yên liên lạc trước, bằng không chắc cô cũng quên rồi. Bất giác càng nghĩ lại càng thấy áy náy.

__ Bây giờ chị bù cho em được không? Buổi chiều chúng ta đi xem phim.

__ Đừng đừng, em chỉ đùa thôi! – Tịnh Yên rồi rút xua tay, lát sau lại nháy mắt tinh nghịch. – Em cũng không dám chiếm giữ chị quá lâu đâu, kéo “anh rể” oán trách thì chết!

Bàn tay cô chợt khựng lại, giọng nói hơi đổi.

__ Đừng gọi linh tinh!

__ Tại sao lại linh tinh? Chẳng lẽ chị định lấy ai khác ngoài anh Phong à? – Thật ra cô muốn nói thêm là, dù chị muốn thế, anh ấy sẽ cho phép sao?

Hải Lam mím môi, trong lòng rối loạn, ngoài mặt vẫn gắng duy trì bình tĩnh.

_Tạm thời... chị chưa có ý định kết hôn.

_Cái gì? Chị Lam, chị cũng gần ba mươi rồi đấy! Chị có biết phụ nữ tuổi càng cao thì sinh con càng khó không?

Thấy cô càng nói càng xa, Hải Lam phiền chán nhú mày.

_Được rồi, chừng nào em cùng người kia kết hôn thì chị cũng kết hôn.

Tịnh Yên cứng họng, trái tim bỗng nhói một chút, bên môi nổi lên cười khổ.

_Đừng ngốc, đừng chờ em. Bọn em là không có khả năng.

Mày cô nhăn càng chặt, khó hiểu hỏi.

_Vậy sao em còn sống chung với anh ta?

_Không lâu đâu. Sắp... kết thúc rồi.

_Tịnh Yên, rốt cuộc có chuyện gì vậy? – Hải Lam miễn cảm phát giác cô có điều không đúng.

_Không có gì, chị đừng lo.

_Em nói thế làm sao chị bớt lo được chứ?

Tịnh Yên cười cười, tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ, không trả lời câu hỏi của cô mà lãng sang chuyện khác.

_Chị Lam, anh Phong là người tốt, đừng để lỡ mất anh ấy.

...

_Nhất định chị... phải hạnh phúc hơn em.

_Tịnh Yên?

...

Cùng lúc đó, chung cư cao cấp Lạc An.

_Thật sự cậu muốn làm như vậy?

Trịnh Duy dụi tàn thuốc vào chiếc gạt tàn đầy đầu mẩu thuốc, rút ra một điếu cuối cùng giơ trước mặt anh.

_Cậu có muốn!?

_Không cần, Hải Lam không thích mùi thuốc lá.

Trịnh Duy nhún vai, thản nhiên tiếp tục châm lửa. Từng vòng khói nhẹ phả ra, phiêu đảng trong không gian.

_Phong, không phải tôi nói cậu, đừng quá nuông chiều một người phụ nữ, bằng không cô ta sẽ sinh hư.

Khóe môi anh giật giật, bắt đầu thấy ngứa cổ tay.

_Cứ lo chuyện cậu đi, việc của tôi không cần cậu lo! – Nhấn một lúc, anh vẫn không nhịn được ra tiếng nhắc nhở. – Cũng đừng làm quá tuyệt, chặt hết mọi đường lui rồi đến lúc hối hận cũng không kịp.

55. Chương 55

Ánh mắt Trịnh Duy hơi đổi, chột lóe tia trên tức nhìn anh.

_Đau lòng? Hay tội nghiệp cô ta? Hoặc là... lo sợ Hải Lam biết được sẽ oán trách cậu?

Đình Phong thở sâu, gắng bình ổn hô hấp, bàn tay hết nắm chặt lại buông. Trong lòng không phải không có một tia bất an, lại vẫn không chịu thừa nhận.

_Hừ, đừng quên người bày trò là cậu, cùng lắm tôi chỉ là biết mà không nói thôi, cho dù ghi hận cũng phải ghi hận cậu chứ không phải tôi! Về sau nhờ gặp rắc rối cũng đừng than phiền chỗ tôi!

Nói xong anh đứng dậy khoác áo khoác đi ra ngoài.

_Cậu định đi đâu?

_Ngồi đây nhìn bản mặt cậu thà tôi về tìm Hải Lam của tôi còn hơn!

_Trọng sắc khinh bạn!

_Chắc cậu thì không? Chẳng qua người nào đó không ở nhà, thấy cô đơn nên mới thêm nghĩ đến tôi... Được rồi, không nói nữa, tôi về đây.

Trịnh Duy ngồi trong góc tối, thật lâu không nói lời nào. Trông thấy cốc nước trên bàn, anh bỗng cầm lên nắm trong tay, một lúc sau, đột ngột dùng sức.

Xoảng!

Dòng máu đỏ tươi theo kẽ tay chảy xuống, thấm đẫm khăn trải bàn màu trắng.

_Cô đơn sao? – Khóe miệng nhếch lên một cách mỉa mai, lòng bàn tay găm đầy mảnh thủy tinh, anh lại giống như không cảm giác được đau đớn...

*****

_Cô đã nghe tin gì chưa? Tổng tài sắp đính hôn rồi!

_Sao cơ? Khụ... Tổng giám đốc... không thích phụ nữ cơ mà? – Nửa câu sau cổ tình dè thấp, âm lượng cực nhỏ.

_Suyt, còn nói lung tung? Cô muốn mất việc à?

_Không phải đau lòng vì giám đốc Phong có người yêu... nên mới vội vã kết hôn đó chứ?

_Chắc là không, cũng lâu rồi còn gì. Với lại, nghe nói hôn thê tổng giám đốc không chỉ bộ dạng đẹp, gia đình còn rất quyền thế. Nếu thật tổng tài... Làm sao họ dám gả con gái đi?

_Ừ, có lý. Người thừa kế duy nhất tập đoàn Hoàng Ân đâu phải người bình thường có thể so sánh?

...

Hải Lam nhàm chán ăn nốt bữa trưa, bỏ mặc ngoài tai những lời bàn tán. Thật là, không hiểu bình luận sau lưng đời tư người khác có gì thú vị? Với cô chỉ có người thân hoặc bạn bè mới là vấn đề cô quan tâm, còn lại hết thấy cuộc sống kẻ khác đều không liên quan. Bảo cô vô tâm cũng được, bảo cô lạnh nhạt cũng được, nếu ngay cả người xung quanh cũng không thể bảo vệ, làm sao còn khả năng đi giúp đỡ ai?

Dù sao hiện giờ cô băn khoăn nhất vẫn là Tịnh Yên. Hôm qua cô ấy nói toàn những điều kì quái làm cô lo lắng không thôi. Cô hiểu Tịnh Yên, bề ngoài tưởng chừng cởi mở, kì thực cố chấp giống cô, điều gì cũng để ở trong lòng. Nếu đã không muốn nói, kể cả ép hỏi thế nào cô ấy cũng không nói.

Nhưng không cần nghĩ cô vẫn có thể đoán được, khiến Tịnh Yên bận tâm, ngoại trừ hấn ta thì còn có thể là ai? Ngay từ lúc Tịnh Yên nói với cô họ gặp lại nhau, hấn còn đề nghị quay lại thì cô đã biết hấn ta không có ý tốt gì rồi. Song kì lạ là, ban đầu rõ ràng cô ấy đã cự tuyệt, không hiểu sao sau lại dọn đến sống với hấn. Giả sử là cô, chắc chắn không thể làm nổi như thế, cố ý để người yêu hiểu lầm rồi ôm đau khổ một mình. Chẳng bằng cứ nói hết ra xong ôm đồ trốn đi còn hơn.

_Nghĩ gì mà chú tâm vậy?

Hải Lam ngẩng đầu lên, phát hiện anh đã ngồi trước mặt mình từ lúc nào. Bỗng dưng, biểu tình cô trở nên nghiêm túc.

_Đình Phong, nếu có một ngày anh phản bội em, em sẽ khiến anh tìm không thấy em.

56. Chương 56

_Nghĩ gì mà chú tâm vậy?

Hải Lam ngẩng đầu lên, phát hiện anh đã ngồi trước mặt mình từ lúc nào. Bỗng dưng, biểu tình cô trở nên nghiêm túc.

_Đình Phong, nếu có một ngày anh phản bội em, em sẽ khiến anh tìm không thấy em.

Đình Phong thoáng sửng sốt, nhận ra cô không phải đang nói đùa, nhất thời khẽ cười, lại làm bộ thờ dài.

_Vậy không còn cách nào, em đành phải bên anh cả đời thôi.

Hàng mi cô nhẹ run rẩy, mau chóng rủ xuống giấu đi cảm xúc phức tạp nơi đáy mắt. Cả đời... lâu lắm...

_Nói đi, em sao vậy?

Xem cô vừa ngơ ngác lại kinh ngạc, anh chợt bật cười.

_Không cần hỏi anh làm sao biết, đĩa cơm bị em chọc vỡ cả rồi. Có gì cứ nói cho anh, biết đâu anh lại giúp được thì sao?

Hải Lam cúi xuống mới thấy, suất cơm của mình đã bị trộn không còn nhìn ra món nào cùng món nào, đơn giản cũng buông đũa. Cô cắn cắn môi, phân vân hồi lâu, thỉnh thoảng toát ra một câu.

_Đàn ông...đều thích sống chung mà không kết hôn sao?

Đình Phong ho khan, cân nhắc cô hỏi câu này có dụng ý gì. Theo phản ứng lần trước của cô, chắc chắn không phải là nhắc nhở anh, xem ra là hỏi cho người khác.

_Không hẳn, trừ khi anh ta không có định nghiêm túc. Bạn em có ai ở vào hoàn cảnh đó sao? – Tính ra bạn bè cô cũng không nhiều, nếu anh đoán không sai...

_Là Tịnh Yên. Cô gái sống cùng em lúc trước, anh nhớ không?

Quả nhiên, người phụ nữ này đúng là vô liêm sỉ!

_Cô ta than phiền với em? – Giọng anh chợt lạnh vài phần, đáng tiếc cô không nhận ra.

_Không phải, cô ấy nói họ sắp kết thúc rồi.

Nghĩa là sao? Không lẽ đã tìm được mục tiêu mới béo bở hơn? Hừ, lòng tham quá lớn, cô ta sẽ không sợ vỡ bụng mà chết sao?

_Thật ra Tịnh Yên rất tội nghiệp, anh biết không, cô ấy...

_Hải Lam, em biết về cô ta bao nhiêu?

Cô nghi hoặc nhìn anh.

_Ngộ nhỡ tất cả những lời cô ta nói đều là bịa đặt, ngộ nhỡ cô ta không như bề ngoài em vẫn thấy thì sao?

_Đình Phong! – Cô cắt đứt anh. – Tịnh Yên như em gái em, em không mong nghe ai nói xấu em gái mình. Bọn em quen biết ba năm, cô ấy làm người thế nào, em biết rõ nhất. Trái lại anh, mới gặp Tịnh Yên một lần, vì sao phải thành kiến với cô ấy như vậy? Không lẽ hai người trước kia từng xảy ra hiểu lầm?

Anh tránh ánh mắt tìm tòi của cô, vội lấp liếm để che giấu.

_Không có gì, anh chỉ lo em bị lừa gạt thôi. Nhưng em đã nói hiểu rõ cô ấy thì anh an tâm rồi.

Cô vẫn cảm thấy anh hơi kì lạ, song còn chưa kịp nghĩ nhiều, Đình Phong đã thúc giục cô trở về. Đi đến trước thang máy, đột nhiên anh quay đầu hỏi cô.

_Giữa anh và Tịnh Yên, em tin tưởng ai hơn?

Hải Lam sững sốt, đắn đo một lát vẫn không thể tìm được đáp án, song còn để ý chuyện vừa nãy nên cố ý nói.

__Tịnh Yên. – Ít nhất cô ấy cũng luôn nói tốt về anh.

Lòng ngực Đình Phong như bị ngăn chặn, vừa hậm hực vừa ghen tị, lại không thể phát tác. Cũng chẳng trách được ai, ai bảo anh hỏi vấn đề thiếu dinh dưỡng này? Nếu đổi lại cô hỏi anh tin tưởng cô hay Trịnh Duy, anh cũng khó xử vậy thôi. Chỉ là buồn bực tích tụ, không phải một chốc là có thể tiêu tan.

Lại là một tuần trôi qua, bàn tán trong công ty về lễ đính hôn tổng giám đốc cũng càng lúc càng nhiều. Có người tranh thủ chuẩn bị quà biếu, có người tranh thủ nịnh nọt, có người hi vọng tại buổi tiệc quen biết nhiều người giàu có... Còn riêng Hải Lam vẫn đứng đưng, một bộ tất cả không dính dáng tới mình.

Đối cô mà nói, Trịnh Duy chẳng qua là ông chủ, cho dù có thêm tầng quan hệ là bạn Đình Phong, cùng lắm chỉ như quan hệ hàng xóm xa với người nổi tiếng. Anh ta kết hay không kết hôn, với cô đều không sao cả, cô chỉ cần làm tốt bốn phận bản thân là tốt rồi...

__Anh sẽ dự lễ đính hôn...tổng giám đốc sao?

Đình Phong sợ run một lát, bàn tay nắm vô lăng thoáng siết chặt.

__Ừm, thứ sáu tuần sau em rảnh không? Có muốn đi cùng anh?

Cô hơi trầm ngâm, giống như đang tự hỏi. Anh lại vờ vô tình tiếp lời.

__Nghe nói cậu ta dự định thuê một tầng của khách sạn năm sao, còn mời rất nhiều những nhân vật quan trọng trong giới kinh doanh, ngoài ra tất cả nhân viên công ty cũng có thể tham dự, không kể họ hàng hai bên gia đình... Anh đoán chắc cũng phải lên đến vài trăm người.

Quả nhiên, Hải Lam nghe vậy liền rung mình, lập tức lắc đầu.

__Em không đi! – Nói xong cô lại ngập ngừng, do dự hỏi. – Nhưng mà...không đi có sao không?

Anh khẽ cười, tranh thủ lúc dừng đèn đỏ xoa nhẹ má cô một chút.

__Không sao, loại yến hội đó thật ra cũng rất nhàm chán. Em đã không muốn thì không cần phải đi.

Kì thật trong lòng anh lại nhẹ nhàng thở ra. Dựa vào biểu tình của cô đến xem, có lẽ cô ta vẫn chưa nói gì với cô. Theo bản năng, anh cũng không muốn cô biết chuyện giữa Tịnh Yên và Trịnh Duy. Khó khăn lắm hai người mới hòa hợp được như hiện giờ, anh không nghĩ lại xuất hiện vết rách giữa họ.

Trịnh Duy là bạn anh, anh không thể ngăn cậu ta trả thù. Điều duy nhất anh làm được chỉ là hạn chế hậu quả đến mức thấp nhất, không để cho cô cũng bị cuốn vào.

__Bạn anh... thực sự yêu cô tiểu thư kia sao? – Không hiểu tại sao, rõ ràng mọi chuyện không liên quan đến mình, cô vẫn không nhịn được hỏi.

Đình Phong trầm mặc, thật lâu mới thở dài.

__Đó là lựa chọn của cậu ta.

Con người, sẽ vì lựa chọn của mình mà trả giá. Mặc dù Trịnh Duy luôn miệng nói hận Tịnh Yên, luôn miệng nói muốn báo thù, nhưng nếu đã không yêu, làm sao có hận? Chỉ sợ đến khi nhận ra điều đó, người đau khổ nhất, cuối cùng vẫn là cậu ta.

__Thôi không bàn chuyện này nữa, tối nay anh muốn ăn canh cá nấu me!

Hải Lam bật cười, không tiếp tục truy hỏi nữa, dẫu sao cô chẳng phải thực sự quan tâm.

Song cô không để ý là, lúc cô quay đầu đi, khóe môi Đình Phong cũng dần hạ xuống.

57. Chương 57

Xoảng!

Chiếc đĩa bị đụng phải rơi xuống vỡ tan. Hải Lam cúi xuống nhặt, lại bị mảnh vỡ vô tình cắt qua ngón tay, đau nhói. Vết cắt từ màu trắng bệch ban đầu chuyển dần sang đỏ, giọt máu chói mắt lặng lẽ nhỏ trên nền nhà. Cô phản xạ đưa ngón tay lên mút, trong lòng lại dâng lên dự cảm bất an.

Hôm nay, là ngày thứ sáu.

Ngoài trời đang mưa, từng hạt lất phất vương trên cửa sổ, tích tụ thành giọt rồi lăn xuống. Mưa phùn... thường khiến người ta trở nên ưu thương.

Cô nhìn quanh phòng bếp, bất giác cảm thấy trống trải. Mọi khi vào giờ này, bọn họ thường dùng bữa tối, anh sẽ kể toàn chuyện linh tinh chọc cho cô cười, sau đó sẽ giành việc rửa bát. Thật kì lạ là một người vụng về nấu nướng, đến khi rửa bát lại cực kì thành thạo, cô còn hỏi đùa trước kia có phải anh từng đi rửa bát thuê...

Chợt cô tự gõ vào đầu, thầm mắng chính mình vô dụng. Chẳng qua chỉ là một buổi tối, cô có cần lúc nào cũng nghĩ đến anh vậy không?

Đứng dậy muốn tìm mì gói ăn tạm cho đỡ đói, Hải Lam mới sực nhớ anh đã mang hết mì nhà cô đi rồi. Cô không khỏi thở dài, mặc thêm áo khoác rồi cầm ô bước ra ngoài.

Gió lạnh đập vào mặt mà đến, mang theo bụi mưa ẩm ướt. Cửa hàng gần chung cư không ngoài dự đoán đã đóng cửa, cô đành phải đi bộ xa hơn tới siêu thị ở khu phố bên cạnh. Trên vỉa hè, từng người lướt qua nhau, qua kẽ hở của đám người, đột nhiên cô liếc thấy một bóng dáng thân quen. Theo khoảng cách càng lúc càng rút lại gần, cô biết chắc mình không hề nhìn lầm.

Là Tịnh Yên!

Trông cô thật khác với khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ cùng lối ăn mặc sang trọng, nhưng Hải Lam chú ý không phải điều đó, mà là biểu tình của cô! Nói sao nhỉ? Nhàn nhạt mất mát mà lạnh nhạt, luyến tiếc mà cô đơn. Hải Lam đang định gọi cô lại, Tịnh Yên đã bước lên chiếc ô tô màu đen.

Kể từ lần trước gặp mặt, cô luôn lo lắng không yên, song vẫn chưa có cơ hội gặp lại. Lần này dù thế nào, cô nhất định phải tìm hiểu là chuyện gì xảy ra!

Đúng lúc một chiếc taxi vừa vặn dừng lại, Hải Lam mau chóng bắt xe, vội vã ra lệnh cho tài xế.

_Nhanh, đuổi theo chiếc xe màu đen phía trước!

Nghe ra khẩn cấp trong giọng cô, lái xe cũng không trì hoãn, lập tức đạp chân ga phóng đi. Khi đã được một đoạn, anh ta mới tò mò hỏi.

_Cô đuổi theo ai vậy? Không phải bắt chồng ngoại tình chứ? – Gần đây trong giới bọn họ cũng gặp phải vài vụ như vậy.

Hải Lam mím môi, thuận miệng đáp.

_Không, là bạn tôi.

_Cô theo dõi bạn mình để làm gì? – Không lẽ là người chồng đi ngoại tình với bạn của vợ? Oa, quá phần khích rồi!

_Còn anh biết nhiều thế để làm gì? – Cô thoáng nhú mày, phớt lờ lại khôi phục vẻ lãnh đạm hàng ngày. Thấy thế anh ta đành cười trừ, cũng không tiện hỏi thêm nữa.

Nửa tiếng sau, xe họ dừng lại trước cửa khách sạn Hoàng Gia. Hải Lam xuống xe, đưa một trăm nghìn cho tài xế xong không quay đầu lại chạy đi, bỏ mặc sau lưng lời kêu gọi của anh ta.

Tuy nhiên vừa bước vào, vì cách ăn mặc không phù hợp mà cô bị chặn ở cửa. Chờ khi cô mất công giải thích xong xuôi, thân ảnh Tịnh Yên cũng biến mất rồi. Cô không bỏ cuộc tiếp tục không mục đích tìm kiếm, nhấn nạy gõ cửa từng phòng, rốt cuộc cũng đến được tầng ba.

Đây là bữa tiệc lớn, rất đông người tham dự, nhưng giờ phút này tất cả đều yên lặng tụ tập nơi trung tâm của căn phòng. Hải Lam khó khăn len qua “bức tường” người, bỗng đứng lại nghe được một thanh âm quen thuộc.

_Vậy theo anh, thế nào là đủ?

_Hừ, trừ khi... cô quỳ trước mặt tôi!

_Duy, cậu...

Chợt có tiếng hút khí vang lên xung quanh, Hải Lam đang khó hiểu thì khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, cô không khỏi kinh hãi hét lên.

_Tĩnh Yên!!!

Gần như không kịp suy nghĩ, cô đã bổ nhào vào người Tĩnh Yên, mạnh mẽ kéo cô đứng dậy.

_Em đang làm cái gì? Mau đứng lên!

Tĩnh Yên khẽ mỉm cười trấn an cô, chậm rãi đứng thẳng. Đến khi hướng về phía Trịnh Duy, tươi cười dần phai nhạt, đáy mắt cô chỉ còn lại bình thản.

_Trịnh tổng, từ giờ trở đi, chúng ta — không ai nợ ai.

Nói xong cô dứt khoát quay người rời đi, đám đông tự động rẽ thành đôi. Hải Lam cũng bất chấp cái nhìn kì dị những người khác, vội vàng theo ra thang máy, ngăn trở đường đi của cô.

_Làm sao vậy? Tĩnh Yên! Nói cho chị biết đi, có phải là anh ta? Anh ta bắt nạt em sao?

Tĩnh Yên khẽ thở dài, đặt tay lên vai cô.

_Em không sao... Chị Lam, có thể để em một mình được không?

ô siết chặt tay, đợi cho thang máy đóng lại mới trở về bữa tiệc. Không, giờ nó không còn là “tiệc” nữa, mà giống một trò khôi hài hơn. Sau mọi chuyện đã xảy ra, chẳng ai bảo ai, tất cả đều lặng lẽ rút lui. Hải Lam lướt qua đám người, trực tiếp đối diện Đinh Phong cùng Trịnh Duy.

_Anh biết trước rồi phải không? – Cô hỏi Đinh Phong.

Anh né tránh tầm mắt cô, trầm mặc xem như trả lời. Thân thể Hải Lam hơi lung lay, có chút đứng không vững. Nghĩ đến một loại khả năng, cô chỉ cảm thấy lạnh lẽo, lạnh từ đầu đến chân.

_Như vậy, trong chuyện này...anh cũng có tham dự?

Đinh Phong muốn giải thích, rốt cuộc lại không nói nên lời. Đúng vậy, anh biết chuyện này từ đầu, hơn nữa cũng không có ngăn cản.

_Tiếp cận tôi cũng chỉ là một phần trong kế hoạch thôi? – Sắc mặt cô tái nhợt, lồng ngực đau như muốn nứt ra. Là giả sao? Tất cả hứa hẹn, tất cả thổ lộ... đều là giả!? Bởi vì muốn giúp Trịnh Duy, anh thật đúng là chuyện gì cũng dám làm?

_Không phải! – Lần này anh không hề do dự lập tức phủ nhận. Cô lại giống như không có nghe thấy, giọng nói vì kích động mà gất lên.

_Tại sao? Tĩnh Yên có lỗi gì? Vì sao các người đối xử với cô ấy như thế?

Đinh Phong bắt giác khó chịu, Tĩnh Yên, Tĩnh Yên, Tĩnh Yên! Vì sao lúc nào cũng là Tĩnh Yên? Cô tin Tĩnh Yên hơn tin anh! Cho dù Tĩnh Yên làm sai cô vẫn đứng về phía cô ta! Thậm chí vì một kẻ như cô ta mà trách móc anh!

_A? Không có lỗi? Hám tiền, bội bạc, vô liêm sỉ! Hôm nay đi đến bước này, cô ta bị như vậy cũng là xứng đáng!

Ào!

Xung quanh lặng ngắt như tờ, cảm giác một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Đình Phong ngẩng ngẩn, không dám tin nhìn cô. Rượu từng giọt từ trên đầu chảy xuống, đắng ngắt, anh cũng quên lau.

Cô phẫn nộ nhìn anh, nghiêng răng nhằn từng chữ.

—Đừng nhục mạ cô ấy! Anh không có tư cách!

Mặt anh xanh mét, từng sợi gân trên trán giật giật, lửa giận dồn nén như sắp bùng phát.

—Hải — Lam...

Cô lại không thêm để ý đến anh, mà quay sang chỉ thẳng vào Trịnh Duy. Hiện giờ với cô anh ta không phải tổng tài, cũng không phải người nắm giữ công việc cô đang làm, mà chẳng qua chỉ là một kẻ xấu xa làm tổn thương người bạn thân nhất của cô, không hơn.

—Trịnh Duy phải không? Anh là tên tồi tệ dần dần ngu xuẩn! Nhất định anh sẽ hối hận!

Quảng lại những lời này xong, Hải Lam tức giận bỏ đi. Đình Phong nhắc chân muốn đuổi theo, lại kéo không xuống mặt mũi, cuối cùng đành trở mắt nhìn bóng cô mất hút.

—Xin lỗi, làm liên lụy cậu. — Trịnh Duy đứng cạnh đưa khăn giấy cho anh nhưng anh không tiếp.

—Trịnh Duy... Đây thật sự là kết quả cậu muốn sao?

58. Chương 58

Ngày hôm sau.

Đã gần 10 giờ mà một chiếc bàn trong phòng kế hoạch vẫn còn trống. Đình Phong ngoài mặt vẫn lãnh đạm nhưng trong lòng đã bắt đầu nổi sóng.

—Quản lý Lam đâu?

—Khụ, cô ấy chưa đến. — Trưởng phòng Trương nơm nớp lo sợ trả lời. Quái lạ, rõ ràng trong phòng có máy sưởi mà sao anh vẫn thấy lạnh lạnh sống lưng?

—Có xin phép gì không?

—Vẫn... Chưa có. — Mồ hôi trên trán Trương Dịch bắt đầu rịn ra.

Ngón tay anh đều nhịp gõ trên mặt bàn, giọng nói thản nhiên nghe không ra cảm xúc nào.

—Hình phạt dành cho nhân viên nghỉ việc không lí do là gì?

Khóe mắt Trương Dịch thoáng run rẩy, đây chẳng phải đang làm khó anh ta sao? Ai mà chẳng biết quan hệ giữa quản lý Lam cùng giám đốc? Nhất thời mặt anh ta nhần hơn cả khi ăn ớt, trả lời sai thì không được, trả lời đúng lại không xong...

—Sao vậy? Quy định của công ty mà trưởng phòng cũng không biết?

Trương Dịch hít sâu, lại hít sâu, cuối cùng liều mình nhắm mắt vào.

—Nhân viên tự động nghỉ không xin phép, một lần trừ nửa tháng lương, hai lần trừ hai tháng lương, ba lần... thì bị đuổi việc.

Nghe thì có vẻ nghiêm khắc, thực ra không phải lúc nào cũng áp dụng nguyên hình phạt đó, nếu như chẳng may có việc đột xuất, chỉ cần đưa ra được lí do chính đáng sẽ không sao.

—Vậy cứ theo luật mà làm, ngày mai anh thông báo cho quản lý Lam.

—Vâng.

__Không còn chuyện gì nữa, anh đi được rồi.

Anh ta đẩy bụng nghi vấn bước ra khỏi phòng. Cánh cửa vừa khép lại, tờ giấy trong tay Đình Phong cũng bị vò nát. Sắc mặt anh âm trầm, âm thầm cắn răng.

Được lắm, Hải Lam, để xem em trốn anh được bao lâu?

...

Báo thức cách mỗi một phút lại reo vang, không biết đã là lần thứ bao nhiêu.

Hải Lam khó khăn mở mắt, cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra. Cố gắng chống tay ngồi dậy, tầm mắt thoáng lướt qua đồng hồ, bỗng cô giật mình.

__Muộn rồi!

Song khi bàn chân chạm tới nền đất lạnh lẽo, cô cũng sực nhớ mọi việc tối qua, hắt rượu vào mặt giám đốc, mắng cả tổng giám đốc... Hải Lam không khỏi cười tự giễu, xem ra cô cũng không cần đi làm rồi.

Ngẫm lại đáng ra cô nên đoán trước mới phải. Phản ứng mất tự nhiên khi họ gặp nhau, ác cảm kì lạ của anh về Tịnh Yên... Thì ra ba người đó quen nhau từ trước, anh vì bạn mình “bị phản bội” mà căm ghét cô ấy. Không ngờ cuối cùng, diễn biến tất cả lại phức tạp thế này.

Là lỗi của ai? Nên trách ai?

Mọi việc đều có hai mặt, giống như quả bóng được sơn hai màu. Nhìn ở góc độ này có lẽ nó màu đen, ở góc độ khác thì nó màu trắng. Tuy nhiên con người thường chỉ tin màu mình nhìn thấy, mà quên đi màu sắc còn lại. Vì vậy mà cùng một sự việc vẫn có những nhận định khác nhau.

Tựa như anh và cô, mỗi người đều đứng về phía bạn mình. Hải Lam biết chẳng thể trách anh, nhưng anh không nên giấu cô, càng không nên dùng những lời đó với Tịnh Yên. Hơn nữa, rõ ràng anh có thể ngăn cản được Trịnh Duy, nhưng anh đã không làm.

Tịnh Yên... Trịnh Duy...

Cho đến giờ cô vẫn không hiểu, yêu nhau chẳng lẽ chỉ để tổn thương lẫn nhau? Cứ nghĩ muốn tốt cho đối phương, đối lại cũng là hận thù cùng đau khổ... Có đáng không!?

Rắc rối... Cô vẫn luôn ghét những rắc rối... Đầu cô rất đau, cổ họng cũng đau, hậu quả việc quên ô trên taxi mà còn dầm mưa về nhà. Đúng là tốt đẹp chờ mãi chẳng thấy đâu, xui xẻo thì nổi gót tới.

Hải Lam mệt mỏi gượng dậy tìm thuốc, sau khi uống xong lại lên giường cuộn tròn chần bông ngủ. Chuyện ngày mai để ngày mai lo, tạm thời cô không muốn bận tâm bất kì điều gì nữa...

*****

Trương Dịch thực sự muốn khóc.

Ai tới nói cho anh, “hung thần” mặt lạnh kia có thật là giám đốc ôn hòa thường ngày của bọn họ không? Vì sao anh cảm giác băng giá từ người giám đốc tỏa ra còn hơn cả tổng tài?

__Quản lý Lam vẫn chưa đến?

__Vâng... – Trương Dịch len lén xoa mồ hôi lạnh trên trán, cẩn thận trả lời.

Đồng hồ treo tường tích tắc nhích từng chút một nặng nề. Trong khi anh ta thấp thỏm lo âu, Đình Phong vẫn ngồi bất động, không rõ đang suy tính gì. Sau vài phút tưởng chừng kéo dài vài thế kỉ, bỗng dưng anh mở miệng.

__Sao anh vẫn còn ở đây?

==” Anh chưa cho đi người ta dám đi?

Trương Dịch như được giải thoát vội ra khỏi phòng, trước khi đi chột dè dặt hỏi.

__Giám đốc, về quản lý Lam... còn xử lý theo quy định sao?

Gặp ánh mắt sắc bén của anh đảo qua, lại lập tức sửa lời.

_Tôi hiểu rồi, toàn bộ nghe theo phân phó của giám đốc.

Gương mặt anh bao trùm trong bóng tối, cả người tản mát ra hơi thở lạnh thấu xương. Vốn anh chỉ muốn trừng phạt cô một chút, không nghĩ tới cô đã ba ngày đều không đến làm, thậm chí ngay cả xin phép cũng không. Chẳng nhẽ cô thực sự cho rằng anh không dám để cô nghỉ việc sao?

Tĩnh Yên.

Tĩnh Yên... Trịnh Duy...

Cho đến giờ cô vẫn không hiểu, yêu nhau chẳng lẽ chỉ để tổn thương lẫn nhau? Cứ nghĩ muốn tốt cho đối phương, đối lại cũng là hận thù cùng đau khổ... Có đáng không!?

Rắc rối... Cô vẫn luôn ghét những rắc rối... Đầu cô rất đau, cổ họng cũng đau, hậu quả việc quên ô trên taxi mà còn dầm mưa về nhà. Đúng là tốt đẹp chờ mãi chẳng thấy đâu, xui xẻo thì nổi gót tới.

Hải Lam mệt mỏi gượng dậy tìm thuốc, sau khi uống xong lại lên giường cuộn tròn chần bông ngủ. Chuyện ngày mai để ngày mai lo, tạm thời cô không muốn bận tâm bất kì điều gì nữa...

*****

Trương Dịch thực sự muốn khóc.

Ai tới nói cho anh, “hung thần” mặt lạnh kia có thật là giám đốc ôn hòa thường ngày của bọn họ không? Vì sao anh cảm giác băng giá từ người giám đốc tỏa ra còn hơn cả tổng tài?

_Quản lý Lam vẫn chưa đến?

_Vâng... – Trương Dịch len lén xoa mồ hôi lạnh trên trán, cẩn thận trả lời.

Đồng hồ treo tường tích tắc nhích từng chút một nặng nề. Trong khi anh ta thấp thỏm lo âu, Đình Phong vẫn ngồi bất động, không rõ đang suy tính gì. Sau vài phút tưởng chừng kéo dài vài thế kỉ, bỗng dưng anh mở miệng.

_Sao anh vẫn còn ở đây?

==” Anh chưa cho đi người ta dám đi?

Trương Dịch như được giải thoát vội ra khỏi phòng, trước khi đi chột dè đặt hỏi.

_Giám đốc, về quản lý Lam... còn xử lý theo quy định sao?

Gặp ánh mắt sắc bén của anh đảo qua, lại lập tức sửa lời.

_Tôi hiểu rồi, toàn bộ nghe theo phân phó của giám đốc.

Gương mặt anh bao trùm trong bóng tối, cả người tản mát ra hơi thở lạnh thấu xương. Vốn anh chỉ muốn trừng phạt cô một chút, không nghĩ tới cô đã ba ngày đều không đến làm, thậm chí ngay cả xin phép cũng không. Chẳng nhẽ cô thực sự cho rằng anh không dám để cô nghỉ việc sao?

Tĩnh Yên.

Anh ghen tị cái tên đó, hay đúng hơn là vị trí của nó trong lòng cô. Anh vẫn luôn cố gắng, nhưng dường như vẫn chưa đủ. Cô bảo vệ mình quá chặt chẽ, đến mức mỗi lần anh muốn đến gần, lại xuất hiện một bức tường vô hình ngăn cách đẩy anh ra ngoài. Cô không tin anh, lại tin tưởng gần như hoàn toàn vào kẻ phản bội kia...

Rầm!

_Anh Phong, đồng sách đó gây thù oán với anh à?

Đình Ngọc vào phòng làm việc đã thấy mọi thứ ngổn ngang lộn xộn, tất cả đồ vật trên bàn đều bị gạt rơi xuống đất. Hôm nay hiếm khi anh trai cô mới về nhà, không ngờ vừa về chẳng những về mặt hầm hầm, lại còn phát hỏa lớn như vậy.

__Không liên quan đến em, ra ngoài đi!

Đình Ngọc bĩu môi, đặt nước hoa quả mẹ cô dặn đưa cho anh lên bàn rồi xoa người, miệng còn không quên lầu bầu.

__Hừ, ra thì ra. Không phải cãi nhau với chị Lam sao, làm như là to tát lắm...

__Đứng lại!

__Còn gì nữa không?

__Cái đó...khụ... – Giọng anh có vẻ xấu hổ, sắc mặt cũng đỏ hồng mất tự nhiên.

__Rốt cuộc là có chuyện gì? Cứ nói đi, em góp ý cho. – Ánh mắt cô thích thú mở to, trông mong nhìn anh. Nếu đằng sau cô có thêm cái đuôi, anh tuyệt đối không nghi ngờ là nó cũng đang vẫy vẫy.

__Thôi quên đi. – Anh tự nghĩ cách còn hơn.

__Đừng mà! Anh Phong, mau nói đi!

__...

__Được rồi, nếu em không thể hỏi thì chắc mẹ có thể. – Nói xong làm bộ muốn ra ngoài.

__Đứng lại!

15 phút sau.

Hai đầu lông mày nhíu chặt, Đình Phong không khỏi chần chờ.

__Như vậy... được không?

Đình Ngọc ra vẻ một chuyên gia, đi đi lại lại trong phòng rồi lấy tay xoa cằm.

__Theo phân tích của em, Chị Lam thuộc mẫu người chú trọng tình thân hơn tình yêu. Vậy nên nếu anh trở thành chồng chị ấy, cũng tức là người thân nhất của chị ấy, tất nhiên chị Lam phải dành nhiều sự quan tâm cho anh hơn rồi.

__Thật không?

__Thật, trăm phần trăm! Cứ tin em đi!

Anh ngẫm nghĩ một lát, cảm thấy không phải là không có khả năng, cuối cùng thoáng gật đầu.

__Vậy... được rồi.

Mặc dù luôn tỉnh táo quyết đoán trong kinh doanh, nhưng có đôi khi, anh của cô cũng rất ngây thơ.

Ách... Thật ra cô là có ý tốt. Nếu để hai người này tiếp tục ép buộc, không biết đến đời nào cô mới được ăn cỗ cưới, chẳng bằng tăng động lực thúc đẩy họ một phen. Dù sao ba đã hứa rồi, chỉ cần anh kết hôn sẽ tặng cô một chiếc Micra*. Chuyện đẹp cả đôi đường, vừa lợi người vừa lợi mình, có sao cô không làm?

59. Chương 59

Chẳng qua chỉ cảm nhẹ. Hải Lam uống thuốc rồi ngủ một giấc thấy đỡ. Song tỉnh lại cũng chẳng biết làm gì.

Nếu đã xác định nghỉ việc, cô cũng không cần quan tâm đến công việc nữa, đơn giản nghỉ ngơi cho thanh thần đầu óc. Chỉ là mọi khi luôn bận rộn, đột nhiên dư nhiều thời gian rảnh, nhất thời cô cũng không quen. Suốt ngày toàn loanh quanh trong nhà, dọn dẹp nhà cửa, xem tivi, lên mạng....

Cứ thế qua ba ngày, cô bắt đầu thấy nhàm chán. Mà phiền nhất là hình ảnh Đình Phong ẩn hiện chịu không nổi, cô đành đứng dậy cầm áo đi ra ngoài.

Làn gió phớt qua mang theo hương vị dễ chịu. Cơn mưa mấy hôm trước đã chấm dứt, thậm chí trời còn hửng nắng. Hải Lam ngẩng mặt đón luồng ánh sáng ấm áp, thời tiết tốt đẹp làm khoe môi cô khẽ mỉm cười.

Bỗng dưng đến trước khi vui chơi, cô đứng lặng nhìn đám trẻ nô đùa trên cát, đáy mắt tràn ngập hoài niệm.

Có một thời cô cũng chân trần chạy trên nền đất, lú lú cũng bạn chơi đồ hàng, xây lâu đài cát, đùa giỡn tới mặt mũi lấm lem mới về nhà. Mẹ sẽ trách cô vì sao nghịch bẩn, sau đó dịu dàng lau mặt cho cô, ba sẽ ở một bên đọc báo, thỉnh thoảng trêu cô là con khỉ nhỏ... Cô của ngày đó hay còn hay cười, cô của ngày đó hồn nhiên, vô ưu vô tư, cho đến khi...

Đôi khi giật mình thời gian trôi quá nhanh, muốn nắm bắt cũng không kịp nữa. Rất nhiều chuyện đã xảy ra, nhiều kí ức bị vùi lấp, không thể quay lại. Thất vọng hay nuối tiếc cũng chẳng thay đổi được gì.

_Cô gì ơi, cô ném hộ bọn cháu quả bóng được không ?

Quả bóng đầy bụi đất lăn tới chân cô, Hải Lam không ngần ngại mà ném trở về. Đổi lấy là nụ cười rạng rỡ của thằng bé.

_Cám ơn cô !

Tuổi thơ...luôn là thứ đẹp đẽ nhất, nếu có không bị phá vỡ.

Cô tiếp tục dạo bước, thanh thoi thưởng thức cảnh vật xung quanh, điều mà vì nhịp sống vội vã hằng ngày mình đã bỏ lỡ. Thỉnh thoảng bắt gặp chuyện nào hay thì dừng lại xem, thấy vật nào xinh đẹp thì dừng lại ngắm, gặp vài hàng xóm quen thì gật đầu chào hỏi...

Hải Lam chậm rãi đi qua những con phố, những cửa hàng, băng qua vạch kẻ đường.... Cứ không mục đích tiến về phía trước, bất tri bất giác cô đã đi được thật xa. Đến khi định quay đầu, cô lại chứng kiến cảnh tượng không thể tin nổi.

Có trong khoảnh khắc, cô tưởng rằng mình hoa mắt, tưởng rằng tất cả chỉ là ảo giác.... Nhưng không phải, cho dù chớp mắt bao nhiêu lần, hình ảnh đó vẫn còn, rõ ràng đến làm tim cô vỡ nát.

“Tôi thích em”

...

“Em từng nói, nếu mười năm đi qua mà tôi vẫn có thể đứng trước em nói những lời này thì sẽ đồng ý với tôi ?”

...

“Hải Lam, em chỉ có thể là của tôi.”

...

“Xin lỗi... Tin tưởng anh, nhất định sẽ không có lần sau.”

...

“Hải Lam, chúng ta kết hôn được không?...”

Đối trá. Đều là đối trá.

Nhưng tại sao... nỗi đau này lại chân thật đến thế ?

A a...Thật châm chọc.

Cái người mới đây còn nói yêu cô, muốn kết hôn với cô, mà giờ đã đi mua nhẫn cưới với người con gái khác.

Đột nhiên cô bật cười, tươi cười tràn ngập chua xót. Hải lam a Hải lam, uống công người sống gần ba mươi năm, tự nhận đã gặp qua bao nhiêu chuyện, vậy mà vẫn chưa chịu rút bài học ỉn, rồi cuộc vẫn giẫm vào vết xe đổ kẻ khác.

Cái gì là yêu ? Cái này chính là yêu. Một phút trước nói yêu người, một phút sau lại ôm người khác.

Không phải đã nói với mi rồi sao ? Đứng có yêu, đừng có tin, đừng để ai có cơ hội làm tổn thương mình.

Chờ mười năm? Chờ tình yêu vĩnh viễn? hay chờ cổ tích biến hiện thực ?

Hải Lam tuyệt vọng nhắm mắt lại, không muốn chứng kiến thêm một phút nào nữa. Bắt buộc mình dời tầm mắt, bắt buộc mình đứng vững, bắt buộc mình nhắc chân đi... Nơi này,...không có chỗ dành cho cô nữa rồi.

Gió đột ngột nổi lên, cuốn bụi cát bay loạn. Nơi cô vừa đứng, hai giọt nước thấm trên nền đất, mờ dần rồi khô đi.

Trong tiệm trang sức chợt anh cảm thấy một trận hoảng hốt. Bất giác anh liếc qua cửa kính, lại loáng thoáng trông thấy bóng cô. Đình Phong vội vàng đuổi theo, song khi anh đuổi tới nơi, bóng dáng đó đã mất hút.

Chờ anh quay trở lại, Đình Ngọc nghi hoặc nhìn anh.

__Anh Phong, sao vậy?

__Không có gì, có lẽ là nhìn lầm...

Nhưng nếu là nhìn lầm, vì sao cảm giác bất an này lại rõ ràng đến thế ?

60. Chương 60

Lúc anh phát hiện cô mất tích, cũng đã là ngày hôm sau.

Theo lời hàng xóm, cô chỉ mang theo túi du lịch nhỏ, lại không hẹn ngày trở về, còn nhờ người là nếu anh đến thì đưa cho anh một cái hộp.

Khoảnh khắc Đình Phong tiếp nhận hộp, bàn tay chị hàng xóm phút chốc run lên. Đứa con năm tuổi cũng bị dọa đến sợ hãi nấp sau lưng mẹ. Vốn dĩ cô Lam tính tình lạnh lùng nó không dám thân cận, chẳng ngờ chú người yêu lại khủng bố hơn....

Rời khỏi khu chung cư, sắc mặt anh càng thêm âm trầm đáng sợ. Bận rộn cả một ngày, định dành cho cô một điều bất ngờ, kết quả người nhận bất ngờ cũng là anh.

Nhìn phong bì nổi bật dòng chữ đơn xin thôi việc, trong mắt anh ngùn ngụt lửa giận như muốn nổ tung.

Búp bê, gối ôm, dây chuyền, quà tặng lưu niệm....Tất cả những đồ anh tặng cô đều mang trả.

Nhưng trái tim anh, cô có trả được không ?

Đình Phong xé nát tờ đơn trong tay thành từng mảnh vụn tan tác bay xuống đất. Hai nắm anh siết chặt, hàm răng cạ sát kèn kẹt rung động.

Được lắm, Hải Lam, tốt nhất đừng để tôi bắt được em!

.....

Tỉnh Quảng Nam, ở một làng nhỏ dưới chân núi.

Tuy kề cận thị trấn, điều kiện nơi này vẫn khá đơn sơ. Phần lớn nhà cửa đều là nhà mái ngói, thỉnh thoảng lác đác vài ngôi nhà hai tầng đã được xem như giàu có. Đường đi chủ yếu là đường gạch hoặc đường đất, còn lại số ít mới được đổ bê tông. Hương vị nông thôn nồng đậm, từ đầm sen, cây đa, sân đình.....Tất cả hầu như còn giữ nguyên được vẻ cổ kính, mộc mạc vốn có.

Từ cổng làng đi sâu về phía trước khoảng ba trăm mét rồi rẽ trái, có một khuôn viên mang tên cho nhi viện Ngọc Mai khiêm tốn nằm khuất sau gốc cây cổ thụ to gần bốn người ôm. Cách đó không xa là đám trẻ con đang chạy lon ton trước ngõ.

Gần đến trưa, Tịnh Yên bắt đầu nhóm lửa nấu cơm bỗng thấy một bóng người đứng chắn cửa bếp. Bất giác quay đầu, cô lại khó nén kinh ngạc.

_Sao chị lại ở đây ?

Hải Lam không nói gì, một lát sau chột tiến lên ôm cổ cô.

_ Chị Lam !

_____

Từng vòng khói lượn lơ lan tỏa, cốc trà xanh nóng ấm được đặt lên bàn. Tịnh Yên ngồi xuống đối diện cô.

_Chỗ em khoogn có đồ uống khác, chị uống tạm cái này đi.

_Không sao, chị có mang theo ít bánh kẹo chút nữa em chia cho bọn nhỏ đi.

Dù hải Lam đang mỉm cười, Tịnh Yên vẫn nhận ra sự khác thường ở nơi cô.

_Có chuyện gì vậy ?

Cô nhấp một ngụm nước, bất động nhìn lá trà trầm dưới đáy cốc. Thật lâu sau cô mới mở miệng giọng thản nhiên mà lạnh nhạt.

_Anh ta sắp kết hôn rồi.

_Làm sao có thể ? – Tịnh Yên bật thốt ra, khó tin hỏi lại. – Biết đầu là hiểu lắm ?....

Khóe môi cô trào phúng dân lên.

_Nhăn cười cũng mua, chính mắt chị đã thấy còn giả được sao ?

_Nhìn thấy...Nhiều khi chưa chắc đã là sự thật, chị đã hỏi anh ấy chưa ?

_Để làm gì ? Bảo họ phát thiệp mời cho ?

_Nhưng nếu anh Đình Phong...

_Tịnh yên! – Hải Lam cắt đứt lời cô. – Đừng nhắc tên anh ta trước mặt chị nữa được không, chị không muốn nghe !

Tịnh Yên khẽ thở dài. Thôi, vẫn nên đợi chị ấy bình tĩnh lại rồi nói sau.

-Vậy chị định đi đâu ?

Phải, đi đâu? Hải Lam mờ mịt. Ban đầu cô cũng chưa nghĩ nhiều, chỉ mong rời khỏi đó càng nhanh càng tốt. Không ngờ lúc cô cần một nơi lảng tránh gió, lại nhận ra mình chẳng còn nơi nào để đi. Hóa ra...Cô vẫn luôn là một kẻ cô đơn....

_Chị tính chung quanh đi du lịch, thuận tiện ngắm cảnh thư giãn đầu óc. Dù gì mấy năm nay vẫn chưa có cơ hội đi xa.

_Không bằng ở đâu một thời gian đi, em đang cần tìm giáo viên phụ đạo cho bọn trẻ. Ngày xưa chị cũng học chuyên toán mà, đúng không ?

Cô hơi cúi đầu, thất thần nhìn xuống nền nhà.

_Ừm, cũng được.

....

Anh nghĩ mình sắp phát điên.

Đã cố gắng tìm đủ mọi nơi, hỏi thăm bất kì người nào có thể, nhưng ngay cả chút tin tức cũng không có. Giống như lời cô từng nói, nếu anh phản bội sẽ khiến anh không tìm thấy cô. Nhưng vấn đề là anh không làm chuyện gì có lỗi với cô được không ? Dù cô giận chuyện anh biết Trịnh Duy muốn trả thù Tịnh Yên mà không báo với cô thì cô cũng đã mắng anh, cũng hất rượu vào mặt anh rồi, kể cả còn chưa hài lòng cô vẫn có thể tìm anh tính sổ, việc gì cần chơi trò mất tích như thế ? Nếu mục đích của cô là khiến anh phải lo lắng, vậy thì cô thành công rồi !

Tiếp tục bấm nút gọi chẳng biết đã ấn qua mấy trăm lần trong ngày không ngoài dự đoán lại là câu trả lời máy móc của tổng đài. Anh hồi hận, lẽ ra không nên chơi trò xem ai gan hơn ai mà bỏ mặc cô, lẽ ra phải đến gặp cô sớm hơn. Giờ thì hay rồi, người đi, nhà trống.

Đình Phong day huyệt thái dương đang đau nhức, theo anh biết, Hải Lam cũng không quen ai, duy nhất với một người thì phải là....

Đúng rồi, Tịnh Yên ! Nghĩ đến đây anh vội quay xe về hướng biệt thự của Trịnh Duy. Dẫu chẳng thể hi vọng quá nhiều anh vẫn muốn thử.

Ước chừng ba mươi phút sau, anh đã đứng trước cổng nhà Trịnh Duy, song lại kinh ngạc khi thấy cửa không đóng, bên trong tối đen. Quen thuộc do được nút công tắc, đèn vừa sáng lên Đình Phong đã bị dọa hoảng sợ.

Dù là bão cấp 10 quét qua, cũng chỉ đến mức này mà thôi. Khắp nơi ngổn ngang rác rưởi, vỏ bánh, quần áo, chai lọ....Cuối cùng ở một góc dưới bệ cửa sổ, anh thấy Trịnh Duy đang ngồi giữa đống vỏ lon bia.

Chẳng còn phong độ tổng giám đốc quyền uy, trước mắt anh chỉ còn một kẻ không khác nào lưu manh, quần áo xộc xệch, tóc tai rũ rượi, khóe môi có vết rách như vừa đánh nhau.

_Làm sao cậu lại thành ra cái dạng này ?

Trịnh Duy không trả lời, cũng không nhúc nhích, chỉ im lặng như con rối gỗ khô khan bị đánh mất linh hồn.

_Cậu...Tịnh Yên đâu ? – chứng kiến tình trạng thê thảm của cậu ta, Đình Phong khó khăn hỏi, nhưng nhận được đáp án cũng làm anh thất vọng.

_Đi rồi.

_Cậu không biết cô ta đi đâu sao ?

_Không. – Trịnh Duy lăm lăm song nghĩ đến điều gì, anh vội bật dậy nắm cổ áo Đình Phong.

_Hải Lam! Đúng rồi, chắc chắn Hải Lam biết cô ấy đang ở đâu.

_Hải Lam cũng đi rồi.

Nghe vậy, Trịnh Duy vô lực buông tay, loạng choạng ngã xuống sàn.

Đình Phong cũng ngồi xuống cạnh anh cầm lấy một lon bia tự nhiên bật nắp uống. Uống hết một lon, anh mới mở miệng.

_Rốt cuộc...cậu bị àm sao vậy ?

Trịnh Duy cúi đầu trong bóng tối anh không thể nhìn thấy biểu tình trên mặt cậu ta.

_Tịnh Yên...đi thật rồi.

_Vậy thì sao ? Điều đó không phải nằm trong dự tính của cậu ah ?

_Phải rồi, đều do tôi. Là tôi đã khiến cô ấy đi.

....

_Phong, tôi hồi hận. Hải Lam nói đúng, tôi là tên khốn ngu xuẩn. Lẽ ra ngày đó tôi phải tìm hiểu rõ ràng, lẽ ra tôi không nên buông tay, không nên.....Chết tiệt, rốt cuộc tôi đã làm gì với Tịnh Yên ? – Trịnh Duy đâm mạnh vào tường, mu bàn tay xuất hiện vết máu, anh lại không thấy đau.

_Thật ra là chuyện gì ?

_Cô ấy chưa bao giờ phản bội tôi. – Anh cười chua xót, trên mặt tràn đầy thống khổ. – Chưa bao giờ.
Đình Phong khiếp sợ nghe anh kể lại mọi chuyện, thật lâu không nói nên lời.

_Cậu....

_Ngu ngốc đúng không ?

Anh khê thở dài.

_Phải, cả hai chúng ta đều là kẻ ngốc...

61. Chương 61

“Hôm qua cô đi đâu ?”

“Không liên quan đến anh !”

“Đứng lại! Cô nói mau, gã đó là ai ?

“Nhân tình của tôi! Sao hả, thế nào ? Chỉ cho phép anh có bồ, không cho phép tôi có nhân tình ??”

“Cô nói cái gì ? Nhắc lại lần nữa thử xem !:

“Có gì mà không dám ? Tôi nói...”

Ba...mẹ...Hải Lam sẽ ngoan, sẽ không ham chơi.....Sẽ học hành chăm chỉ....Hai người dừng cãi nhau nữa được không ?

Bé gái khoảng bảy, tám tuổi ngồi cuộn mình trong góc nhà, bàn tay nhỏ bé cố gắng che kín tai. Cả thân mình cô bé không ngừng run rẩy, trên mặt vẫn còn vệt nước mắt chưa khô. Nó rên rĩ rất nhỏ, nhưng không ai nghe thấy, không ai để ý đến nó.

“Tôi chịu hết nổi rồi, chúng ta ly hôn đi !”

“Được, ly hôn thì ly hôn, cô tưởng tôi không dám sao ?”

Ly hôn.....

Chỉ sau một đêm, màu hồng héo úa, chuyển thành màu đen, từ công chúa nhỏ trở thành đứa trẻ bị bỏ rơi...

“Lam, chào mừng đi con.”

“Lam chào dì đi con.”

Ba. không còn là ba của một mình con. mẹ không còn là mẹ của riêng con. Đêm khuya tịch mịch, trên đoạn đường hoang vắng, bóng dáng thất thế kéo dài thật dài.....

*****

Buổi sáng cô tỉnh dậy, phát hiện bên gối một mảnh ẩm ướt.

Tưởng rằng mình đã quên hóa ra kí ức dù chôn vùi nhưng nó vẫn còn đó, chẳng qua cô không muốn chạm đến mà thôi.

Hải Lam, biển màu xanh lam.

Mẹ từng nói với cô, tên cô là kỉ niệm vì ba mẹ cô gặp nhau lần đầu ở bãi biển....

Không biết bao nhiêu lần cô hình dung cảnh tượng đó, trời xanh, biển xanh, bãi cát vàng óng ánh....Một chàng trai gặp một cô gái, ngay từ ánh mắt đầu tiên, họ đã phải lòng nhau...Dẫu cô không hiểu, hai người hoàn toàn xa lạ mới biết mặt nhau, làm sao có thể sinh ra tình cảm kì diệu đó ?

Khoảng cách không làm họ xa nhau, dù chỉ liên lạc qua thư từ cùng số lần gặp mặt ít ỏi. Sau ba năm, họ kết hôn, vượt rào cản gia đình, vượt qua khó khăn trong cuộc sống....

Khi còn bé, ba thường gọi cô là “công chúa nhỏ”. Vào mỗi cuối tuần, họ thường đưa cô đi chơi công viên, một bên cô nắm tay ba, một bên cô nắm tay mẹ tung tăng nhảy chân sáo. Mẹ sẽ mua kem bông ngọt lịm cho cô, còn lúc nào thấy mệt, ba sẽ đặt cô ngồi lên vai....

Cô từng nghĩ mình là đứa trẻ hạnh phúc nhất trên thế giới, nhưng hạnh phúc của cô không kéo dài lâu.

Một ngày nọ, mẹ thấy ba đi cùng một cô gái, còn ba thấy mẹ đi cùng một người đàn ông.

Ghen tuông, cãi vã. Đổ vỡ.

Mười năm, vẹn vẹn mười năm. Thì ra mười năm đủ để dập tắt bất kì tình cảm mãnh liệt nào.

Ước hẹn như mây, lời thề như gió, chẳng biết khi nào sẽ tan vỡ vào hư vô. Câu nói chỉ có cái chết mới chia lìa được hai người giống như trò hề nực cười nhất. Để rồi một ngày khác, cùng một người khác họ lại bước vào lễ đường, lặp lại nguyên vẹn lời tuyên thệ khi xưa.

Cô đã uống rất nhiều đắng, nhiều đến nỗi mỗi lần nhớ đến vị chua của nó, dạ dày cô lại bốc lên.

Ngày ba mẹ ra tòa, cô ngộ độc cấp tính phải vào bệnh viện, cuối cùng vẫn không ngăn được họ ly hôn. Rồi họ đi thêm bước nữa, cô về sống với bà ngoại.

Thương tâm, thất vọng, khổ sở. Cô học cách che giấu cảm xúc, học cách xây vỏ ốc tự bảo vệ mình. trở thành một kẻ vừa tự ti, vừa hèn nhát, không dám yêu ai, không dám tin tưởng ai.

Lần đầu cô được tỏ tình hồi cấp 3, tim cô cũng bối rối cũng nhảy nhót nhưng càng nhiều là phòng bị càng hoài nghi. Thích cô thật sao, hay chỉ là một trò đùa dai cuối cấp ?

Cô nói anh chờ cô mười năm, song chưa bao giờ ôm hi vọng. Cô nghĩ anh sẽ quên, vậy mà anh lại đến. Từng ngày trôi qua, bất giác vị trí anh dần cắm rễ trong lòng cô, khó dứt bỏ hơn tất cả những gì cô tưởng. Dù luôn cảnh báo chính mình không được yêu anh quá nhiều nhưng tựa như khi rớt xuống đầm lầy, càng giãy dụa lại lún càng sâu. Chẳng ngờ khi cô lún sâu nhất, đối lấy cũng là kết quả này....

Chạy trốn chẳng qua là vì sợ hãi. Cô sợ đáp án sẽ khiến mình sụp đổ. Nếu anh thừa nhận đó là sự thật, cô không chắc mình có thể đứng vững, có thể giữ khuôn mặt bình tĩnh mà chúc anh “Hạnh phúc”. Bởi vì, cô sẽ hận anh.

Lạnh.Trái tim cô rất lạnh. Tại sao cho cô một chút ấm áp cuối cùng lại rút đi ?

62. Chương 62

_Chị Lam? Chị Lam!

Hải Lam hồi thần, quay sang nhìn Tịnh Yên, nhàn nhạt mỉm cười.

_Sao vậy?

_Chị nghĩ gì mà như người mất hồn thế? – Nếu cô nhớ không lầm, hôm nay đã là lần thứ mười rồi.

_Không có gì.

Tịnh Yên khe khẽ thở dài.

_Đừng tự ép buộc mình nữa, chị nên về đi.

_Em xem chị có điểm nào giống như đang ép buộc sao?

_Trốn tránh cũng đâu phải là cách, hướng chị chị còn chưa hỏi rõ ràng...

_Như em thì không gọi là trốn tránh!?

Tịnh Yên ghen lời, những câu thuyết phục định thốt ra cũng bị mắc ở cổ họng. Cô muốn nói là không giống, nhưng lại phát hiện mình không phản bác nổi. Nghĩ đến “người kia”, ánh mắt cô chợt phức tạp lên, song giây lát lại khôi phục bình tĩnh.

_Chị không sợ Đình Phong thực sự lấy người khác?

_Anh ta lấy hay không lấy ai,

chị không quan tâm.

Nói dối! Nếu không quan tâm, vì sao phải khóc? Vì sao phải tức giận? Vì sao phải trốn đến tận nơi này? Càng cố tỏ ra lãnh đạm, lại càng chứng minh việc chị ấy đang để ý mà thôi. Mà nếu đã để ý, tội gì phải làm khổ chính mình?

_Hải Lam, cánh cửa của chị đóng quá chặt, nghi ngờ lại quá nhiều, chị không biết sống vậy rất mệt mỏi sao?

Mệt? Cô mệt chết đi! Luôn luôn lo lắng sợ hãi, một khi lơ lỏng sẽ bị lừa gạt, bị phản bội. Nhưng bảo cô buông xuống tất cả để phòng, cô làm không được.

_Em không bảo chị tin tưởng mù quáng, nhưng yêu mà không có tin tưởng sẽ không là yêu. Hải Lam, cứ tiếp tục như vậy, sớm hay muộn chị cũng làm tổn thương anh ấy, cũng tổn thương chính mình.

Hải Lam im lặng, mí mắt nhẹ nhàng chớp máy. Tịnh Yên biết cô đã bị đả động, nên không nói thêm nữa. Dù sao tính cô rất cố chấp, muốn một sớm một chiều thay đổi là không có khả năng, chỉ hi vọng thời gian sẽ giúp cô nghĩ thông suốt.

Cô khẽ đứng đưa chân trần trong ao, cảm nhận dòng nước mát lạnh thấm dần vào ruột gan. Làn gió dịu dàng phất qua hai má, đưa tới mùi hương hoa sen thoang thoảng. Mặt nước trong xanh in bóng những đám mây lững thững trôi về cuối chân trời, còn trong lòng cô, rốt cuộc cũng dậy lên một gợn sóng nhỏ.

*****

Tập đoàn Trịnh An.

Hiện nay trong công ty, bầu không khí có áp suất cực thấp. Mà trung tâm nguồn áp suất đó, không phải nơi khác chính là — tầng 8 và tầng 15.

Bây giờ nếu phỏng vấn bất kì nhân viên nào rằng họ không muốn chạm mặt ai nhất, chắc chắn câu trả lời không ngoài hai người, tổng tài cùng giám đốc phòng kế hoạch.

Lí do ư? Có ai muốn tận hưởng cảm giác “mát mẻ” của Nam Cực không? Có ai muốn vô cớ bị đình chỉ công tác không? Có ai muốn ngày thường lẫn ngày nghỉ đều phải tăng ca không? Đáp án dĩ nhiên là — không. Vậy nên chỉ cần thoáng thấy bóng dáng Trịnh Duy hoặc Đình Phong, kẻ nào nhanh chân lập tức đường vòng mà đi, còn kẻ nào chậm chân, xin chia buồn, hắt sui xẻo

rồi

Đặc biệt là phòng kế hoạch, khổ không nói nổi. Nhóm người ngày xưa hay buôn chuyện thì giờ nín thít, đâu đâu đều là những gương mặt cặm cụi cúi đầu đánh máy. Nếu ai chẳng may “lỡ tay” làm xong việc trước, nhất định sẽ ngậm ngùi lùi toàn bộ công việc ra đánh máy lại, dù sao cũng không để mình có cơ hội rảnh rỗi. Bởi hậu quả việc rảnh rỗi là —

_Bảo An, làm xong thì mang báo cáo vào cho tôi.

63. Chương 63

Trong ánh mắt thương hại của đồng nghiệp, Bảo An đau khổ vào phòng giám đốc. Không ngoài dự đoán, nửa tiếng sau, cậu ta lại xám xịt chạy ra.

__Chết mất thôi, không khéo tôi lên cơn đau tim quá! – Tần Lan ôm ngực rên rỉ. Tình trạng này rồi cuộc còn kéo dài đến khi nào, cô nghĩ là tới lúc đó mình cũng mắc bệnh căng thẳng thần kinh! Hải Lam ơi Hải Lam, cô hại thảm chúng tôi rồi!

__Không biết quản lý Lam bao giờ mới... – Ai đó đang nói tự dưng im bật. Lập tức tất cả lại cắm cúi viết viết, gõ gõ gõ... Diễn hình kiểu những con ong làm việc chăm chỉ, tựa như mấy câu ca thán vừa này chưa hề phát sinh.

Tầm mắt Đinh Phong tùy ý đảo qua các bàn, sau đó không nói lời nào rời đi, lưu lại sau lưng hơn chục người hai mặt nhìn nhau, âm thầm lau lau mồ hôi trên trán. Gần đây chỉ cần nghe thấy bất kì từ gì dính đến chữ “lam”, giám đốc bọn họ nhất định sẽ trở mặt, âm trầm chẳng khác nào giông bão trên biển Đông. May mắn, anh chưa nghe thấy...

Vừa nghĩ thế xong, cửa phòng lại bật mở, Đinh Phong mặt không biểu cảm bỏ thêm một câu.

__Ngày mai, mỗi người nộp hai bản kế hoạch mới cho tôi.

Rầm!

Hoang vu... Yên ắng... Lặng ngắt như tờ. Năm phút sau, từ phòng kế hoạch bắt đầu truyền ra từng tiếng kêu la thảm thiết.

Thờ ơ với cú sốc mình vừa gây ra cho nhân viên, anh ấn nút thang máy, lên tới tầng 15 thì bỏ qua thông báo, trực tiếp xông vào phòng tổng tài.

__Có tin tức gì chưa?

__Vẫn chưa. – Trịnh Duy mệt mỏi ngả lưng ra ghế, trên mặt hốc mắt trũng sâu, hiển nhiên là dấu ấn của nhiều ngày mất ngủ.

__Lâu như vậy còn chưa tìm được?

__Khả năng là họ không còn ở Hà Nội nữa. Tôi đã phái người đi tra các bến xe cùng nhà ga, nhưng gần dịp Tết lượng khách tăng mạnh nên hơi khó khăn.

Đinh Phong âm thầm nắm chặt tay, cảm giác nôn nóng lẫn bức bối khiến anh có xúc động muốn đập phá mọi thứ.

__Ngày Phong, Tịnh Yên thì không nói làm gì, nhưng sao cả Hải Lam cũng đi?

__Làm sao mà tôi biết? – Anh phiền chán gất giọng, tiếp theo đột nhiên nheo mắt. – Hay cậu đe dọa đuổi việc cô ấy?

Trịnh Duy cười khổ.

__Cậu nghĩ tôi còn tâm trí để ý mấy chuyện đó sao?

Đinh Phong trầm mặc. Anh biết không phải nguyên nhân này, nhưng anh nghĩ mãi không ra... Hơn nữa cô còn một thân một mình đi xa, ngộ nhỡ gặp phải chuyện gì... Anh thật không dám tưởng tượng.

__Duy, thử nhớ lại xem, thật sự Tịnh Yên không còn người thân nào khác à?

__Không có, cô ấy là trẻ mồ

côi... – Bỗng trong óc anh chợt lóe, cả hai người liếc nhìn nhau, không hẹn mà cùng hiểu ý. Một lát sau, Trịnh Duy nhắc điện thoại lên.

__Khánh Huy, tìm cho tôi tư liệu về cô nhi viện nơi Tịnh Yên lớn lên.

...

Ngày hôm sau, cuối cùng toàn công ty có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi. Vì hai “tảng băng” đã đi công tác đột xuất, vậy nên tạm thời họ được giải thoát! Mặc dù vẫn có người không nhịn được thắc mắc, chẳng hiểu chuyện to tát gì khiến cả hai “sếp” phải cùng nhau giải quyết, nhưng rất nhanh họ vút nghi vấn đó ra sau đầu. Dù sao đây cũng không phải việc họ nên quan tâm, việc họ cần làm bây giờ là tổ chức tiệc ăn mừng đã!

64. Chương 64

Hà Giang, ngôi làng vốn bình yên êm ả, sáng nay lại chào đón một sự xáo trộn nho nhỏ. Chiếc ô tô màu đen vừa vào cổng làng đã mau chóng đưa tới vô số người vây xem. Mặc dù không phải vật hiếm, nhưng loại ô tô sang trọng như vậy xuất hiện ở nơi đơn sơ này thì gần như vẫn là lần đầu tiên. Thế nên khi chủ nhân chúng bước ra khỏi xe, mọi sự chú ý đều tập trung về phía họ.

Đến khi thấy rõ hai người đó, ai nấy không tránh khỏi kinh ngạc, vì cô gái chưa chồng thậm chí còn vùng trộm đỏ mặt. Đúng là đẹp trai quá nha, thật chẳng khác nào mấy anh người mẫu trên tivi!

Sắc mặt Trịnh Duy trầm xuống, ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo. Đình Phong vỗ vai trấn an anh, tiến lên hỏi người đàn ông trung niên bên cạnh.

_Xin hỏi, muốn tới cô nhi viện Ngọc Mai thì đi thế nào?

...

_Ai hỏi cháu cháu học trường nào đấy. Bé nào ngoan thì múa hát thật hay. Cô là mẹ và các cháu là con, trường của cháu đây là trường mầm non...

_Nhanh lên, mau lên... Đây, bài hát hết rồi còn gì, cậu còn...

_Nhanh, chuyển tiếp đi...

Từ ngoài cổng, đã thấy tiếng hát cùng tiếng cười đùa của lũ trẻ truyền ra. Những đứa trẻ xếp thành vòng tròn đang chuyền tay nhau quả bóng màu xanh, đứng ở giữa là Tịnh Yên và một cậu bé bị bịt mắt.

Bài hát dừng lại, cô nhóc cầm bóng lần những người còn lại nhanh chóng giấu tay ra sau lưng, còn cậu bé được mở khăn che, bắt đầu đoán xem ai đang giữ nó. Bởi chơi quá háng say, phải đến khi Đình Phong và Trịnh Duy tới gần, bọn nhỏ mới phát hiện ra họ.

_Chị Yên, chị Yên... – Thằng nhóc khề khề kéo áo cô. – Cái chú kia cứ đứng nhìn chị mãi...

Biểu tình Tịnh Yên hơi cương, bàn tay bên hông vô thức nắm chặt, chợt cô hướng về Đình Phong, khề mỉm cười.

_Chị ấy ở vườn sau.

Tảng đá trong lòng anh rốt cuộc cũng buông xuống. Anh liếc Trịnh Duy ý bảo “tôi đi trước”, sau đó vội vã rời đi.

Ở sau vườn, cô cùng khoảng bốn, năm đứa nhỏ đang tưới cho những luống rau. Hải Lam mặc quần áo dài tay, đội mũ, nhìn qua không khác nào một cô gái thôn quê. Thời tiết nóng nực làm mồ hôi lấm tấm trên trán cô, song ngắm vườn rau cải xanh non mơn mớn, những giọt nước dường như tan biến hết.

_Cô Lam, khăn chậu đắp nước lạnh rồi, cô lau mặt đi.

Cô cười tiếp nhận khăn, thuận tay xoa đầu thằng bé. Khuôn mặt hồng hào cùng nụ cười dịu dàng của cô, nhất thời làm Thiên Bình xem đến ngây người.

_Cô Lam, chờ cháu lớn lên, cô gả cho cháu được không?

Hải Lam thoáng sửng sốt, chưa đợi cô kịp trả lời thì một giọng khác đã xen vào.

_Xin lỗi nhớ, nhóc, cô ấy là của chú rồi.

Nghe được thanh âm quen thuộc, cơ thể cô bỗng chốc cứng đờ, lồng ngực kịch liệt đập phồng. Cô chậm chạp xoay người.

Anh không thay đổi gì, vẫn như trong trí nhớ cô. Gương mặt anh tuấn góc cạnh, mái tóc bị gió thổi có phần hỗn loạn, lại tăng thêm phần phóng khoáng mà gợi cảm. Song không biết có phải ảo giác hay không, cô cảm thấy anh tựa hồ gần hơn...

_Anh đến đây làm gì? – Tức giận mình thế nhưng vẫn để ý đến anh, cô gắt giọng tròng Đình Phong. Nếu anh đã không cần cô, có sao lại không để cô yên?

Tuy nhiên, cô không ngờ cơn tức của anh còn lớn hơn cô. Vừa nghe câu chất vấn kia, mặt anh xanh mét, đáy mắt dần toát ra hai ngọn lửa, cả người tràn ngập hơi thở làm cho người ta sợ hãi.

Chết tiệt, cô vẫn dám hỏi? Đã bao nhiêu ngày anh mất ăn mất ngủ tìm cô, còn cô thì tốt rồi, vô tư sống an nhàn vui vẻ?

_Tại sao chưa nói tiếng nào đã bỏ đi?

65. Chương 65

Bất giác Hải Lam rút lui hai bước. Cô không hiểu nổi, rõ ràng là anh sai, sao cô lại phải thấy chột dạ?

_Cô ơi... – Có đứa định nắm tay cô, bị anh tròng vội rút lại. Đáng sợ, hu hu, cái chú này không phải làm nghề lưu manh đây chứ?

Thấy bọn nhỏ đang run rẩy, cô miễn cưỡng cười, cố gắng trấn an cảm xúc của chúng.

_Cô không sao, bọn cháu ra ngoài kia chơi đi.

Khi chỉ còn lại hai người, cô mới mím môi, lạnh lùng đối mặt anh.

_Tại sao chưa nói tiếng nào đã bỏ đi? – Đình Phong kiên nhẫn lặp lại, khó chịu nhìn cô cố tình giữ khoảng cách với mình.

_Đi đâu là quyền của tôi, không liên quan đến anh.

Anh thành tình bắt lấy tay cô, cổ tay tê rần khiến mày cô nhả nhú.

_Em nói lại lần nữa thử xem?

Cô hít một hơi, thông thả nhắc lại từng chữ.

_Tôi muốn đi đâu, muốn làm gì — không liên quan đến anh!

Đình Phong đột ngột kéo mạnh, cô bị mất thăng bằng ngã vào người anh. Không để cô có cơ hội thở dốc, anh cúi xuống mãnh liệt hôn cô, tựa như tròng phạt cấm mạnh mẽ cô. Thừa dịp cô đau kêu, lưỡi anh nhanh chóng xâm nhập, càn quét trong miệng cô.

Ngỡ ngàng qua đi, Hải Lam bắt đầu giãy dụa, nhưng dù thế nào cũng không thoát ra được. Một tay anh ghì sau gáy cô, một tay giữ chặt eo cô làm cô không thể cử động, chỉ có thể mặc anh không ngừng dục hôn. Tủi nhục cùng cảm xúc, nước mắt cô bỗng chốc trào ra.

Phải tới khi nếm thấy vị mặn mặn, anh mới thoảng ngừng lại. Nhìn môi cô sưng đỏ còn vương một tơ máu, cùng đôi mắt khóc đến đỏ hồng, anh không khỏi ảo não mình quá mức xúc động. Nhưng nếu cô không nói câu đả thương người đó...

_Đồ tồi! Sao anh có thể làm thế với tôi?

Tay dầm chân đá, Hải Lam hoàn toàn mất kiểm soát, cô đánh anh, nhưng lại làm đau chính mình... Đình Phong đứng im mặc cô trút giận, chỉ có bàn tay ôm cô là chưa từng buông ra.

__Cút đi! Đồ xấu xa! Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa! Anh sắp kết hôn còn tìm tôi làm gì? Mau buông!... Buông...

__Đợi đã, em nói ai kết hôn? – Đến giờ anh mới nhận ra khác thường.

__Đừng cho là tôi không biết gì, tôi thấy hết rồi, anh không cần giả vờ!

__Em đã thấy gì? – Đình Phong nheo mắt, giọng nói cũng lạnh dần. Đây là nguyên nhân chân chính sao?

__Sao? Anh mua nhẫn cưới với người khác mà giờ không dám nhận?

Quả nhiên, thì ra hôm ấy cô thực sự có mặt ở đó. Vì tưởng rằng anh phản bội, cho nên để chứng minh mình không cảnh cáo đùa, cô mới xách hành lý trốn đi?

Anh vô thức buông lỏng, trong ngực như bị người xé rách rồi tannhấn rắc muối vào. Hóa ra chưa đủ, sau hết thấy nỗ lực anh đã bỏ ra, cô — vẫn nghi ngờ anh. Không, phải nói là từ trước đến giờ cô chưa từng tin anh! Vậy nên khi có chuyện xảy ra, ngay cả một cơ hội cho anh giải thích cũng không có!

Chợt Đình Phong bật cười, bi thương trong mắt làm Hải Lam hoảng hốt.

__Đình Ngọc — là em gái tôi. – Giọng anh rất nhẹ, rất nhẹ, nhưng đánh vào lòng cô lại như nặng ngàn cân. – Dĩ nhiên, nếu em cho là anh em ruột cũng loạn luân thì không sao...

Nghe câu châm chọc từ miệng anh, đầu óc cô hỗn loạn, chỉ biết ngốc lăng nhìn anh đưa tay vào túi áo, lấy ra một chiếc hộp nhỏ.

__Còn cái này... – Khóe môi anh nhếch lên. – Vốn dĩ dành ột người, nhưng giờ... không cần nữa rồi.

Tay anh vung lên, chiếc nhẫn kim cương 10 cara hình trái tim bay đi, rơi vào trong bụi cỏ. Khi cô còn chờ đợi vì kinh ngạc, anh đã quay lưng đi.

__Như em mong muốn, sau này tôi sẽ không làm phiền em nữa.

“Không làm phiền nữa...”

66. Chương 66

Dạ dày bỗng co thắt lại, bên tai liên tục quanh quẩn câu nói đó. Không, anh không làm phiền cô bao giờ, chỉ có cô hết lần này tới lần khác đẩy anh ra, một lần, lại một lần làm anh tổn thương.

Anh đi thật sao? Sức chịu đựng con người luôn có hạn, mà anh bỏ cuộc, vì hết kiên nhẫn với cô rồi.

Bóng anh càng lúc càng xa, trong cô có điều gì cũng đang dần mất đi, trống rỗng khiến cô hoảng sợ. Hết như khi còn nhỏ, cô trốn nhà đi tìm mẹ, lại trông thấy mẹ hạnh phúc bên gia đình mới. Bóng tối... Mưa... Chỉ còn lại một mình, cô độc và lạnh lẽo... Họ không bao giờ còn cần cô, không bao giờ còn yêu thương cô nữa...

__Đừng...

Cô hiểu lắm anh, cô không tin anh, cô không xứng với anh... Đáng lẽ, cô không có tư cách để níu kéo, nhưng... cô không muốn mất anh.

Bước chân bắt giác tự động, đợi khi phát hiện mình đang làm gì, cô đã chạy tới ôm chầm anh từ phía sau.

__Xin lỗi... Đừng đi được không? – Hải Lam khẽ nức nở, chẳng khác nào con mèo con tội nghiệp sắp bị bỏ rơi.

__Em không tin tôi, dù tôi ở lại thì có ý nghĩa gì?

Cô liên tục lắc đầu, vùi mặt vào lưng anh.

__Xin lỗi... Lần sau... Sẽ không...

Anh quay sang đối diện cô, suýt nữa đã hạ vũ khí đầu hàng, song vẫn cố gắng nhẫn nại. Còn chưa được, nếu anh không cho cô một bài học, ngộ nhỡ tương lai có thêm hiểu lầm, cô lại vụng trộm đem con anh đi giấu thì sao? Đâu phải lúc nào anh cũng may mắn như lần này. Nghĩ vậy, anh làm bộ thờ dài.

__Anh... không biết có thể tin em nữa không?

Trông cô khẩn trương nắm nhanh vạt áo mình, Đình Phong không khỏi cười thầm, bên ngoài vẫn tỏ ra mờ mịt cùng mắt mát.

__Anh... Vậy anh muốn thế nào?

Khóe môi không tiếng động cong lên, anh chờ chính là những lời này!

__Anh muốn em hứa, từ nay về sau phải tin tưởng anh hoàn toàn, kể cả có khúc mắc hay hiểu lầm cũng phải hỏi anh trước.

__Vâng.

__Không được phép chơi trò mất tích làm tôi lo lắng.

Cô khẽ gật đầu.

__Cho dù chuyện gì xảy ra, dù anh có vô tình quên nói với em điều gì, cũng không được rời bỏ anh.

Cô nhăn mày, trực giác thấy trong lời nói của anh có gì không ổn. Đình Phong sợ cô nhận ra, vội vàng cướp lời.

__Em không nói anh coi như em đồng ý. Được rồi, tháng sau chúng ta kết hôn, em có ý kiến gì không?

Kết... Kết hôn!? Hải Lam bị dọa choáng váng, có phải quá nhanh không? Cô còn chưa chuẩn bị tâm lý...

__Em không cần chuẩn bị gì hết, tất cả có anh lo rồi.

__Đình Phong... Em... Không phải... Em vẫn chưa... còn ba mẹ anh...

Chuyển biến quá mức bất ngờ, cô đến nói năng cũng trở nên lộn xộn. Anh khẽ cười, nhẹ hôn cô một chút.

__Đừng lo, ba mẹ anh rất dễ tính. Nếu muốn anh có thể đưa em về gặp họ luôn.

Ngây ngốc để anh kéo đi, mãi cho tới tận sân trước, cô vẫn vậy trong trạng thái ngờ nghệch, chưa thể phục hồi tinh thần. Cô sắp kết hôn? Tại sao cô lại thấy hình như mình vừa rơi vào bẫy!?

*****

__Tìm bên đó chưa? Vẫn chưa thấy à?

__...

__Đồ ngốc! Sao anh lại ném nó đi?

Chẳng phải vì anh quá thất vọng thôi! Nói thật, lúc nghe cô nói muốn đi tìm nhẫn, anh còn nho nhỏ cảm động một chút, tưởng cô trân trọng món đồ anh tặng. Ai ngờ đáp án lại là –

“Mua nhẫn đắt như vậy làm gì, bán đi mua sách vở cho bọn nhỏ có học hơn không?” ==”

Không hiểu nếu biết chiếc nhẫn đó không chỉ đủ mua sách, mà còn đủ nuôi toàn bộ bọn chúng học hết cấp ba, cô sẽ có phản ứng gì?

67. Chương 67

—A, cháu tìm được rồi! – Bỗng dưng một thằng nhóc reo lên, nó hào hứng chạy tới chỗ cô khoe công. Hải Lam nhú mồm nhìn chiếc nhẫn, tự nhiên có cảm giác là lạ.

—Viên đá này... là đá gì? – Sẽ không như cô nghĩ chứ? Hẳn là không, kể cả có là giám đốc, nhưng anh lấy tiền đâu mà mua. Chẳng lẽ đi nhặt hối lộ?

—Đá thường thôi, không tốn kém đâu. – Với anh thì đúng là không tốn kém.

Tịnh Yên cùng Trịnh Duy hai mặt nhìn nhau, ngay lập tức cô lại quay đi. Bọn họ đều là người biết hàng, làm sao không phân biệt được đá thường hay kim cương?

—Bán đi cũng chẳng được bao nhiêu đâu! – Anh vội bổ sung, sợ có một phút xúc động lại mang nó ra hiệu cầm đồ.

Khụ khụ! Biểu tình hai người còn lại có vẻ mất tự nhiên, Đình Phong cảnh cáo liếc họ một cái.

Anh không tiếc tiền, thật sự. Bảo anh quyền góp cho bọn nhóc học hết đại học cũng không sao, nhưng cô đâu cần đem mục tiêu đặt lên nhấn đấm hông của họ chứ?

—Vậy à. – Hải Lam hơi hơi thất vọng. Dù chỉ sống cùng bọn trẻ một thời gian, nhưng cô thực sự yêu quý chúng, rất muốn làm được gì đó cho chúng. Tiếc là sức lực cô quá nhỏ bé, căn bản không thể giúp được nhiều.

—Được rồi mọi người, không ai thấy đói à? – Cuối cùng Tịnh Yên cũng lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc.

Chờ cô và Hải Lam đi nấu cơm, Đình Phong xem xét vẻ nặng nề của bạn tốt, đưa ánh mắt dò hỏi.

—Cô ấy nói không hận tôi.

—Thế thì ổn rồi còn gì?

Trịnh Duy nhắm mắt cười khổ.

—Tịnh Yên nói tất cả đã qua, cô ấy không hận tôi, nên tôi không cần sự tha thứ của cô ấy.

—Cô ấy không muốn quay lại?

Trịnh Duy cúi đầu trầm mặc. Không chịu nổi kiểu ử rử mất hết sức sống của cậu ta, anh cố ý dùng phép khích tướng.

—Cậu định bỏ cuộc? Đợi cho cô ấy lấy chồng lần nữa rồi chúc cô ấy hạnh phúc?

—Không!

—Vậy thì tốt rồi. Chỉ cần cậu không bỏ cuộc, một tháng không được thì một năm, một năm không được thì mười năm, thế nào chẳng có ngày Tịnh Yên mềm lòng?

—Cậu đang khoe “chiến tích” của mình sao?

Đình Phong híp mắt không nói, chỉ có khóe môi cao cao giờ lên tiết lộ tâm tình anh lúc này.

—Tôi hỏi thật, cậu đi những mười năm, không sợ khi trở về Hải Lam đã có người khác?

—Cậu cho là tôi an tâm để cô ấy ở lại một mình?

—Không lẽ... cậu cài người bên cạnh Hải Lam!?

Anh nhún vai, tựa như không thêm để ý.

—Một trong số cấp dưới của cô ấy — là em họ tôi.

Gian xảo! Cái tên này, có gọi hẳn là cáo già cũng không đủ!

68. Chương 68

Gần nhất cô nhi viện tựa hồ náo nhiệt hơn hẳn. Mỗi ngày đều có người mang rau quả hoặc thịt cá đến biếu, dẫn tới hậu quả trong bếp hầu như luôn trong tình trạng thừa thớt ăn tươi. Mà hết thấy nguyên nhân của sự việc kì lạ đó là –

Nghe nói, cô nhi viện có thêm hai thầy giáo mới đẹp trai.

Nghe nói, hai thầy giáo đó không chỉ đẹp trai mà còn nhiều tiền.

Nghe nói, bọn họ không những đẹp trai, nhiều tiền, mà còn — chưa kết hôn.

Nghe nói...

Nghe nói...

Tóm lại, cứ mỗi buổi chiều là các cô các chị lại tụ tập trước cửa cô nhi viện, có người tới đưa đồ, có người thậm chí còn đưa em đến xin học. Nhưng dù viện có là gì, mục đích họ cũng chỉ có một — tiếp cận hai thầy giáo kia.

_Thầy Phong, em có chút quà tặng thầy cùng bọn trẻ...

_Vậy cảm ơn cô.

Lần đầu tiên được người ta gọi là “thầy”, Đình Phong thực sự chưa thể thích ứng hoàn toàn. Song bề ngoài anh vẫn không tỏ thái độ nào, chỉ mỉm cười hiền hòa mà xa cách.

_Cái đó... thầy Phong, em có chuyện muốn nhờ.

_Cô cứ nói tự nhiên, nếu giúp được thì tôi sẽ giúp. – Còn không giúp được thì... thôi.

Không nhận ra sự khờ khạo trong cách trả lời của anh, cô gái tiếp tục cúi đầu, hai má đỏ hồng, chẳng biết do ngượng ngùng hay do nể.

_Em trai em học môn Lý hơi kém, thầy có thể cho nó vào lớp thầy được không? – Nói xong tràn ngập mong đợi nhìn anh. Tuy nhiên anh còn chưa đáp lời, một giọng lạnh nhạt khác đã xen vào.

_Xin lỗi, chỗ chúng tôi là cô nhi viện, không phải trường học.

Rõ là cô đang cười, nhưng anh lại sâu sắc cảm nhận được cô đang giận, rất tức giận. Bất giác khóe môi anh nhẹ cong lên.

_Nhưng mà...

_Cô đã nghe rồi đấy, tiếc là tôi không thể giúp được rồi. Có lẽ cô nên cho em cô đi học thêm ở trường.

Tiếc? Hóa ra anh còn thấy đáng tiếc? Hải Lam hừ lạnh, quay người bước đi, nhưng mới được một đoạn đã bị anh đuổi kịp. Thấy cô phớt lờ không thèm để ý đến mình, nụ cười bên môi anh càng thêm rõ ràng.

_Em đang ghen? – Là câu hỏi, cũng là khẳng định.

_Không phải. – Gương mặt cô thoáng cứng đờ, lại cắn môi lao về phía trước.

_Em đang ghen.

_Không phải! – Tốc độ cô biến nhanh hơn, nhưng Đình Phong vẫn theo sát không rời, hiển nhiên còn chưa chịu bỏ qua.

_Em rõ ràng đang ghen!

Hải Lam đột ngột dừng lại, neho mắt liếc anh một cái, biểu tình cực giống ai đó làm anh chột có dự cảm xấu.

_Thật ra nơi này rất tốt, không khí trong lành, không khói bụi, không ô nhiễm, cuộc sống lại đơn giản... Có lẽ định cư ở đây cũng không sai...

_Được rồi, em không ghen, là anh ghen, được chưa?

Trông biểu tính đặc ý của anh, chỗ nào như là đang nhận sai? Hải Lam bức bối trừng mắt, thỉnh thoảng gạt anh sang một bên.

_Hừ, tránh ra!

_Sao thế? Em giận thật à?

_Cùng lắm lần sau dù biết em ghen, anh cũng không nói ra được chưa?

_Anh!...

Bị ghen nói không ra lời, mặt cô trắng đến đỏ bừng. Ngược lại tâm tình anh bỗng tốt lên rất nhiều, bộ dạng này của cô thật đáng yêu, đáng yêu đến nỗi anh chỉ muốn cắn một ngụm...

_Cô Lam! – Đột nhiên có bóng dáng nhỏ bé chạy về phía cô. Hải Lam thu hồi vẻ tức giận, nhẹ nhàng cúi người hỏi.

_Có chuyện gì vậy Bình?

_Cháu có cái này tặng cô. – Hai tay Thiên Bình nâng lên, cẩn thận như đang dâng tặng vật quý, đầy mặt hờn hờ cùng chờ mong. Giữa lòng bàn tay cậu bé, một viên đá màu trắng trơn nhẵn hình bầu dục với những đường vân hồng nhạt đang lóe sáng lấp lánh dưới ánh nắng.

_Ừm, rất đẹp, cô cảm ơn.

Được khen ngợi, Thiên Bình vui vẻ cười toe toét, chợt kéo áo cô xuống nói nhỏ vào tai cô.

_Thế có đẹp hơn cái nhẫn đá của chú ấy không cô?

_Ừ, đẹp hơn.

Hải Lam nhếch cười, trong khi Đình Phong đen mặt, lúc nghe được câu nói kế tiếp của thằng bé thì càng âm trầm hơn.

_Vậy cô lấy cháu được không? Chú ấy vừa đào hoa lại vừa hung dữ, ngoại trừ đẹp mặt ra cũng chẳng có gì...

69. Chương 69

Cô phì một tiếng bật cười, còn anh không khách khí trực tiếp xách cổ thằng bé lên.

_Nhóc con, không phải chú đã nói rồi sao? Cô ấy là của chú rồi.

_A a a!!! Cô thấy chưa? Chú ấy bạo lực lắm, cô đừng lấy chú ấy nữa!

_Câm miệng! Muốn biết thế nào là bạo lực chân chính không?

_A ui! Chú là đồ dạ xoa!

_Nhóc con miệng còn hơi sữa!

_Chú mới uống sữa ы! Cháu cai sữa từ mười năm trước rồi!

_#\$\$%^@*&(\$@#...

Thấy một lớn một nhỏ chẳng thèm để ý hình tượng cãi nhau, cô không khỏi dở khóc dở cười. Một họ còn nhiều sức lực như vậy, cứ đụng đến nhau là gây gổ với nhau, thật không hiểu kiếp trước họ có mối thù không đội trời chung gì?

...

Mặt trời buông mình sau dãy núi, một màu đỏ rực nhuộm đầm từ chân trời cho tới những tán cây. Xa xa từng đàn chim sải cánh vội vã bay về nơi làm tổ. Đâu đó văng vẳng tiếng dế kêu kéo dài, náo lòng mà ai oán.

Ở một mỏm đá trên sườn núi, Hải Lam dang hai tay, tận hưởng cảm giác ánh chiều tà vây quanh mình. Ánh mắt cô sáng rỡ, không thể giấu nổi sự kinh ngạc.

__Thật đẹp!

Đình Phong mỉm cười, nhìn cô đầy dịu dàng.

__Thích không? Hôm trước lên núi, anh tình cờ phát hiện ra nơi này.

__Thích.

__Nếu em thích khi nào tuần trăng mật chúng ta sẽ đến đây.

__Anh... – Cô bỗng do dự, một lát sau ngập ngừng hỏi. – Cái đó... Có thể dời đám cưới lại được không?

Cảm nhận cơ thể anh thoáng buộc chặt, cô vội kéo tay anh giải thích.

__Không phải em không muốn, chỉ là em muốn chờ Tịnh Yên... Xin lỗi, làm anh không vui... Coi như là em chưa nói gì đi. – Anh đã đợi cô quá lâu, đáng lẽ cô không nên ích kỷ yêu cầu vô lý như thế.

Anh khẽ thở dài, không khỏi trầm mắng tên kia vô dụng, lâu như vậy còn chưa có chút tiến triển nào. Chợt anh cúi xuống ôm cô vào lòng, thật lâu sau mới rầu rĩ trả lời.

__Hai tháng.

__Hả?

__Chỉ hai tháng, sau đó chúng ta lập tức trở về.

Không ngờ rằng Đình Phong sẽ đáp ứng, Hải Lam hơi ngẩn người, tiếp đó mừng rỡ níu áo anh.

__Thật sự?

__Quà.

Thấy cô còn ngây ngốc, anh không ngại “tốt bụng” nhắc nhở.

__Anh chờ em lâu như vậy, em sẽ không làm gì đền đáp anh?

Mặt cô bất giác đỏ lên, nhìn quanh một lát rồi kiễng mũi chân, nhanh chóng thơm vào má anh.

__Được chưa?

__Em đang dỗ trẻ con à?

__Anh không cần thì thôi! – Cô giận, muốn tránh khỏi vòng tay anh lại bị anh giữ lại, môi anh phút chốc phủ lên môi cô, tận tình thưởng thức hương vị ngọt ngào trong miệng cô.

Ánh nắng bao bọc hai người bọn họ, trên mặt đá trơn nhẵn, bóng anh lồng vào bóng cô, giống như vĩnh viễn không bao giờ chia lìa...

70. Chương 70

Xoảng!

Nghe tiếng động, Hải Lam quay sang thì phát hiện Tịnh Yên đang đứng thất thần, dưới chân là chiếc đĩa vỡ tan tành.

__Tịnh Yên, em sao vậy?

__Em không sao... A! – Tịnh Yên phục hồi tinh thần, lập tức ngồi xổm xuống nhặt mảnh vỡ, lại vì quá vội mà ngón tay bị cắt một đường. Cô phản xạ đưa tay lên nút, đổi lấy là tiếng Hải Lam thấp giọng trách cứ.

__Làm sao lại bắt cấn thế? Đâu, đưa chị xem.

__Không cần, chỉ là vết thương nhỏ... – Tịnh Yên đang nói thì bị Hải Lam nổi giận cắt đứt.

__Trời ạ! Như này em còn bảo nhỏ à? Được rồi, ngồi yên đấy, chờ chị một tí. – Rồi không đợi cô phản bác, Hải Lam đã chạy vội đi, lát sau quay trở lại với cùn sắt trùng cùng bông băng. Cô nhẹ nhàng thổi thổi rồi băng bó cẩn thận cho Tịnh Yên, tới khi xác định máu đã cầm hẳn thì mới yên tâm.

__Em có khỏe không, hay là đi nghỉ đi, để đây chị làm cho.

Quan tâm của cô làm Tịnh Yên dấy lên một chút ấm áp. Nhớ tới đủ loại đi qua, cô không khỏi cảm thấy may mắn. Ông trời đối với cô cũng không tệ, cho dù không có tình yêu, ít nhất cô còn có chị Lam coi cô như em gái, dì Năm coi mình như con gái, cùng đám trẻ đáng yêu trong cô nhi viện... Có lẽ, cô cũng nên tự thấy đủ...

Hải Lam nhận ra mắt mát trong mắt cô, không tự chủ được mở miệng.

__Em... không thể chấp nhận anh ta một lần nữa sao?

Cô thừa nhận, mình không quá thích Trịnh Duy, thậm chí còn hơi ác cảm với anh ta. Nhưng khoảng thời gian tiếp xúc qua, chứng kiến sự thay đổi cùng cố gắng của anh ta, ác cảm đó cũng phai nhạt dần. Hơn nữa, cô cảm giác được Tịnh Yên thật ra không lạnh nhạt như những gì cô ấy biểu hiện, mà nếu vẫn yêu nhau, tội gì phải tra tấn lẫn nhau?

Đối với câu hỏi của cô, Tịnh Yên chỉ mỉm cười.

__Thủy tinh đã vỡ vụn, có thể hàn gắn như lúc ban đầu được không?

Nhìn tâm trạng cô đột ngột trở nên nặng nề, Tịnh Yên bồng thả dài, ngón cái nhẹ lau vết bẩn trên mặt cô.

__Hiện giờ em cũng rất tốt, vậy nên chị không cần thấy áy náy hay có lỗi. Đừng lo cho em, cứ đi tìm hạnh phúc của mình đi. Anh Phong đã chờ chị mười năm rồi, chị nhẫn tâm bắt anh ấy phải chờ thêm nữa sao?

Bị nói trúng tâm sự, Hải Lam cúi đầu không buồn lên tiếng, cầm que củi vạch những đường nguệch ngoạc vô nghĩa dưới đất. Cô không muốn hạnh phúc một mình, cô muốn Tịnh Yên cũng được vui vẻ, bởi nếu không cô sẽ bất an.

__Đồ ngốc, chị đừng nghĩ linh tinh nữa...

Đúng lúc này, chợt Đinh Phong căng thẳng tiến vào, vừa qua cửa đã gọi lớn.

__Tịnh Yên, em phải vào bệnh viện ngay, Trịnh Duy gặp tai nạn rồi!

Xoảng! Chiếc đĩa thứ hai lên tiếng rơi xuống đất. Tịnh Yên phút chốc như bị sét đánh, đứng chôn chân tại chỗ. Ngược lại Hải Lam có vẻ bình tĩnh hơn, bắt lấy tay anh vội vàng hỏi.

__Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Làm sao có thể như vậy?

Anh hơi nheo mắt, không vui vì cô lo cho kẻ khác, mặc dù đó là bạn thân mình. Nhưng ghen ghét về ghen ghét, anh vẫn rõ chuyện nào cấp bách hơn.

__Hiện giờ không có thời gian giải thích, chúng ta mau đi thôi, nếu không sẽ không kịp...

Thấy Tịnh Yên vẫn bất động, Hải Lam liền kéo cô đi. Tịnh Yên như rớt gối để mặc cô lôi kéo, cho đến tận khi vào taxi, hai tay cô vẫn không ngừng run.

—Đừng lo, không có việc gì, nhất định sẽ không có việc gì... – Hải Lam vỗ vai, không ngừng lặp lại trấn an cô, Tịnh Yên lại như không nghe thấy.

—Tịnh Yên... Em nói gì đi, đừng làm chị sợ được không?

Thời gian một phần một giây đi qua, Tịnh Yên vẫn như tượng gỗ không nói tiếng nào, song taxi vừa ngừng, cô bỗng kích động đẩy cửa lao ra.

—Tịnh Yên! – Hải Lam đang muốn đuổi theo, lại bị anh giữ chặt.

—Anh làm gì? Trịnh Duy không phải là bạn anh à?

Là ảo giác của cô sao? Vì sao cô cảm thấy anh tuyệt không khản trương? Rõ ràng lúc này trông anh trầm trọng đến thế...

—Cứ để cho họ một khoảng không gian riêng đi.

Hải Lam ngơ vực nhìn anh, không biết anh đang thần bí cái gì, nhưng chỉ 15 phút sau, cô đã hiểu.

Giật mình nhìn hai người ôm cùng một chỗ, đáy mắt cô hoài nghi càng nhiều.

—Là anh làm?

—Khụ! Khụ... – Đinh Phong hơi mất tự nhiên quay mặt đi. – Cũng không hẳn.

Anh chỉ gợi ý một chút, vốn định bảo cậu ta vờ bị thương nặng là được rồi, ai ngờ cậu ta chơi ác hơn. Ngắc đầu cẩn thận dò xét vẻ mặt cô, anh không khỏi lo lắng, cô sẽ không bởi chuyện này mà trách anh đi?

—Làm tốt lắm! – Ngoài dự đoán cô lại mỉm cười, trên má hai lúm đồng tiền ngọt ngào làm anh thoáng thất thần. – Nhưng mà... đừng bao giờ làm thế với em.

Đinh Phong chợt rùng mình, vội vã gơ tay cam đoan.

—Đương nhiên! Có cho tiền anh cũng không dám. – Anh lại không thiếu tiền.

Cô cười mà không nói, tầm mắt đảo qua phòng bệnh, biết nơi này không còn chỗ của mình nên lảng lảng rời đi. Anh sống vai bên cạnh cô, tới một chỗ rẽ thì kéo cô lại.

—Chuyện bọn họ giải quyết xong rồi, chúng ta có thể trở về luôn được không?

Hải Lam vốn muốn nói đợi thêm mấy ngày nữa, song nhớ đến lời Tịnh Yên, lại thấy hi vọng ánh lên trong mắt anh, cuối cùng mềm lòng.

—Được.

71. Chương 71

Được xây dựng theo phong cách phương tây, đó là ngôi biệt thự cổ kính rộng gần hai trăm mét vuông. Mái ngói đỏ tươi cùng những ô cửa sổ hình tam giác, ban công với mái vòm cong cong... Tất cả làm người ta liên tưởng đến lâu đài trong các câu chuyện cổ tích, huyền ảo mà thơ mộng. Phía trước có khoảng sân vườn rộng lớn mà trung tâm là đài phun nước, hai bên là vườn hoa đủ màu sắc sỡ kéo dài từ cổng cho tới trước cửa. Hàng cây cổ thụ bao bọc lấy vườn hoa, giữa trưa nắng chói chang vẫn đưa đến từng đợt gió mát lạnh.

Đứng trước cổng sắt được tạo hình tỉ mỉ, Hải Lam cố gắng hít sâu, cảm thấy lồng ngực nghèn nghẹn như bị chặn lại. Thật lâu sau, cô mới cứng ngắc quay đầu, môi run run hỏi.

—Đây là nhà ba mẹ anh?

_Ừ.

Cô thoáng trầm mặc, bỗng đứng xoay người bỏ chạy. Sớm lường trước được phản ứng của cô, anh nhanh chóng vươn tay, dễ dàng giữ chặt eo Hải Lam.

_Em đã hứa sẽ không bỏ đi.

_Đây là vì anh không nói trước!

Tức giận trừng mắt anh, đến giờ cô mới hiểu mình bị lừa, lúc trước anh bắt cô hứa hẹn đều là cố ý! Đình Phong nắm tay cô ngăn cô khỏi lộn xộn, đầy mặt đều là bất đắc dĩ.

_Nếu anh nói trước, em có chịu đến không?

Xác thực, nếu biết cô đã sớm chạy, tuy nhiên đó cũng không phải lí do anh giấu diếm cô!

_Anh biết anh sai, anh không nên giấu em, nhưng đến cũng đã đến rồi, ít ra em phải gặp ba mẹ anh đã chứ... Em yên tâm, ba mẹ anh không như ba mẹ Trịnh Duy, họ rất dễ tính, nhất định sẽ không làm khó em.

Thấy cô có vẻ thỏa hiệp, anh bèn dắt tay cô đi vào. Cảnh đẹp xung quanh cũng không làm trái tim cô bình tĩnh, trái lại càng đập dồn dập hơn, vốn dĩ đã căng thẳng thì cơ thể lại càng thêm cứng ngắc. Vừa thấy hoang mang vừa lạc lõng, giống như... nơi này căn bản không dành cho cô.

_Đừng sợ, đến rồi. – Anh thì thào vào tai cô, càng siết chặt tay cô hơn.

Vừa qua cửa chính, một tràng tiếng cười đã hấp dẫn toàn bộ chú ý của Hải Lam. Trong phòng khách, một cô gái trẻ đang ôm bụng cười đến không còn hình tượng, bên cạnh là người phụ nữ cùng người đang ông trung niên cũng đầy mặt ý cười. Bất giác cô rụt lui đứng sau lưng anh.

_Con là Hải Lam đúng không? – Người phụ nữ bỗng tiến lên cầm tay cô, dịu dàng kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình. Cô hơi mất tự nhiên nhìn anh, bắt gặp ánh mắt cổ vũ của anh, cuối cùng cũng gắng bình ổn cảm xúc chính mình.

_Cháu chào... hai bác.

_Ôi trời, còn bác gì nữa, chị phải tập gọi ba mẹ đi là vừa. – Đình Ngọc cười trêu cô, làm Hải Lam lúng túng nắm góc áo. Nhớ đến mình từng hiểu lầm hai anh em họ, mặt cô lại càng đỏ hơn.

_Vừa nãy mọi người đang vui về gì đấy? – Đình Phong giải vây cho cô, liếc mắt cảnh cáo em gái không cần đùa quá mức. Đình Ngọc tuy im lặng, lại không phục lẽ lười với anh.

_Em và ba đánh cược, khi chị dâu thấy nhà chúng ta sẽ phản ứng thế nào. Ba đoán chị sẽ kinh ngạc rồi vui vẻ đi vào, em đoán chị sẽ bỏ chạy, kết quả — Lamborghini(*) đã thuộc về em. Ha ha... – Về đặc ý của cô làm mọi người cũng bị cười lây. Hải Lam cũng cười, nhưng nụ cười chứa nhiều cô đơn. Bọn họ... nghĩ cô vì tiền sao?

_Phải rồi, Hải Lam, ba mẹ còn giờ làm gì? – Đột nhiên, ông Phạm mở miệng, giọng nói tuy thoải mái, nhưng nghe vào tai cô không khác nào tảng đá nặng ngàn cân.

_Ba, không phải ba nói còn công vụ phải xử lý sao? – Anh vội chen ngang, thềm trách mình quên không nhắc nhở ba mẹ. Chỉ tiếc đã quá muộn.

_Ba mẹ cháu... đã li dị. Hiện giờ cháu sống một mình. – Cô buông xuống mí mắt, che giấu cảm xúc ẩn sâu bên trong. Cảm giác lạnh lùng dần tụ tập quanh cô, tựa như rào cản ngăn cách với thế giới bên ngoài. Chợt Hải Lam ngẩng đầu, tươi cười rạng rỡ lại làm tất cả những người có mặt cảm thấy nhói đau.

_Bác... còn câu hỏi nào nữa không?

72. Chương 72

Thời gian như ngưng đọng, không khí như bị đóng thành băng. Bà Phạm trách cứ trừng mắt ông Phạm đang vẻ mặt vô tội, đến khi quay sang cô lại đổi vẻ mặt hiền hòa.

__Xem ta này, vừa gặp mặt con dâu thì cái gì cũng quên. Đi, Hải Lam, vào phòng ta, ta có vài món đồ dành cho con.

Nhìn bóng cô đi theo mẹ biến mất ở cầu thang, cảm giác đau lòng dâng lên trong anh. Rốt cuộc cô đã chịu đựng những gì? Bên dưới vỏ bọc kiên cường chẳng qua chỉ là tâm hồn yếu ớt ôm đầy vết thương. Anh thật ngốc, lẽ ra anh nên trở về sớm hơn, vì sao lại ngốc nghếch lãng phí mất mười năm? Ít ra nếu anh bên cô, cô sẽ không cô độc như thế...

__Ba, thời gian này công ty làm phiền ba rồi.

__Ba không cố ý! – Ông không khỏi nhảy dựng lên.

Đình Phong cũng mất trợn trắng.

__Nếu ba cố ý, ba cũng khỏi cần nhàn rỗi đi du lịch vòng quanh thế giới cùng mẹ rồi.

Ông Phạm âm thầm kêu khổ, biết thế ông đã chẳng thèm hỏi han tỏ vẻ quan tâm con dâu rồi, aizz...

(*) Xe Lamborghini

73. Chương 73

Sau khi bà Phạm dẫn cô vào phòng, Hải Lam mới dần bình tĩnh lại.

__Cháu xin lỗi. – Dù gì đó là ba mẹ anh, đáng lẽ cô không nên có thái độ như thế. Chỉ là... Con người thì sẽ có nhược điểm, mà “ba mẹ” là cụm từ cô không muốn nhắc đến nhất.

Bà Phạm để cô ngồi xuống ghế, dịu dàng mỉm cười.

__Con thực sự nghĩ mình không xứng với thằng Phong?

Hải Lam cắn môi, cảm giác bị đâm phá tâm sự như là bị kim châm, nhói đau.

__Không phải ta đề cao con trai mình, với điều kiện thằng Phong, nó muốn dạng phụ nữ nào mà chẳng được, vì sao nhất định phải chọn con?

Bờ vai cô khẽ run lên, trong mắt thoáng xuất hiện vết rách. Phải rồi, cô vẫn luôn không hiểu, chính vì không hiểu nên mới thấy bất an. Nếu là trước kia, cô có thể lừa mình dối người, tự áp chế nỗi sợ hãi trong lòng thì giờ cô — dao động. Chưa từng nghĩ khoảng cách giữa họ lại xa thế này, xa đến mức khiến cô chùn bước. Không phải cô không tin anh, mà là cô không tin chính mình, không tin bản thân có thể đáp ứng những điều kiện anh cần. Điều gì đảm bảo cô và anh sẽ không giống như Tịnh Yên và Trịnh Duy?

Đột nhiên, bà Phạm xoa đầu cô, dù tiếp xúc không lâu bà vẫn nhận ra lí trí cùng sự phòng bị nặng nề của cô, không khỏi cảm thấy đau lòng. Rốt cuộc là dạng hoàn cảnh nào khiến cô phải tự phong bế chính mình?

__Đứa bé ngốc, trong cảm tình, không có xứng hoặc không xứng, chỉ có yêu hay không yêu mà thôi. Mà chúng ta yêu quý Đình Phong, cho nên sẽ tôn trọng sự lựa chọn của nó. Con đừng lo, thật ra bọn ta cũng không có yêu cầu gì nhiều, chỉ cần hai con có thể sống hạnh phúc với nhau là được.

__Bác... – Hải Lam kinh ngạc, đồng thời lại thấy khóe mắt cay cay. Cảm giác đáy lòng ở nơi mềm mại nhất bị chạm tới, quen thuộc mà ấm áp...

__Còn gọi bác à? Không thấy ta cũng gọi con là con rồi ư? – Bà không nhịn được trêu chọc.

Hải Lam mặt đỏ lên, thật lâu sau mới nghẹn ra được một câu, thanh âm nhỏ như tiếng muỗi vo ve. Thực sự cô vẫn không quá thói quen.

_Vâng... mẹ...

Bà Phạm cười hài lòng, không trêu cô nữa mà lấy từ trong tủ ra một chiếc hộp.

_Đây là trang sức mẹ đeo khi lấy ba Đình Phong, bây giờ tặng cho con. – Xét thấy cô lại chuẩn bị từ chối, nhớ tới lời con trai bà lại bồi thêm. – Chỉ là ít đồ trang sức bình thường, nếu con không thích mẹ có thể mua thêm.

Quả nhiên, nét mặt cô hoảng sợ, vội vàng xua tay.

_Không cần, cháu... À không, con...Như vậy là được rồi, cảm ơn... mẹ.

Trông vẻ khấn trương của cô, bà không khỏi buồn cười. Trước giờ chỉ nghe con dâu chê ba mẹ chồng nghèo, chưa từng thấy ba mẹ giàu cũng bị ghét bỏ. Song bà vẫn vui vẻ, tất cả chỉ chứng minh — con trai bà không nhìn nhầm người.

Đúng lúc này, cửa phòng bật mở, Đình Ngọc thò đầu dò xét rồi tiến vào.

_Mẹ, nói chuyện gì mà lâu vậy, có thể cho con mượn chị dâu một lát được không?

_Được rồi, đi đi. Bà Phạm vừa khoát tay, cô đã vui vẻ chạy tới lôi kéo Hải Lam.

_Chị dâu, đi thôi, vào phòng em. Em có cái này cho chị xem, hay lắm.

Đình Ngọc thần bí làm cô tò mò. Chỉ thấy cô ấy dẫn cô vào phòng xong thì cẩn thận đóng cửa, tiếp đó lại cúi đầu tìm tòi trong gầm giường, một lát sau mới lôi ra được chiếc thùng phủ đầy bụi. Cô lau qua một chút rồi mở ra, bên trong là một chiếc hộp, trong hộp lại là một cuốn album. Đình Ngọc như hiển vật quý đặt nó vào tay cô.

_Chị xem đi.

Hải Lam hiếu kỳ mở ra, nhất thời hai mắt tỏa sáng. Đó là hình ảnh một “bé gái” cực kì đáng yêu khoảng mười hai tuổi trong bộ đầm công chúa xinh đẹp. Đôi mắt to tròn trong veo ngập nước với hàng mi dài cong cong. Hai má đánh phấn hồng nhạt, chiếc mũi thon nhỏ cùng đôi môi chúm chím đỏ hồng... Phải nói là dùng từ “thiên thần” cũng không đủ để hình dung.

_Ai vậy? – Cô quay sang hỏi Đình Ngọc, lại thấy biểu tình cô có vẻ kì quái.

_Chị đoán xem.

Hải Lam suy tư một lát, không chắc chắn hỏi.

_Là em hồi nhỏ à? – Nhưng hình như không giống lắm, mặc dù cô thấy quen quen.

_Đừng ngạc nhiên nhé. – Đình Ngọc ghé sát vào tai cô thì thầm. – là anh Phong đấy...

_À... Hả? Cái gì? – Miệng Hải Lam phút chốc há hốc, đủ để nhét vừa cả quả trứng gà.

_Suyt, chị nói nhỏ thôi. – Số ảnh này là cô vất vả lắm mới lưu lại được, anh Phong mà biết thì cô chết chắc!

_Thật là Đình Phong!? – Cô vẫn không tin nổi.

74. Chương 74

_Khó tin đúng không? Bởi vì hồi nhỏ anh Phong rất xinh gái, nên thường bị mẹ cùng các bác em đem ra trang điểm. Mới đầu anh ý tuy khó chịu nhưng cũng không phản đối, nhưng chẳng hiểu sao sau khi lên lớp bảy dù nói thế nào anh ấy cũng không chịu cho ai vẽ loạn trên mặt nữa...

Thảo nào lần trước anh lại thuận thực với việc trang điểm đến thế... Cứ nghĩ đến cảnh Đình Phong bị ép trang điểm, tô son rồi mặc váy, cô không nhịn được bật cười.

__Chị không biết đâu, hồi cấp một anh ấy còn được nam sinh tặng hoa tỏ tình cơ. Chị không tưởng tượng nổi lúc đấy mặt anh ấy xanh mét đến thế nào đâu! Hoa bị anh ấy dẫm nát dưới chân, còn kẻ xấu số kia bị đập ột trận bầm dập te tua.

Phốc! Ha ha... – Không được rồi, bụng cô đau quá.

__Còn có công ty vô tình thấy ảnh anh Phong, thậm chí muốn mời anh ấy đóng quảng cáo... Mà vai quảng cáo còn là...- Đột nhiên Đình Ngọc im bặt, cảm giác rờn rợn chạy dọc sống lưng làm cho cô đang giương lên cũng cứng cứng tại chỗ.

__Sao thế? Sao không kể nữa đi? – Giọng anh như ác quỷ từ phía sau vang lên, rõ ràng trời đang nóng mà cô thấy lạnh thấu xương. Đình Ngọc cứng ngắc xoay người, phát hiện mình đang cầm gì, vội vã ném cuốn album đi.

__Ha ha... anh... – Miệng cô cười khan còn méo hơn cả khóc. Xong rồi xong rồi... Lần này cô gặp nạn thật rồi.

Đình Phong như pho tượng khắc bằng băng, hai mắt lại ầm ầm đắm lửa, khớp hàm gắt gao banh chặt chẽ. Xem ra gần đây anh đã quá hiền lành, nên có người mới không biết sợ là gì.

__Khụ! Ha ha ha, Đình Phong... Anh thật rất... đáng yêu, ha ha... – Vào lúc này, Hải Lam bất ngờ ôm bụng cười lớn làm hai anh em đang giằng co cũng giật mình. Đình Ngọc âm thầm giật giạt tay áo cô ý nhắc nhở, cô lại làm như không thấy.

__Chị Lam... – Chị không nhìn mặt anh càng lúc càng đen à?

__Khụ... Ha ha... Ha... – Cô vẫn cười, cười đến nước mắt cũng chảy ra, Đình Ngọc lẫn Đình Phong lại ngây ngẩn cả người.

Anh đưa mắt ý bảo Đình Ngọc một chút, cô thức thời lui ra ngoài. Đình Phong thở dài, cúi người ngồi xuống cạnh Hải Lam, ngón tay mềm nhẹ lau khô mắt cô.

__Em sao vậy, đừng khóc.

Sao biết anh vừa nói “đừng khóc”, cô lại khóc nhiều hơn, nước mắt tựa như dòng suối nhỏ, vĩnh viễn cũng không ngừng.

__Tại sao... Đây không phải gia đình em? – Vì sao? Cô không cần phải giàu có, cô chỉ muốn một gia đình bình thường, vì sao cũng khó đến thế? Không ai cả... tất cả đều rời bỏ cô.

Nhìn đau thương trong mắt cô, tim anh không tự chủ được co rút nhanh. Đình Phong bỗng nâng mặt cô lên đối diện mình, còn thực sự nói.

__Nghe này, Hải Lam. Gia đình anh cũng là gia đình em, vậy nên đừng suy nghĩ lung tung nữa được không?

Hải Lam hai mắt mờ mịt nhìn sâu vào mắt anh, không tiếng động khẽ mỉm cười, phải rồi, may mắn... may mắn còn có anh...

__Phong... cảm ơn anh yêu em.

75. Chương 75

Tin tức cả hai vị tổng tài đồng thời kết hôn khiến cả giới truyền thông sôi sục. Ngay từ sáng sớm, đèn flash đã không ngừng chớp lên, đám đông nhà báo tập trung ngoài cổng nhà thờ lớn, đáng tiếc tất cả đều bị bảo vệ chặn lại. Đến tham dự hôn lễ không thiếu những nhân vật quyền thế cùng nổi tiếng, thậm chí xen lẫn cả những người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh.

Ngồi trong phòng chờ, tâm trạng Hải Lam vừa phức tạp lại vừa hồi hộp. Biết thân phận thực sự của anh, cô cũng giật mình, nhưng không hề trách anh. Một người luôn lo lắng cho cô, vì bận tâm cảm thụ của cô mà tự hạ thấp mình, hỏi sao cô lại không cảm động? Mà người đó đang ở ngoài kia... Họ sắp kết hôn, điều mà trước kia cô chưa bao giờ dám hi vọng.

Kim đồng hồ nhích dần về phía chín giờ, Hải Lam phát hiện tim mình đập càng lúc càng loạn, cơ hồ chưa từng bình ổn quá. Rầu rĩ nghịch ngợm ngón tay, chân váy bị cô dày xéo đến nhăn nhúm mà cô hồn nhiên không thấy.

—Đừng lo lắng, hôm nay chị rất đẹp.

Cô gắng gượng cười với Tịnh Yên, trong lòng vẫn cứ thấp thỏm không yên.

Chuông nhà thờ điểm chín giờ, nhạc giáo đường vang lên, Hải Lam cùng Tịnh Yên song song bước trên tấm thảm màu trắng. Họ đi đến đâu, hoa hồng tung theo đến đó, màu đỏ rực rỡ chói mắt như đang hân hoan, như chúc phúc.

Mười bước... Chín bước... Tám bước... Hình dáng anh dần rõ ràng trước mắt cô. Sống mũi cao thẳng, khuôn mặt anh tuấn rạo rực niềm vui, bộ vest đen trang nhã tôn lên dáng người cao lớn mà vững chãi.

Ba bước... Hai bước... Một bước...

Tay cô run rẩy đặt vào tay anh, giây tiếp theo đã bị giữ chặt. Cô thoáng ngắc đầu, đón nhận nụ cười rạng rỡ của anh, khăn trương ban đầu cũng dần tan biến.

Đình Phong đứng lặng ngóng trông Hải Lam, từ khoảnh khắc cô tiến vào lễ đường, trong mắt anh chỉ còn mình cô. Hỗn loạn cảm xúc hạnh phúc, kinh diễm, mừng như điên... khiến cổ họng anh căng thẳng, cứ ngỡ mình đang mơ. Mãi tới khi đụng chạm ấm áp truyền đến từ đầu ngón tay, anh mới tin tất cả là thật. Lập tức siết chặt, vĩnh viễn cũng không nguyện buông ra.

Nhấn cưới trao tay, thay cho cả đời hứa hẹn. Giây phút cha xứ tuyên bố cả hai đôi đã thành vợ chồng, toàn sảnh đường tràn ngập tiếng vỗ tay. Hàng chục tiếng nổ vang lên, vô số cánh hoa từ trần nhà bay xuống, chẳng mấy chốc đã vương đầy trên tóc cô.

—Thích không, đây là dành riêng cho em. – Đình Phong thì thầm vào tai cô, thành công đem cô từ trong mộng ảo trở về hiện thực. Bất giác đáy mắt cô ướt ướt, cảm giác sống mũi chua xót.

—Hư, không được khóc, đừng để mọi người nghĩ anh bắt nạt em.

Anh không bắt nạt cô, nhưng anh luôn có cách làm cô khóc, cảm động đến phát khóc. Cho cô ấm áp, cho cô ngọt ngào, từng bước một xâm nhập trái tim cô, khiến cô dần dần ỷ lại anh, không thể không có anh... Đó là âm mưu của anh đúng không, Phong!? Vậy thì cô phải thừa nhận, anh thành công rồi.

...

Tiệc tối được tổ chức ở nhà hàng cao cấp The Night. Mặc dù đã “tận lực” giảm bớt số thiệp mời song lượng khách cả hai nhà vẫn lên tới gần hai trăm. Chỉ riêng việc tươi cười cùng đón tiếp cũng khiến cô rã rời. Vậy mà trông Đình Phong chẳng có chút gì là mệt nhọc, thật không hiểu anh lấy đâu ra nhiều sức lực như vậy.

Đang nghĩ, bỗng dưng bờ vai bị người nhẹ vỗ, khi quay lại ánh vào mi mắt cô là khuôn mặt đẹp trai không tì vết, mày rậm, mắt nâu, mái tóc đen hơi xoăn quăn rũ. Phải mất một lúc cô mới nhận ra người tới.

—Anh là... Jen!?

Cô có gặp anh vài lần trên webcam, chủ yếu chỉ biết anh qua lời kể của Tịnh Yên. Không ngờ hôm nay anh cũng có mặt ở đây.

—Chúc mừng cô, Hải Lam.

—Cám ơn anh. – Cô ngại ngùng cười cười, đôi má hồng hồng nổi bật với hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện.
— Còn đây là!?

__Hi, Hải Lam, I'm Johny. – Đường như cảm nhận được nghi hoặc của cô, chàng trai tóc vàng bên cạnh cũng chủ động chào hỏi, lịch sự chìa tay về phía cô. Hải Lam bản năng phải đưa tay đi bắt, nhưng chưa được nửa đường đã bị giành trước.

__I'm Đình Phong, her husband.

Thấy Đình Phong ôm vai cô như thể khẳng định chủ quyền, lại còn dùng dịch ý bắn phá chính mình, Jen không khỏi buồn cười. Chẳng trách lại là bạn bè, ngay đến tính chiếm hữu cũng cao như nhau. Tuy rằng anh không thấy mình có gì uy hiếp được bọn họ.

__Em biết họ sao?

__Jen là chồng trước của Tịnh Yên.

Thảo nào sắc mặt tên Duy lại tối tăm đến thế, hóa ra là gặp “tình địch” cũ. Nhưng anh cũng hiểu phần nào tâm trạng của cậu ta, nếu là anh cũng không thích cô thân thiết với người khác, đặc biệt ngoại hình kẻ đó còn vượt trội hơn cả bản thân.

__Đi thôi, anh giới thiệu họ hàng anh với em. – Cố ý phớt lờ người đối diện, anh khoác tay cô kéo đi. Hải Lam chỉ đành cúi đầu tỏ ý xin lỗi, trong lòng không hiểu anh lại ăn sai thuốc gì.

Đình Phong dẫn cô tới bàn của gia đình, lần lượt giải thích quan hệ từng người cho cô.

__Đây là bác Sâm, bác Hòa, đây là chú Tùng, Thím Ngọc, còn đây là cậu Toàn, mợ An...

Anh còn nói thêm một tràng dài, song cô sớm choáng váng rồi, chỉ có thể bồi cười cùng mấy mợ chào hỏi, cho đến khi nghe được âm thanh quen thuộc.

__Chị dâu!

Cô gái vừa lên tiếng có khuôn mặt trái xoan, ngũ quan xinh xắn không son phấn, chẳng phải Uyển Vy thì là ai?

__Uyển... Vy!?

__Uyển vy là em họ anh.

Xem ra nhiều chuyện cô còn chưa biết. Hải Lam cười như không cười ngắm hướng Đình Phong, anh mất tự nhiên sờ sờ mũi.

__Khụ, trùng hợp, chỉ là trùng hợp.

Thật không?

76. Chương 76

__Chị dâu, anh ấy nói thật đấy. Anh Phong không hề dụ em vào công ty anh Duy, không hề ép em vào phòng kế hoạch, lại càng không mua chuộc em phải hàng tháng báo cáo tình hình của chị cho anh ấy. Hoàn toàn chỉ là trùng hợp mà thôi. – Ha ha, rốt cuộc cũng đợi đến lúc báo được thù. Vốn dĩ cô học ngành quản trị kinh doanh, lại bị nửa cưỡng bức nửa lợi dụ đầu nhập phòng kế hoạch, thực sự khổ không nói nổi. Cũng may có chị dâu giúp đỡ, bằng không cô phải bỏ cuộc từ lâu rồi.

Ở góc độ không ai nhìn thấy, Hải Lam âm thầm nhéo anh một cái, Đình Phong lại chịu đựng không lên tiếng. Thì ra ngay từ đầu anh đã bện tốt vòng cho cô mắc vào, có giấy dựa cũng uống công. Cô nên giận anh, hay cảm ơn anh đây? Có điều cô nghĩ đến một vấn đề...

__Việc em vào công ty...

__Anh xin thề, em vào Trịnh An hoàn toàn bằng thực lực.

Cô khẽ thở phào nhẹ nhõm, nếu đó cũng là sắp xếp của anh, nhất định cô sẽ không bỏ qua.

Đột nhiên, hai bóng dáng quen thuộc đập vào mắt Hải Lam, cuốn đi mọi suy nghĩ trong đầu cô. Hải Lam cảm giác bên tai âm âm như dây sóng, lồng ngực kịch liệt phập phồng, cô lại thấy không thở nổi. Một lúc sau, mọi người xung quanh còn chưa tìm hiểu chuyện gì, cô đã kéo váy chạy đi.

__Hải Lam!? – Đình Phong cất tiếng gọi, cô lại như không nghe thấy, bất đắc dĩ anh đành đi theo.

Tiếng xì xầm bàn tán bắt đầu nổi lên, ông Phạm vội đứng dậy trấn an.

__Không có gì, cô dâu và chú rể chỉ là có chút việc riêng mà thôi, mọi người tiếp tục dùng bữa đi.

Vì mặc váy dài, Hải Lam đuổi theo có chút khó khăn. mấy lần vấp phải làn váy suýt ngã, cô lại đứng lên đuổi theo. Rốt cuộc đến trước thang máy, cô thở dồn dập quát lớn.

__Đứng lại!

Ông Tâm cùng bà Lan giật mình, cứng nhắc xoay người đối diện cô.

__Ông bà còn đến đây làm gì?

__Ta... Chúng ta... – Họ nghẹn ngào, không nói ra lời.

__Là anh đã mời ba mẹ tới.

Không biết từ lúc nào, anh đã đứng sau lưng cô. Hải Lam chợt quay phắt lại, cảm tức trừng mắt anh.

__Ai cần anh đi lo chuyện bao đồng?

Bất giác anh thở dài, muốn tiến lên cầm tay cô lại bị cô giật lại.

__Hải Lam, dù sao cũng là ba mẹ em.

Hơn nữa anh biết, thật ra cô không hận ba mẹ như những gì cô biểu hiện, huống chi ai mà không có nỗi khổ riêng?

Đình Phong nhớ buổi nói chuyện tuần trước, khi ông bà bỗng nhiên xuất hiện trước mặt anh.

“Sau khi chúng ta chia tay, con bé trở nên lầm lì hơn, có khi cả ngày cũng không nói lời nào. Khi ta hỏi nó muốn theo ai, nó lại nói muốn sống với bà ngoại.”

“Chúng ta vẫn âm thầm để ý con bé, nhưng không còn mặt mũi nào xuất hiện trước mặt nó. Ta biết lý hôn của bọn ta ảnh hưởng nặng nề đến Hải Lam, nó cũng không muốn tha thứ cho chúng ta...”

Họ còn đưa anh một số tiền, nhờ anh chuyển cho cô. Tuy anh không hiểu năm đó xảy ra chuyện gì, nhưng anh chắc họ làm vậy cũng có lý do. Thật là, vì sao cứ luôn làm phức tạp mọi việc? Một bên ình bị bỏ rơi, một bên sợ đối mặt... Sao không một lần thẳng thắn với nhau?

__Xin lỗi, chúng ta không định làm con khó chịu. Ba mẹ cũng chỉ muốn nhìn con một lát thôi, sau này chúng ta sẽ không làm phiền con nữa. – Nói xong họ ấn nút thang máy muốn đi.

Thân thể cô buộc chặt, môi dưới bị cắn đến đỏ bầm, cố gắng ản nhẫn giọt nước nơi khóe mắt.

__Hải Lam... – Anh nhẹ nhàng kêu gọi, khẽ vỗ vai cô. Nếu cô còn do dự, sẽ không kịp.

Tình!

Thang máy bật mở, hai người đang chuẩn bị bước vào, cũng không dám quay đầu.

__Khoan đã! – Giọng nói cô lạnh lùng, chỉ có bàn tay là khẽ run. – Đã đến rồi, vậy ăn cơm rồi hãy đi.

Ông Tâm bà Lan mừng rỡ, một chút đồ ửng hiện lên hốc mắt.

__Cám ơn con.

77. Chương 77

Ba mẹ cô dâu đột ngột xuất hiện, ông bà Phạm tuy nghi hoặc cũng không tiện hỏi thêm điều gì. Chỉ biết từ đầu đến cuối Hải Lam trở nên trầm mặc hơn.

Tiến bước các vị khách xong xuôi, vì uống chút rượu, Đình Phong thuê lái xe chở hai người về nhà. Bọn họ dự định nghỉ ngơi một đêm sau đó sáng mai sẽ đi tuần trăng mật. Dọc đường đi, cô vẫn không nói chuyện làm anh không khỏi lo lắng.

__Em trách anh sao?

Đáy mắt cô nhẹ dao động, thoáng lắc đầu.

__Không.

Anh cũng chỉ muốn tốt cho cô, làm sao cô trách anh được?

__Dù chuyện gì xảy ra... – Anh chợt cầm tay cô. – Đừng quên, anh luôn ở bên em.

Cuối cùng cô cũng nhìn anh mỉm cười.

__Em biết.

Họ sẽ không lặp lại sai lầm như ba mẹ cô.

“Có chuyện gì cũng nên chia sẻ với nhau, đừng để hiểu lầm phát sinh mới đi sửa chữa. Bởi vì thủy tinh đã vỡ, rất khó khôi phục hoàn hảo như lúc ban đầu.” – Trước khi đi, ba vợ đã nói với anh như vậy.

Nhưng dù có hiểu lầm, dù thủy tinh có nát vụn, anh vẫn sẽ trói chặt cô bên mình. Bởi vì, cô đã lấy mất trái tim anh, cô nên chịu trách nhiệm.

78. Chương 78

Phòng ăn yên tĩnh, tĩnh đến mức tiếng va chạm rất nhỏ của bát đĩa cũng nghe được rõ ràng.

Trên bàn bày đặt vài món đơn giản, Hải Lam im lặng gấp thức ăn, cố gắng nhịn lại nhẫn, rốt cuộc cũng không chịu được.

__Ách... Anh... không đói à?

Từ sáng chạy ngược chạy xuôi, còn vì bận tâm lớp trang điểm mà không dám ăn nhiều, bụng cô đã sớm kêu réo. Theo lý mà nói Đình Phong hẳn cũng không khá hơn bao nhiêu, vậy mà này đến giờ anh chưa từng động đũa, chỉ nhìn chằm chằm khiến cả người cô đều không được tự nhiên.

__Đói. – Ánh mắt anh chợt lóe, giọng nói khàn khàn, ả ả mang theo áp lực.

__Vậy sao anh không ăn?

__Ừ, đợi em ăn rồi anh sẽ ăn.

Không hiểu sao lúc nghe anh nói lời này, Hải Lam tự dừng lại rung mình. Chẳng biết có phải ảo giác hay không, cô cảm thấy cách anh nhìn mình là lạ, hết như kiểu báo săn đang theo dõi con mồi, chỉ cần nó lơ đãng là lập tức nhào lên. Nhưng mà, cô cũng đâu phải thức ăn!

Trong bầu không khí đè nén, cô qua loa dùng xong bữa cơm, vừa định đứng lên thu thập bát đĩa thì bị anh ngăn lại.

__Em ăn no sao? – Khi nói chuyện, anh đứng bên cạnh cô, hơi thở không biết cố ý hay vô tình phất qua tai cô, ngứa ngứa. Hải Lam không khỏi co rụt lại.

__Anh... tránh ra đi, em phải cất dọn!

Dễ dàng gạt bỏ bàn tay yếu ớt không khác nào đang “đuổi muỗi”, thân thể anh cơ hồ dán sát vào người cô, thanh âm trầm thấp mà gợi cảm.

__Không cần, để mai người giúp việc đến làm... Hải Lam, em ăn no sao?

Cô bỗng sợ run, dường như hiểu được nghĩa khác trong câu hỏi của anh, phút chốc quẩn bách đỏ mặt. Lập tức cô đẩy anh ra, luống cuống chạy vào phòng vệ sinh.

__Em... Em đi tắm!

Đình Phong buồn cười nhìn cô chạy trốn chết. Nếu anh nhớ không lầm, chẳng phải cô đã tắm rồi sao? Bất giác khoe môi lại cong lên. Ừm, không sao, dù gì vẫn còn cả đêm, anh cũng không vội.

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, Hải Lam thở gấp dựa vào cửa phòng, cảm giác tim mình sắp đập ra khỏi lồng ngực. Cô không rõ cảm giác lúc này của mình là gì, hồi hộp, khẩn trương, cùng một ít sợ hãi...

Đứng dưới vòi nước lạnh, những mong làm cho đầu óc thêm tỉnh táo. Không biết qua bao lâu, cô mới chậm rì rì lau người, thay quần áo. Lại tần ngần mất một lúc, cô mới hít sâu, mở cửa rồi dè dặt thò đầu ra ngoài.

Phòng ngủ quá mức yên ắng, Hải Lam tò mò, rón rén đi đến trước giường, lại phát hiện anh nằm bất động, hô hấp vững vàng, tựa hồ đang ngủ say. Cô không tiếng động thở ra nhẹ nhõm, lại không tránh khỏi có chút mất mát.

Lặng lặng ngắm anh trong chốc lát, cô mới cẩn thận bước qua người anh để lên giường, không ngờ vừa qua được một chân thì eo bị tóm chặt. Tiếp đó là 180 độ xoay tròn, đến khi phục hồi tinh thần, cô đã bị anh đè dưới thân.

__Anh... Không phải anh ngủ rồi sao? – Hải Lam lúng túng quay mặt đi, không dám đối diện ánh mắt nóng rực mang đầy tính xâm lược của anh.

__Em nghĩ hôm nay... tôi có thể ngủ được sao?

Đình Phong bật cười, từ từ cúi xuống thổi khí vào tai cô, nhìn nó đỏ bừng rồi run lên, dứt khoát ngậm lấy bắt đầu liếm cắn. Hải Lam chỉ thấy đầu “oanh” một tiếng, một dòng điện kì dị len lõi toàn thân, cơ thể không ức chế được run rẩy.

__Đừng cắn.

Môi anh dờn đến môi cô, thành công giải thoát nó khỏi bị tàn phá. Đình Phong đầu tiên là thăm dò, mút nhẹ, cuối cùng xâm nhập, càn quét trong miệng cô. Nụ hôn từ dịu dàng chuyển dần sang hôn sâu. Bàn tay anh cũng không nhàn rỗi di chuyển trên người cô, dần bỏ đi trôi buộc giữa hai người.

Hải Lam đang bị hôn đến choáng váng, bỗng cảm giác trước ngực chợt lạnh, nháy mắt lại thanh tỉnh. Khoảnh khắc tiếp xúc da thịt nóng bỏng, cô khẩn trương nắm chặt ga trải giường, cả người đều trở nên cứng ngắc. Anh ôn nhu vỗ về trấn an cô, nhẹ giọng dỗ dành.

__Ngoan, thả lỏng.

Từng giọt mồ hôi không ngừng rơi, cực độ khát vọng khiến cơ bắp anh căng thẳng. Đình Phong có chút cuồng nhiệt mà vội vàng hôn khắp cơ thể cô, lần lượt hạ xuống từng dấu ấn thuộc loại chính mình. Rốt cuộc... cũng chờ tới ngày này... Cô là của anh, hoàn toàn thuộc về anh.

__Lam, anh yêu em.

Hải Lam mở hai mắt sương mù, bắt gặp ánh mắt thâm tình của anh, trong lòng một mảnh mềm mại. Bất chợt cô rướn người, khẽ đặt môi mình vào môi anh, giọng nói rất nhỏ rất nhỏ, lại đủ để anh nghe thấy.

__Em cũng yêu anh.

Đình Phong sửng sốt, tiếp theo kích động ôm chặt lấy cô. Vẫn nghĩ với tính cách Hải Lam, có lẽ cả đời anh chẳng thể nghe được câu nói đó, không ngờ...

__Hải Lam... Hải Lam... Hải Lam...

Mười ngón tay nhẹ nhàng giao nắm, thân thể lẫn linh hồn kết hợp cùng một chỗ.

79. Chương 79

Một năm sau.

Đình Phong cẩn thận đỡ cô ngồi xuống ghế trước cửa nhà, khẽ hôn cô một chút rồi mới đứng dậy.

_Chờ một lát, anh mang đồ ra xe. – Nói xong lại tắt bật chạy đi.

Ngồi một bên, Đình Ngọc ân cần rót nước cho cô.

_Chị dâu, uống nước đi

Đúng lúc cũng hơi khát, Hải Lam cười cười tiếp nhận cốc.

_Ừm, cảm ơn em.

Màu vàng nhạt phủ lên người cô, tạo nên một vùng sáng lấp lánh. Hải Lam lơ đãng vuốt ve bụng, trong mắt đầy dịu dàng cùng yêu thương. Không biết đã bao lâu, Đình Ngọc tỏ mò hỏi.

_Chị Lam, hạnh phúc như vậy, có khi nào chị hối hận đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian không?

Chuyện của anh trai, cô cũng biết ít nhiều. Từ vụ vì câu nói vu vơ của chị mà chờ mười năm, đến việc anh lo lắng mà ép buộc Uyển Vy làm “gián điệp nội bộ”, rồi sứt đầu mẻ trán theo đuổi... Cô dám cam đoan mức độ si tình của anh Phong — không đứng thứ hai cũng đứng thứ nhất. Vậy mà không hiểu tại sao một người hoàn hảo như anh mà ban đầu vẫn bị từ chối, đáng lẽ họ đã có thể bên nhau sớm hơn.

Dõi theo bóng anh bận rộn, vẻ mặt cô bỗng trở nên nhu hòa. Kí ức trở về nhiều năm trước, cậu bé ngang ngạnh nhét hoa hồng vào cặp cô, còn cường điệu đó chỉ là quà mừng 8 tháng 3... Bằng lăng tím... Rung động đầu đời dưới tàng cây...

Quá khứ đã qua, nếu nói không tiếc là nói dối, chỉ là –

_So với việc nuôi tiếc những gì đã qua, chẳng bằng nắm chặt lấy hạnh phúc hiện tại.

Sâu muốn thành bướm thì phải phá kén, muốn kết quả thì phải ra hoa, mọi sự việc đều cần một quá trình. Nếu cô chấp nhận anh ngay từ đầu, làm sao biết được anh yêu cô nhiều bao nhiêu? Vậy nên cô nuôi tiếc, nhưng không hối hận.

Nhìn bóng hai người dựa vào nhau dần đi xa, Đình Ngọc không khỏi vừa ghen tị vừa hâm mộ. Ba và mẹ... Anh trai và chị dâu... Đến bao giờ, cô mới tìm được một tình yêu như thế?

Hướng về phía bầu trời xanh thăm thẳm, cô lại thoáng mỉm cười. Có lẽ... Vào một ngày nào đó...

80. Chương 80: Ngoại Truyện 1: Không Phải Oan Gia Không Cùng Một Nhà

Đình Phong 30 tuổi, Đình Lâm 3 giờ tuổi.

Làn da đỏ hồng, lại nhiều nếp nhăn. Mũi nhỏ, miệng nhỏ, mắt nhỏ, lại còn đang nhắm tịt. Chẳng giống anh cũng chẳng giống cô.

Nhìn đi nhìn lại đứa trẻ trên tay cả nửa ngày, rốt cuộc anh cho ra kết luận –

_Thực xấu! ==”

Chẳng biết có phải ghi hận câu nói này hay không, Đình Phong vừa dứt lời, chỉ nghe thấy “xèè...” một tiếng, trước ngực anh đã ướt một mảng lớn.

__Để mẹ thay tã cho cháu. – Bà Phạm nhin cười, tiến lên ôm cháu trai, còn anh thấp rửa “xui xẻo” rồi chạy vội vào phòng vệ sinh.

Ba tháng sau.

Một ngày nào đó, Hải Lam dỗ xong con ngủ, vừa đặt Đình Lâm vào nôi thì anh đã ôm sát cô từ phía sau, hơi thở nóng rực bỗng phả lên gáy cô. Hải Lam bất giác rụt cổ, thoáng từ chối một chút.

__Đừng, con còn ở đây...

Đình Phong khẽ thổi khí vào tai cô, hài lòng cảm nhận cơ thể cô thoáng run rẩy.

__Nó ngủ rồi.

__Nhưng mà... A!!!

Cô còn muốn nói thêm cái gì, Đình Phong đã mất kiên nhẫn bế bổng cô lên, bước nhanh về hướng giường. Nhẹ nhàng đặt cô lên đệm, kề tiếp thân hình anh đè ép đi lên.

__Khoan... Ngộ nhờ con dậy thì sao? – Cô vội chống tay ngăn cản, trong mắt đầy lo lắng.

__Đừng lo, nó ngủ say lắm. – Anh thuận miệng đáp, bàn tay nhanh chóng cởi bỏ nút áo trước ngực cô. Dường như để trừng phạt việc cô không chuyên tâm, môi anh di chuyển đến bờ vai cô, nặng nề cắn.

Chẳng mấy chốc, tiếng rên rỉ cùng thở dốc đã tràn ngập khắp căn phòng. Hải Lam bị hôn đến vụng vụng hồ hồ, cả người mềm mại vô lực. Chỉ tiếc cả hai đang dây dưa đến mức khó tách ra là lúc Đình Lâm đột ngột khóc ré lên.

Gần như không cần suy nghĩ, cô lập tức đẩy anh ra, vội vàng sửa sang lại quần áo bước xuống giường.

__Ủ... Mẹ đây... Ngoan, không khóc...

Nằm trong vòng tay mẹ, thằng bé dần thút thít rồi ngừng hẳn. Hải Lam định lần nữa đặt con xuống nôi thì nó lại gào thét, bất đắc dĩ cô đành ôm con lên giường.

Tự dưng bị người phá hỏng chuyện tốt, tâm tình anh vốn đã rất tệ, thấy cô làm vậy mặt càng đen hơn.

__Đừng nói là anh phải ngủ với nó nhé.

Thằng ranh con, từ lúc sinh ra đến giờ luôn cùng anh chống đối, suốt ngày bám dính Hải Lam không nói, ngay cả lúc anh thân mật với cô cũng không để yên. Hừ, đợi nó lớn lên, nhất định anh sẽ cho nó biết tay!

Nhưng Đình Phong đúng là được toại nguyện, không cần ngủ với Đình Lâm, bởi vì anh vừa đến gần, thằng nhóc lại gào khóc. Anh tránh ra, nó lại im. Tiếp tục đến gần, tiếp tục khóc... Thử đi thử lại mấy lần, kết quả đều là giống nhau. Hải Lam dần đo một lúc, cuối cùng đành cắn môi, mang vẻ xin lỗi nhìn anh.

__Phong... Hay là tối nay anh ngủ phòng khác được không?

Mặt anh hết đỏ lại xanh, bàn tay hết siết chặt lại buông. Cho dù trong lòng vạn phần không tình nguyện, rốt cuộc vẫn không cách nào kháng cự ánh nhìn cầu mong của cô.

__Đời trước nhất định anh mắc nợ nó! – Nói xong hung hăng trừng thằng bé, cũng không quản nó có thấy hay không, tức giận bỏ ra ngoài.

Bên này Đình Phong phải tắm nước lạnh hạ hỏa, sau cùng một thân một mình trong căn phòng lớn, mất ngủ đến nửa đêm. Bên kia Đình Lâm được mẹ vỗ về hát ru, ngủ hương vị ngọt ngào. Khi ngủ khóe môi còn như có như không cong lên.

81. Chương 81: Ngoại Truyện 2: Ngủ Sô Pha

Đình Phong 35 tuổi, Đình Lâm 5 tuổi.

Một buổi trưa nào đó, hai cha con ngồi bên bàn ăn chờ cơm, Hải Lam thì bận rộn dưới bếp. Đình Lâm nhàm chán nhìn ba đang yên lặng đọc báo, bỗng dưng tròn mắt xoay tròn, đột nhiên hỏi.

__Ba, có phải ngày xưa ba theo đuổi mẹ rất vất vả? Còn xem chút nữa thì trở thành trai ế?

Khóe miệng bất giác run rẩy, Đình Phong không ngừng ho khan, hai vệt đỏ khả nghi ửng ửng nổi lên trên má.

__Con nghe ai nói?

__Không phải sao? Con nghe cô kể mà. – Đình Lâm âm thầm nhin cười, bề ngoài lại vẻ nghi hoặc, ra vẻ cực ngây thơ, cực vô tội.

Đình Phong không dấu vết lướt qua bếp, thấy cô vẫn chưa xong việc mới an tâm. Sau đó mới nhìn Đình Lâm, cố gắng hạ thấp thanh âm.

__Khụ... Thật ra trước đây... mẹ con đã sớm thích ba rồi, chẳng qua ngại nên không dám nói thôi.

__Thôi đi ba, theo đuổi con gái thì có gì là xấu đâu, kể cả mất mười hay hai mươi năm vẫn là chuyện bình thường.

Nói thì nói vậy, nhưng biểu tình lại tương đương coi thường, kiểu như “có mỗi mẹ mà ba theo đuổi cũng không xong”.

__Con không biết phụ nữ càng kiêu đàn ông theo càng nhiều sao? Cái này gọi là “lạt mềm buộc chặt”. Chứ nếu mẹ con chấp nhận ba ngay từ đầu, chưa biết chừng ba cũng bỏ cuộc lâu rồi.

__A... Hình như cũng có lí... – Thằng bé tỏ vẻ đã hiểu, trong lòng lại sớm ôm bụng cười lăn lộn.

__Đương nhiên! Còn nhớ ngày xưa, chỉ cần ba ra ngoài đường là khối cô theo. Đùng nhìn mẹ con trông lạnh nhạt, thực ra lúc nào cũng quấn ba rất chặt, chỉ sợ ba bị cô nào câu mất...

Khuôn mặt Đình Lâm bỗng trở nên quái dị, bàn tay đặt trên đầu gối không ngừng run run. Ba à, ba chắc chắn đó không phải đang nói chính ba!?

Dường như không hiểu sự nhẩn nhện của con trai, Đình Phong vẫn tiếp tục “khoe khoang” công tích vĩ đại, rằng sức hấp dẫn của mình thế nào, rằng vợ mình yêu chiều mình ra sao... Đúng lúc Đình Lâm đang nổi hết cả da gà, đột nhiên thằng bé thoáng liếc phía sau anh, ánh mắt tinh ranh chợt lóe ra.

__Ba, ăn mà không nhai còn bị nghẹn, nói mà không suy nghĩ thì phải ngủ ngoài đường đó nha! – Giọng nói tràn ngập vui sướng khi người sắp gặp họa, đáng tiếc đang hào hứng khoác lác, anh không nhận ra.

__Ngày trước mẹ con cứ thấy ba thì đỏ mặt cúi đầu, valentine còn âm thầm đặt kẹo trong cặp ba, còn không dám đề tên... – Nói nói, cuối cùng đến chính anh cũng không tin nổi, đành dừng lại, tiếp tục đề thấp thanh âm. – Khụ, Đình Lâm ngoan, những gì ba kể con đừng nói với mẹ, nếu không mẹ con sẽ ngại ngùng, biết chưa?

__...

Nó muốn nói nó sẽ không kể, tuyệt đối sẽ không kể, bởi vì... người cần nghe đã nghe thấy hết rồi.

Chỉ thấy một bóng đen đột ngột xuất hiện sau lưng anh, giọng nói âm trầm mà lạnh buốt.

__Yên tâm, tôi sẽ không ngại.

Nghe được câu này, Đình Phong lập tức hóa đá ba mươi giây mới cứng ngắc xoay người, nhất thời mồ hôi lạnh rịn đầy trên trán.

__Ha ha... Hải Lam...

Cô mặt không biểu tình lướt qua anh, sau đó dịu dàng dắt tay Đình Lâm.

__Đi thôi, mẹ con mình đi ăn cơm.

Cái gọi là đang làm chuyện xấu bị bắt quả tang, tự làm tự chịu, rốt cuộc cũng chỉ đến thế mà thôi.

Kết quả suốt một tuần sau, mặc dù anh không phải ngủ ngoài đường, nhưng số phận ngủ sô pha vẫn là không thể tránh khỏi.

82. Chương 82: Ngoại Truyện 3: Mẹ Hẹn Hò!?

10 giờ sáng, Hải Lam đứng phân vân trước tủ quần áo, chọn lựa một hồi, cuối cùng lấy ra chiếc váy dài màu xanh nhạt. Lại mất thêm nửa tiếng nữa, cô mới mỉm cười bước ra khỏi phòng.

_Đình Phong, trưa nay em có hẹn, sẽ không ăn cơm ở nhà. Lát nữa ba con anh hâm nóng thức ăn hay ăn tạm ở ngoài nhé.

Đợi cô đi rồi, Đình Lâm mới giặt giặt tay áo ba, nhỏ giọng hỏi.

_Ba à, ba có thấy mẹ hơi lạ không?

Hỏi một lúc vẫn không thấy anh trả lời, thằng bé ngược mắt lên, thấy ba vẫn còn trong trạng thái ngây ngốc thì không khỏi đen mặt, tức thì giẫm mạnh lên chân anh một cái.

_BA!!!

_Hả? Ừ, gì? – Rốt cuộc thì anh cũng hoàn hồn.

_Ba có thấy hôm nay mẹ hơi lạ không? – Thật là, rõ là đã kết hôn nhiều năm rồi, thế mà nhiều lúc nó cảm giác khi ba đối diện với mẹ lại không khác nào mấy thiếu niên ngây thơ với mối tình đầu. Đã vậy ba còn hay bốc phét, chẳng biết ăn bao nhiêu đau khổ rồi mà vẫn chưa chữa. HaizZ...

_Ừ, rất đẹp... – Dường như nói xong anh mới ý thức được điều gì, mạnh cúi đầu. – Mà mẹ con định đi gặp ai?

Phản ứng có phải là quá chậm không? ==”

_Theo ba mẹ định gặp ai?

Bình thường mẹ rất ít khi mặc váy, cũng thường để mặt mộc, vậy mà hôm nay thậm chí còn tô son. Phải biết rằng bộ trang điểm cô Ngọc tặng mẹ từ năm ngoái vẫn bị xếp xó, chưa từng được dùng bao giờ. Tâm trạng vui vẻ, mặc đồ đẹp, trang điểm... Tất cả đều mới đều dẫn đến một khả năng –

_Không thể nào! – Ngoại trừ anh, cô còn kiếm đâu ra người chồng nào hoàn hảo như vậy nữa? (Vâng, anh lại tự kỷ rồi ==”)

_Ba, có khi nào vì lần trước mẹ bị ba “kích thích” không?

Mặc dù hơi hơi chột dạ, Đình Phong vẫn quả quyết lắc đầu. Anh hiểu Hải Lam, cô sẽ không vì nhất thời giận dữ mà làm gì thiếu suy nghĩ. Hơn nữa, một chút tự tin vào bản thân mình, anh vẫn là phải có...

Đáng tiếc chẳng mấy chốc, niềm tin đó đã bị lung lay. Liên tiếp mấy ngày, cô đều không ăn cơm ở nhà, đã thế tâm tình lại càng lúc càng tốt. Ngẫu nhiên trong khi làm việc nhà, cô còn có thể nhỏ giọng ngâm nga...

Thấy mẹ lần nữa xách túi ra khỏi cổng, Đình Lâm không khỏi liếc xéo ba một cái.

_Thế nào? Ba mà còn chần chừ là mẹ bị người ta cướp đi luôn đấy.

Thân thể anh thoáng chấn động, bàn tay siết chặt đến mức trắng bệch. Một lát sau, anh nhanh chóng đi dắt xe, sau đó ném chiếc mũ bảo hiểm cho Đình Lâm, thằng bé hiểu ý mỉm cười.

Hai người bám theo đến một quán ăn cỡ trung rồi chọn một góc khuất lấp sau bình hoa, vừa vặn chứng kiến một chàng trai trẻ đang kéo ghế cho cô. Tạm thời không đề cập đến ngoại hình, chẳng qua trông khuôn mặt non choẹt kia, thấy thế nào cũng chỉ mới mười tám đôi mươi.

Bất giác Đình Lâm quay sang anh, soi mói từ đầu đến chân, cuối cùng lắc đầu thở dài.

__Ba, ba già quá rồi.

Gân xanh trên trán anh giật giật, khớp hàm gắt gao cắn chặt, đột nhiên có xúc động muốn bóp cổ ai đó. Cũng may thằng bé coi như thức thời, không tiếp tục chọc giận “núi lửa” đang trên đà bùng nổ. Mặc dù thế, sắc mặt Đình Phong vẫn cực khó coi.

Bởi vì vị trí có chút xa, Hải Lam cùng cậu thanh niên kia nói gì, bọn họ đều nghe không được. Duy nhất có thể dễ dàng nhận thấy là hai người đang trò chuyện một cách vui vẻ, nụ cười tươi tắn trên khóe môi cô cơ hồ chưa từng ngừng lại quá.

__Khụ, ba à, bình tĩnh, bình tĩnh...

Lần thứ n, Đình Lâm kéo tay Đình Phong đang chuẩn bị xông lên. Chỉ cần có mắt đều thấy được ba nó sắp nhẫn nại đến cực hạn, nó thực sợ sẽ xảy ra án mạng a!

Bỗng dừng ở bàn bên, Hải Lam tỏ vẻ nghi hoặc, kể tiếp hình như chàng trai kia cười cười, sau đó... anh ta cầm khăn giấy lau vết bẩn cho cô!

Thôi xong! Đình Lâm đau đầu bóp trán. Quả nhiên anh đập bàn đứng dậy, bước nhanh tới bàn cô.

__Hải Lam, thật trùng hợp, em cũng ăn trưa ở đây sao? – Khóe mắt sắc lạnh không dấu vết quét hướng đối phương, anh đặt tay lên vai cô, khẽ mỉm cười dịu dàng, trên mặt nhìn không ra chút nào dấu hiệu sự tức giận.

Thật giỏi diễn trò! Đình Lâm âm thầm bĩu môi, bề ngoài lại ngoan ngoãn phụ họa.

__Ba với con đang tìm chỗ ăn cơm, lúc qua đây ba bảo quán này có vẻ ngon nên ghé vào... Mà anh đẹp trai này là ai vậy mẹ?

Ngoại ý là người ta đồng lứa với con trai mẹ, cho dù mẹ có ý định gì thì cũng phải bận tâm vấn đề mặt mũi đi?

Thế nhưng không ngờ anh ta nghe xong lại cười to, còn đưa tay định xoa đầu Đình Lâm. Thằng bé làm như sợ người lạ núp sau lưng ba, thực chất là để tránh né.

__Cháu là Đình Lâm đúng không? Trông thật thông minh.

Ngay cả chuyện này cũng nói? Mặt anh phút chốc trầm xuống, ngay cả Đình Lâm cũng hơi nhúm mày.

__Vậy anh là anh rể đúng không? – Anh ta chợt đứng lên, thân thiện đưa tay về phía Đình Phong. – Chào anh, em là Lập Dương, con mẹ Lan.

Cái gì!? Cả hai cha con đều tròn mắt. O_o!!! Thời buổi này nhân tình lại đi gọi chồng người ta là “anh rể” sao?

Bất chợt anh nhớ tới, mẹ cô chẳng phải cũng tên là Lan sao? Hóa ra... em trai cùng mẹ khác cha? Vất vả cả nửa ngày, lo lắng mất mấy ngày, cuối cùng chẳng qua chỉ là một hồi hiểu lầm!?

Càng nghĩ, mặt anh càng đen đến không thể đen hơn...

Đến tối, Hải Lam sấy khô tóc xong, vừa quay người lại thì đối diện đôi mắt đầy u oán của anh, không khỏi giật mình.

__Anh làm sao thế? Không khỏe à?

Đứng trong bóng tối, Đình Phong âm u mở miệng.

__Vì sao em không nói sớm?

Cô thoáng nhượng mày, trả lời thần nhiên mà vô tội.

__Về Lập Dương sao? Anh lại không có hỏi.

__...

Được rồi, anh thừa nhận muốn chờ cô tự động giải thích, ai ngờ cô thấy anh lạnh mặt cũng không thêm hỏi han.

_Mặc kệ, em phải bồi thường “tổn thất tinh thần” cho anh!

_Bồi thường cái gì? A... ưm...

Không đợi Hải Lam hỏi hết lời, đôi môi cô đã bị ngăn chặn, cả thân thể cũng bị bế lên. Một đêm lẫn qua lộn lại, mãi đến khi cô mệt mỏi ngủ thiếp đi anh mới chịu dừng tay. Nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, Đình Phong thỏa mãn thở dài, khẽ thì thầm vào tai cô, giọng nói dịu dàng tràn ngập yêu thương.

_Hải Lam... Em là của anh, vĩnh viễn.

83. Chương 83: Ngoại Truyện 4

Ngày hôm sau, cô bước chân vào nhà lại không thấy Đình Lâm chạy ra đón như mọi khi. Nghi hoặc đi vào sâu bên trong, Hải Lam mới nghe tiếng lạch cạch trong phòng bếp. Không ngoài dự đoán, hai cha con anh đang mặc tạp dề, vụng về nấu cơm. Đình Lâm vừa thấy bóng mẹ thì vui vẻ kêu lên.

_A, con chào mẹ! – Trẻ con bé chạy ra cửa bếp rồi lôi kéo cô vào phòng khách. Đợi cô ngồi xuống ghế sofa, nó lại tất bật đi rót nước.

_Mẹ uống nước đi. Chờ lát nữa ba cũng sắp nấu cơm xong rồi.

Hải Lam buồn cười gạt đi vết bẩn trên mặt con, nhẹ giọng hỏi.

_Hôm nay làm sao vậy?

Cô nhớ vẫn chưa đến sinh nhật mình, cũng không phải ngày kỉ niệm gì.

_Không có gì, con với ba muốn giành ẹ một điều bất ngờ thôi!

Mặc dù nghi ngờ, cô vẫn lặng im uống nước, định bụng xem hai cha con nhà này đang bày ra trò gì, đáng tiếc càng xem càng khó hiểu. Họ không để cô dọn cơm, không để cô rửa bát, thậm chí tự động đi quét dọn, lau nhà, giặt quần áo... Mấy lần cô muốn đứng lên, nhất định sẽ có người lại ấn cô ngồi xuống ghế, bảo cô an tâm nghỉ ngơi. Tình trạng ấy vẫn liên tục kéo dài, mãi tới khi Hải Lam không nhận được báo nổi mới tạm thời ngừng lại.

Muốn hỏi vì sao Đình Phong với Đình Lâm lại hành động khác thường? Bởi vì — dự phòng thôi.

Lần này tuy là cậu, nhưng ai biết được sau này sẽ có gã nào trẻ tuổi đẹp trai dụ dỗ mất mẹ thì sao? Cách tốt nhất là đối với mẹ thật tốt, tốt đến mức mẹ phải luyến tiếc không nỡ bỏ đi. Thế nào? Nhóc Lâm có thông minh không?

84. Chương 84: Ngoại Truyện 5

Chuyện xảy ra vào ngày cuối cùng anh bị phạt nằm ngủ ghế sofa.

Có lẽ do thời tiết thay đổi, có lẽ do trời hơi lạnh mà nằm ngủ không chịu đắp chăn, có lẽ nằm ghế tư thế không thoải mái... Tóm lại, Đình Phong ốm rồi.

Buổi sáng cô chuẩn bị gọi anh dậy mới phát hiện sắc mặt anh ửng đỏ khác thường, sờ tay lên trán lại là một mảnh nóng ran. Bỗng chốc cô nhăn mày, vội vã vỗ vào mặt anh.

_Đình Phong!? Đình Phong...

Đang mơ chính mình một lát bị hơ trên lửa, một lát lại bị thả vào hầm băng, đột nhiên truyền đến cảm giác mát mẻ làm anh dễ chịu hừ nhẹ, bản năng hướng về nơi đó cọ cọ. Được một lúc dường như thấy chưa đủ, dứt khoát cả người đều quần đi lên.

Hải Lam đỡ khóc đỡ cười nhìn cả cánh tay mình bị ôm chặt, khăn mặt ướt thì bị rơi xuống giường. Đình Phong vẫn ngủ ngon lành làm cô không nỡ rút ra, đành dùng tay còn lại giúp anh lau người.

Vừa nãy đo được nhiệt độ anh lên tới 39 độ C, cô không khỏi sốt sắng lên. Tuy biết anh bệnh không phải lỗi của mình, Hải Lam vẫn cảm thấy áy náy, vì vậy chăm sóc anh cũng tận tình hơn. Sau khi anh tỉnh, bắt kể anh yêu cầu gì, mặc kệ có lý hay vô lý, cô đều tận lực đáp ứng.

Trái lại Đình Phong lại được nước lấn tới, khi thì kêu đói, khi thì kêu khát, thỉnh thoảng lại rên rỉ nói mình đau chỗ này đau chỗ kia... Chẳng qua lúc cô quay lưng đi, ánh mắt anh lại liếc xéo về phía cửa tràn đầy dục ý. Xem, cô vẫn quan tâm anh nhiều nhất thôi!

Đối với hành động ngây thơ của ba, phản ứng của Đình Lâm là trực tiếp coi thường. Nếu hôm nay đổi lại là nó bị ốm, chẳng lẽ mẹ sẽ không lo lắng? Mà không biết hôm qua ai tội nghiệp ôm gối đứng ngoài cửa phòng năn nỉ hết nửa giờ vẫn không được mẹ cho vào!?

_Lấy thân thể ra mới tranh thủ được sự đồng tình của mẹ, ba, ba cũng đáng thương quá đi.

Nói thì nói vậy, nhóc Lâm đúng là vẫn hiểm khi “tốt bụng đột xuất”, cả ngày không giành mẹ với ba. Aizz, hết cách, người bệnh là trên hết mà. Dẫu sao ngày tháng còn dài, về sau cơ hội còn nhiều. Ba, ngày sau chúng ta tái chiến! =))

85. Chương 85: Ngoại Truyện 6

Tại biệt thự nhà Trịnh Duy, Đình Lâm mắt sáng ngời nhìn em bé trong tay Tịnh Yên, càng xem càng yêu thích không thôi. Nho nhỏ, mềm mềm, hai má phúng phính, đôi mắt đen láy mà trong veo. Đặc biệt là không sợ người lạ, bất kể ai ôm bé cũng theo.

_Cô Yên, cô cho cháu bé em một lát được không?

Trịnh Huy vừa nghe lập tức ngăn cản.

_Đi đi đi, tay chân vụng về như cậu ngõ nhờ đánh rơi em tôi thì sao? – Phải biết rằng ngay cả nó muốn bế em mà ba cũng không cho phép.

Giọng điệu như thể ông cụ non làm ba người lớn bật cười. Tịnh Yên khẽ xoa đầu Đình Lâm, nhẹ nhàng đặt con vào tay thằng bé.

_Đến, Đình Lâm, một tay bế đầu em, một tay đặt phía dưới... Đúng rồi, con thông minh lắm.

Bỏ qua ánh nhìn ghen tị của Trịnh Huy, Đình Lâm vui vẻ mà đùa Trịnh Hân, trong lòng không khỏi thầm ước nếu mình có đứa em gái như vậy thì tốt...

Vì Hải Lam muốn ở lại chăm sóc Tịnh Yên, Đình Phong quyết định về dọn đồ sang nhà Trịnh Duy vài hôm, dù sao nhà cậu ta cũng không thiếu phòng trống. Trên đường về, đột nhiên Đình Lâm quay sang hỏi anh.

_Ba à, hay là ba mẹ cũng sinh cho con một đứa em được không?

Anh buồn cười nhìn con trai hiểm khi “ngoan ngoãn” đột xuất, bỗng dưng ý tưởng trong đầu chợt lóe.

_Con thực sự rất muốn có em?

Bất giác vai thẳng bé co rụt lại, không hiểu sao nó thấy ba cười có điểm lạ, trông chẳng khác nào thợ săn đã đào sẵn hố, chuẩn bị lừa con mồi tự nguyện nhảy xuống. Nhưng nếu để có đứa em dễ thương cùng chơi, cho dù nhảy một lần thì sao?

__Muốn, rất muốn! – Phối hợp thêm biểu tình háo hức đầy mong đợi.

Quả nhiên ba nó cười rạng rỡ hơn, tựa như hồ ly bắt đầu dụ dỗ.

__Muốn có em cũng không phải không thể, song ba cần con phối hợp một chút, tạo điều kiện cho ba mẹ một chút... Con làm được không?

__Không vấn đề, ba đồng ý rồi đấy!

Bởi vậy hai cha con ít khi đạt chung nhận thức, cả bầu không khí trong xe cũng trở nên hài hòa hơn. Anh bật nhạc lái xe, thả lỏng ngâm theo điệu nhạc. Trong lòng lại âm thầm tính toán: nếu Đình Lâm có thêm em gái, sau đó ngày nào thẳng bé cũng quần quýt lấy em, như vậy chẳng phải anh cùng Hải Lam có thể an nhàn hưởng thụ thế giới riêng? Càng nghĩ Đình Phong lại càng vui vẻ, càng nghĩ lại càng hưng phấn, hậu quả Đình Lâm đành phải lấy bông che vội lỗ tai.

Đang chìm trong ảo tưởng, người nào đó hiển nhiên đã quên ban đầu không muốn cô tiếp tục sinh vì sợ cô đau đớn. Chẳng qua là anh cũng quên, trên đời này còn có câu “người tính không bằng trời tính”. Thế cho nên, kế hoạch này chưa bắt đầu đã có mầm mống thất bại.

Sau hơn hai tháng “miệt mài cố gắng”, cuối cùng kế hoạch “tạo người” của anh cũng thành công, thậm chí còn là mua một tặng một — Hải Lam sinh đôi. Đình Lâm như anh mong muốn cả ngày quanh quẩn bên em, không còn thời gian làm phiền hai người nữa. Chẳng qua lúc anh ngỡ là cách mạng thành công, bi kịch xảy ra. Đình Tuyết cùng Đình Ngân* thậm chí bám dính mẹ hơn cả Đình Lâm, với ba cùng anh trai còn lại là không thèm để ý. Một lần nữa, anh tiếp tục đảm nhận vai trò “bị vứt bỏ”. An ủi duy nhất là có thêm người cũng “cùng chung số phận”.

Lại một ngày nào đó, Đình Phong đang say sưa “làm loạn” trên người Hải Lam, bỗng dưng tiếng gõ cửa vang lên.

Cánh cửa vừa hé mở, hai cặp mắt trong suốt ngập nước rụt rè vọng vào. Đình Tuyết ôm gối ngủ, đáng thương nhìn cô.

__Mẹ, con mơ thấy ác mộng.

Đình Ngân bắt an giật váy ngủ, đôi môi hồng hào khê hé mở.

__Mẹ, con cũng thấy ác mộng...

Đối diện hai khuôn mặt như hai giọt nước lại xinh xắn như thiên thần, chắc chắn ít ai ngăn được xúc động muốn ôm vào lòng cẩn thận yêu thương. Ngay cả anh cũng thế, hướng hồ là cô?

Chỉ thấy Hải Lam bước xuống giường, dịu dàng ôm lấy con, cuối cùng áy náy nhìn anh.

__Phong, hay là anh sang ngủ với Đình Lâm đi.

Kết quả đã biết trước, còn cần phải đoán sao?

Aizzz, đáng thương Đình Phong, xem ra anh còn phải khổ dài dài a...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-cho-em>